په روغتون کې

ډاکتر سورج د ناروغ د الټرا سوند (ټلويزيوني معاينې) رپوټ پر مېز وويشت. د مخ تور رنګ يې له غوسې شين شو. په غټو سترګو کې يې چې تور يې تر سپينو کوچني ښکارېدل، سرې ليکې وځغلېدې. د تور بخونو شونډو په کونجونو کې يې سپين ځګونه ښکاره شول. په هندي ژبه لګيا و، خبرې يې بادولې.

لينا د هغه خبرې ډاکتر حميد ته ترجمه کړې: دی وايي ناروغ بيخي درد نه لري او تا ورته په تريخي کې ډبرې تشخيص کړې.

ډاکتر حميد سورج تر لاس ونيو، ناروغ ته يې وويل: راځه.

له دويم پوړه لاندې تکاوي ته ورکوز شول. په لاره کې چا خبرې نه کولې، د داکټر سورج د ستمي آواز اورېدل کېده. د تکاوي د دهليز بر سر ته ورسېدل، د الټرا سوند کوټې ته ورننوتل. ډاکتر حميد ناروغ ته وويل: ورو ره! ته يو ځل بيا څمله چې زه تيرې وروښيیم.

ماشين يې چالان کړ. د ټلويزيوني معاينې پروب يې د ناروغ پر نس کېښود، ويې ويل: نس دې وپړسوه.

د ماشين پر سکرين يې تصوير ودراوه. په تصوير کې د هګۍ په اندازه د ځاځکي په څېر توره کڅوړه ښکارېده. د کڅوړې سپين دېوالونه د پوکڼۍ په شان نري وو. په منځ کې يې درې دانې سپينې هلال شکله نيم دايرې پرتې وې، دغو شکلونو سرې ته د اوو شپو سپېږمۍ [illegible] تور [illegible] ری غځېدلی و.

حميد په ګوته باندې سورج ته سپين هلالونه وروښييل، په انګريزي يې ورته وويل: وګوره، دا يوه، دا يې بله، دا يې بله. ودې ليدل؟

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر سورج تصویر ته سترګې ښخې کړې وې، ناروغ ته یې وویل: ته د باندې ووځه.

هغه چې ووت، د ډاکتر خوله جینګه شوه، حمید ته یې کړه: هو، هو، بیخي سمه ده، ډېرې شته؛ خووو...

زنه یې وګروله.

حمید ورته وچې سترګې نیولې وې.

سورج وویل: اممم، نو درد ولې نه لري؟

حمید ورته کړه: ډاکتر صاحب! ته خو پوهېږې چې څو پورې تریخی ګزک نه وي کړی یا دا چې ډېرې د صفرا لاره نه وي بنده کړې، مریض ته درد نه پیدا کېږي.

هغه په تصویر کې د تریخي پر دېوال ګوته کېښوده، ویې ویل: هه دا وګوره. د تریخي دېوالونه بیخي نارمل دي، وینې! بیخي نري دي. ګزک نه لري. که ګزک وکړي؛ نو بیا خو پړسېږي کنه.

ډاکتر سورج هغه پر اوږه وټپاوه، په موسکا یې وویل: ډېر ښه، ما ویل وګورم چې همکاران مې څنګه دي؟

دا یې وویل او له خپلې ترجمانې سره ووت.

حمید له ځانه سره وبونګېد: احمقه! پخپله په هېڅ نه پوهېږې، بیا په ما باندې ببرېږي.

لینا چې له کوټې څخه وتله او ور یې په ځان پسې پورې کاوه، شا ته یې وکتل. حمید ته یې په ګلابي شونډو کې وموسل، پر ټېک باندې یې د ښي لاس نرۍ ګوته تاوه را تاوه کړه، مانا دا چې سورج لیونی دی، ګوزاره ورسره وکړه.

حمید له کوټې ووت، مخامخ د اکسرې کوټې ته ورننوت. جمیل ته یې حال ووایه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل وویل: دا ارامونې چې هر یو راشي، اول په موږ باندې خپل سیاست کوي. زما په فکر دوی موږ مالوموي چې په څه پوهېږو که نه پوهېږو؟
حمید لویه ساه واخیسته: نه داسې نه ده. خدایزده چې دوی هلته نرسان دي که څه بلا دي؛ خو دلته د ډاکترانو په نامه راځي. ته دغه بده بلا وګوره، ما ته خو بیخي بېسواده ښکاري.
د مېز پر سر پراته کاغذونه یې سم کړل، بیا یې وویل: ګوره ! د اتم صنف یو استاد مې رایاد شو. موږ ورته ((چنګېز)) وایه. زه کپتان وم. استاد چې صنف ته راننوت، ما ولاړ سئ وویل. ټول شاګردان ودرېدل. استاد د چوکیو په منځ کې د صنف تر اخره پورې لاړ. ټول ټولګیوال لکه عسکر درېدلي وو. د استاد د ګامونو اواز مې اورېده چې وار په وار سره لرې کېده، بیا کرار کرار رانژدې شو. ما ته چې راورسېد، مخامخ راته ودرېد، د روسي کلونیا تېز بوی ځنې لتېده. ما یې نکټایي ته سترګې ښخې کړې وې چې بې پوښتنې یې داسې کلکه څپېړه راکړه چې سترګې مې ورسره وبرېښېدې. ویې ویل: سړی همداسې ((ولاړ سئ)) وایي؟
خبره یې په دومره زوره وکړه لکه پنځوس متره لرې چې ولاړ وي. بیا یې خپله کتابچه راکړه چې: هه، دا درواخله، شاګردانو ته نوټ ووایه.
دی د صنف اخر سر ته لاړ، په چوکۍ باندې کرار کېناست. نور نو هره ورځ یې دغه کار و، ما به نوټ ورکاوه، دی به د صنف په اخر کې ناست و. د هغه په ساعت کې به هېچا شیطاني نه شوه کولای. ډېر بدقاره و. تا به ویل چې دی به شا ته ناست وي؛ خو یو وخت به دې لیدل چې سر ته دې ولاړ دی. هره ورځ به یې نوټ په ما باندې لوسته. موږ بیا وروسته خبر شو چې غریب په هېڅ نه پوهېږي. نوټ یې له نورو استادانو اخیستی و. موږ یې په اوله ورځ ځکه ووېرولو چې بیا ورنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه ونه کو. زه چې دا هندوان ګورم، دوی هم خپله ناپوهي په لانجو کې پټوي.

***

بله ورځ مازدیګر سورج جمیل وروغوښت. د مریض په مخ کې یې په ملنډو ورته وویل: څو ورځې کېږي چې اکسرې دې زده کړې؟

جمیل وویل: دا مې لسم کال دی. ولې، خبره څه ده؟

سورج د اکسرې یو عکس مخې ته ورواچاوه چې دا وګوره.

جمیل عکس پورته کړ، د کړکۍ رڼا ته یې ونیو. یوه شېبه یې په ځیر ورته وکتل، بیا یې سورج ته وویل: سمه اکسرې ده. څه وربانديې شوي؟

سورج وخندل، د الټرا سوند رپوټ یې ورته ونیو: دا وګوره ! دلته ډېره شته؛ خو ستا په عکس کې نشته.

د جمیل پر تندي ګونځې راغلې، عکس یې بیا له نظره تېر کړ، د الټرا سوند رپوټ یې ولوست، بیا یې وویل: تا د راډیولوسنت نوم لا اورېدلی؟

د سورج شونډې سره ورغلې، مېز یې په سوک ووهاوه، او چت پاځېد، د جمیل خوا ته روان شو.

جمیل موټې کړې لاسونه پورته کړل، لکه بوکسر چې په رینګ کې د حریف مخې ته ودرېږي، لاسونه یې مخ ته نژدې ونیول، دفاع ته یې ځان تیار کړ؛ خو سورج یې له څنګه ښوی تېر شو، وریې خلاص کړ، له کوټې څخه ووت.

جمیل لینا ته وویل: ته څنګه له دغه لیوني سره ترجماني کوې؟

ـ څه وکو، مجبوري ده نو.

ـ ډېر احمق سړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ لکه چې بیا رییس ته لاړ، بیا به شکایت وکي. رښتیا په عکس کې خو به کوم عیب نه وي؟ هسې وایم چې رییس در ته په قار نه شي.
ـ نه بابا. ځینې تېرې داسې وي چې شعاع ورنه تېرېږي، هغه بیا په عکس کې نه ښکارېږي. په طب کې ورته راډیولوسنت وايي.
ور خلاص شو. کارګرو، ویې ویل: رییس صاحب غوښتی یې.
جمیل په مرمرینو زینو پنځم پوړ ته وخوت. سورج د رییس په دفتر کې پر کوچ باندې ناست و. مخې ته یې پر مېز باندې چیني پیاله ایښې وه، د پیالې په منځ کې د چایو پوړۍ کوړۍ وه خو لا د اوبو رنګ نه و اوښتی. د پیالې تر څنګ په څلورګوټې رکابۍ کې د قند دوه دانې خښتې پرتې وې. رییس بې له دې چې د جمیل سلام ته علیک ووايي، وویل: وه هلکه! دا څه حال دی؟ ټکنیشن سړی وګوره او دومره غټې خبرې. هغه هم بیا هندي ډاکتر سره. ته پوهېږې چې ده څومره تعلیم کړی؟ پروفیسر دی پروفیسر.
جمیل وویل: رییس صاحب! زه نو کله له کوځې راغلی یم، ما هم سبق ویلی.
ـ نو دې ولې شکایت کوي؟
ـ څه ووایم، رییس صاحب! ته خو مسلکي نه یې. نورو ډاکترانو نه پوښتنه وکه، که زه ملامت وم، همدغه سات مې منفک که.
رییس د زنګ پر تڼۍ باندې ګوته ټینګه کړه. د سترګو په رپ کې نرۍ دنګې ښایسته کې نجلۍ ور پرانیست، لکه عسکر هسکه غاړه خو موسکا پر شونډو غلې ودرېده او د رییس په سترګو کې یې سترګې ښخې کړې. رییس ورته وویل: ټول ډاکتران راوغواړه.
نجلۍ چې وتله، رییس ورباندې غږ وکړ: واوره!
هغې مخ راوګرځاوه. رییس وویل: لینا ته ووایه چې د مریض کاغذونه دې راوړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور ډاکتران چې راورسېدل، رییس سورج او جمیل ته وویل: تاسې د باندې ووځئ.

جمیل د پنځم پوړ د دهلېز له کړکۍ څخه د کابل دوړنې هوا ته کتل، دوړه لکه لړه پر کورونو او بازار خوره وه. لاندې په پارکینګ کې ولاړ موټرونه ټول په دوړو او ختو سپېره وو. د چوک د پورې غاړې سړکونه وچ وو، خو د روغتون مخې ته د سړک کندې لا د تېرې ورځې د باران په اوبو ډکې وې. یو کورولا موټر له یوې کندې تېرېده، موټر د دروازو تر نیمایي پورې په اوبو کې ډوب شو او هماغلته بند پاتې شو. بل موټر یې له څنګه تېرېده، یوه خوا یې ټیټه شوه بله خوا جګه، د سړک د غاړې لښتې ته ولوېد. د لښتي او سړک توپیر نه کېده، دواړه یو شان ښکارېدل، هر چېرته یو زنګون اوبه ولاړې وې.

د ریاست ور خلاص شو، ډاکتران یو یو له دفتره راووتل، ځینو یې خپل ځنګ ته روان سړي سره په ټیټ آواز خبرې کولې او څنګلوري ورته سر ښوراوه. ډاکتر حمید جمیل ته ورنژدې شو، په کراره یې ورته وویل: غم مه کوه، ټولو ستا خبره سمه وګڼله.

د ریاست د وره له څنګه سکرټرې په جمیل باندې غږ وکړ: راځئ د ننه.

سورج مخکې شو، جمیل ورپسې.

رییس، جمیل ته مخ واړاوه: ډاکتر سورج نه معذرت وغواړه.

جمیل وویل: ولې؟

ــ بس نو زه درته وایم.

ــ رییس صاحب! ملامت دی دی، زه ولې...

رییس وغرېد: ووځه کم عقله.

جمیل په ځړېدلو شونډو کښېته شو. مخامخ ډاکتر حمید ته ورغی، ویې ویل: عجب سړی دی. غلطي د چا ده، معذرت په چا باندې غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید وپوښت: څنګه؟

جمیل وویل: هغه بل ښییم، راته لګیا دی چې سورج نه به معذرت غواړې.

حمید وویل: پروا نه کوي، رییس خو نو تا ته مالوم دی. بېسواده شی دی. اوس چې خدای پیسې ورکړې؛ نو ورکړې یې دي.

ـ پوهېږې چې ما ته څه وایي؟ وایي سورج پروفیسر دی.

دواړو په زوره وخندل.

حمید وویل: داسې بېسواده پروفیسران خو په روپۍ باندې سل پیدا کېږي.

ـ غني ګی خو په میاشت کې څلور زره ډالره ورکوي.

ـ هغه خو خپل بېزنس ورباندې کوي.

ـ ښه شو چې را یاد دې کړ، د بېزنس کیسه یې درته وکم، ها بله ورځ سورج یوې حاملې ښځې ته اکسرې لیکلې وه.

ـ دا څه وایې؟

ـ کسم دی.

ـ وایم شپه دې ودرېږه سورج ګله.

ـ یو ځل نه، څو ځله یې داسې کړي، اول خو ده ته ورغلم چې ولې داسې کوې؟ ویې ویل، «ستا یې په کې کار نشته، څه چې ما لیکلي، هماغه به کوې.»

ـ ښه، بیا تا څه وکو؟ اکسرې دې واخیسته؟

ـ مجبور وم؛ نو څه به مې کړي وو؟

حمید ورته نبغ وکتل: ګوره ملګریه! زه و ته خو باید غاړې بندې نه کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ما غاړه خلاصه کړې، ښځې ته مې لس واړې وویل چې وه خورې دا اکسرې خو دې ماشوم ته تاوان لري. ویل یې «پروا نه کوي چې زه خپله ښه شم، ماشوم ته خیر دی.»

ــ یاره څه کم عقله خلک مو دي.

ــ زیاتي ورغلم غني کې ته مې وویل چې ډاکتر سورج داسې کارونه کوي. پوهېږې چې څه یې راته وویل؟ وایي «د ما یې پیسې پکار دي، زه بېزنس کوم بېزنس.»

حمید پر شونډو ګوته کېښوده، ویې ویل: ایششش، لږ ورو غږېږه چې څوک یې وانه وري، جاسوسان یې ډېر دي.

شك

میوند جمیل ته کتل چې ناست له ده سره؛ خو چورت یې بل ځای و. د جمیل سترګې د شیریخ په تالي کې ښخې وې. بې خوده یې کاشوغه په کې لړله.

میوند د هغه د سترګو مخې ته لاس وښوراوه.

جمیل سترګې پورته کړې، میوند ته یې وکتل.

هغه ورته وموسېد: څنګه چل دی؟ لکه چې له سره مین شوی یې؟

جمیل په خندا وویل: نه بابا، زموږ د عاشقۍ وختونه تېر دي.

ــ نو بیا؟

ــ هسې، پرون مې بیا له رییس سره لانجه وشوه.

ــ ولې؟

ــ د هغه هندي ډاکتر په سر.

ــ خبره څه وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ یاره، بیخي ورسره په عذاب یو. بیخي بېسواده شی دی. والله که په شی لا خبر وي. ګناه یې خپله وي؛ خو رییس ته بیا زمونږ شیطاني کوي. زه خو د ده په ډاکترۍ کې لا شک لرم.
ـ یاره چې خپه نه شې، یو ډمان سره نه جوړېږي، بل ډاکتران؟
ـ داسې نه ده، ګوره ما تر اوسه د بل ډاکتر بد درته ویلي دي؟
میوند وویل: چې رښتیا شي، نه.
جمیل ورته کړه: خلاص نو، پوره خو یو خدای دی، بنده به خامخا نیمګړی وي، خو دی داسې سړی دی چې وایم بیخي د طب په لاره نه دی تللی.
میوند د شیریخ په پیاله کې کاشوغه ووهله، ټنګ ټنګ یې شو، شونډه یې وځېښله بیا یې وویل: ګوره انډیواله! ته داسې وکه چې یو څو ورځې د سورج سره روابط بېرته ښه کړه. زه په بل حساب وربانده شکي شوم.
ـ څنګه؟
ـ چې ایجنټ به وي.
ـ یاره ستا خو د شیطان مسلک دی، هسې په هر چا باندې شک کوې.
ـ ګوره چې کیسه درته وکم. ما چې په شوروي کې د استخباراتو درسونه ویل، یوه ورځ په صنف کې د ایجنټوري استاد راته د سروبي د بند کیسه وکړه. موږ پوښتنه وکړه: استاده تا د سروبي بند څه لیدلی؟
هغه وویل: زه هلته انجینیر وم.
موږ پوښتنه وکړه: دا نو څنګه؟ ته خو انجینیر نه یې، ته خو د استخباراتو استاد یې.
استاد وویل: دا استخباراتي تکتیک دی. موږ نورو ملکونو ته د انجینیر، ډاکتر، معلم او نورو په نومونو خپل ایجنټان ورلېږو. که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرورت وي، رسمي ډیپلومونه ورته جوړوو، د هماغه مسلک کارت، جواز، هر څه ورته برابروو.
نو زه چې ستا خبرو ته ګورم، ګومان کوم چې دغه سړی به هم جاسوس وي. که نه هندي ډاکتران خو تکړه وي. دا نو څنګه کېدای شي چې سورج دې ډاکتر وي؛ خو په طب دې نه وي خبر؟
په شیریخ فروشۍ کې هندي سندره په لوړ اواز چالانه شوه. جمیل د دوکان شاګرد ته په ګوته د راتلو اشاره وکړه. هغه د جمیل خولې ته غوږ ورنژدې کړ. جمیل چیغې ته په ورته غږ ورته وویل: لږ یې ټیټ که، بل کسټ نه لرئ؟
شاګرد د دخلچي مېز ته لاړ، بله سندره شروع شوه؛ خو دا هم قدیمي هندي سندره وه.
جمیل تر شونډو لاندې وغرېد: شپه دې ودرېږه له دې هندي سندرو سره. د شیریخ دوه درې اخري کاشوغې یې هم تر ستوني تېر کړل. میوند ته یې په سترګو کې اشاره وکړه. دواړو حرکت وکړ. د دوکان له وره سره قره قولۍ پر سر برېتور سړی د کم سوري لوړ مېز شا ته ناست و. مخې ته یې د حساب ماشین پروت و. جمیل جیب ته لاس کړ؛ خو میوند یې لاس ټینګ کړ، ویې ویل: کسم دی، والله که یې ورکړې.
جمیل وویل: زوروره! دا څه کوې، هر وارې ته پیسې پرې کوې، یو وار خو ما ورته پرېږده.
میوند وموسل: په دې خبرو پسې مه ګرځه.
له دوکانه ووتل، له پل باغ عمومي څخه د شاه دوشمشېره زیارت خوا ته روان شول. مازدیګر نژدې و؛ خو لا هم لارویانو هڅه کوله د دېوالونو سیوري ته پناه یوسي، یوه نیمه نجلۍ په سر باندې چترۍ نیولې وه.
میوند غلی روان و، ځمکې ته یې کتل خو ژر یې سر پورته کړ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورمېږ ختې يې وسولاوه، جميل ته يې مخ واړاوه: راځه چې سيوري ته شو، نن خو بيخي بده ګرمي ده.

جميل د کابل سين ته وکتل. د سين په تل کې د لښتې په اندازه اوبه داسې په کراره روانې وې لکه د اوړي غرمنۍ شېبې يا لکه ماشوم چې له لوبې يې پاڅوې او درس ويلو ته يې ولېږې.

جميل په سين کې د اوبو د غاړې ډېران ته اشاره وکړه، ويې ويل: ياره زموږ د وطن هر څه دغسې دي.

ميوند هېڅ ونه ويل. دوی په تنګ پياده رو کې چې ځای ځای تبنګونه او کراچۍ پکې ولاړې وې، هڅه کوله د ښي لاس دوه پوړېزو دوکانونو ته ځانونه جوخت کړي چې له لمره بچ شي.

ميوند وويل: په ياد دي چې د ډاکتر نجيب په وخت کې دلته د پوست دوزانو دوکانونه ځومره ډېر وو، څه ښه قره قولي خولۍ به يې ګنډلې، اوس وګوره ټول د موبايلونو دوکانونه دي.

جميل وويل: دله حکومت مو دی، خپل خلک کار ته نه پرېږدي، بې سواده خارجيانو ته کارونه ورکوي.

زيارت ته چې نژدې شول، ميوند وويل: ته غږ مه کوه، زه به ورشم، ځان به ورته دوکاندار معرفي کړم. خپل نوم به ورته فريد وښييم. چې يو وار يې وګورم، بيا به يې حساب رامالوم کړم. رښتيا ته داسې وکړه چې د معدې د تکليف يو څو ښې ښانې راته ووايه چې زه بيا هماغسې ورته ښکاره کړم چې ګوندي د معدې تکليف مې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انډيوالي

میوند د سورج د کوټې ور وټکاوه. له هغې خوا یو دروند غږ وویل: کم این (come in)

میوند ورننوت. ډاکتر له چوکۍ پورته شو، میوند ته یې لاس ورکړ، د مېز مخې ته اېښې چوکۍ ته یې اشاره وکړه، په موسکو شونډو یې وویل: مهرباني.

لینا پوښتنه وکړه: وروره، څه تکلیف لرې چې ډاکتر صاحب ته یې ووایم.

میوند وویل: زه په اردو پوهېږم، پخپله به ورسره وغږېږم. ډاکتر صاحب، مېرا نام فرید هې.

بیا یې ورته وویل: ما د تا ډېر صفتونه اورېدلي.

ـ رښتیا؟

ـ کسم دی، ځو کسانو راته ویلي. ځکه خو درته راغلم. زما د معدې تکلیف دی.

هندي ډاکتر یو څو پوښتنې ځنې وکړې. بیا یې فشار وکوت. لس دوولس رنګه لابراتواري ټستونه یې ورته ولیکل.

د معایناتو پیسې لس زره افغانۍ کېدې. جمیل لابراتوار ته لاړ، ویې ویل: د ده معاینات مه کوئ، یوه هفته مخکې یې ټول معاینات کړي دي، هر څه یې نارمل وو. ته داسې وکه چې نارمل راپورنه ورته ورکه خلاص.

مازدیګر فرید (میوند) د معایناتو نتیجې ډاکتر ته یوړې. هغه ورته نسخه ولیکه. د پرهېزونو د لیست په سر کې یې لیکلي وو: د غوایي غوښه، ورپسې مرچ، آچار ...

میوند چې له روغتونه ووت، مخامخ د یوه ملګري ډاکتر معاینه خانې ورغی، خپله نسخه یې ورښکاره کړه: ته خو دا راته وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وویل: ملګریه ! چېرته درملتون جوړوې؟
میوند وویل: درملتون نه جوړوم.
ـ نو په دې لیست باندې څه کوې؟
ـ کوم لیست؟
ډاکتر کاغذ مخې ته ورواچاوه: دغه چې تا راکړ.
ـ زوروره ! دا لیست نه دی، دا مې نسخه ده؟
ـ ټوکې مه کوه.
ـ د زړه نه درته وایم. هندي ډاکتر راته لیکلې.
ډاکتر د مېز له سره نسخه بېرته واخیسته، لاندې باندې یې وکتل. په زوره یې وخندل بیا یې وویل: کوم هندي ډاکتر؟
ـ یو دی. څه یې کوې، دا راته ووایه چې دوا یې څنګه ده؟
ـ لکه د کلي په واده کې چې د هر کور واړه او زاړه، بللي نابللي ټول له یوه سره ورځي، ستا نسخه هم دغسې ده. دې ته وګوره، اومېپرازول، پانټوپرازول، ایسموپرازول. له هره کوره درې څلور رقمه دوا ، وایم دومره ډېره دوا یې درته لیکلې ده چې که فیل ته یې هم ورکې؛ نو راچپه به یې کې. اوولس قلمه دوا ، دا خو سوچ کفر دی.
د میوند تندی تریو شو ، نسخه یې ورنه واخیسته، ویې خیرله، د مېز لاندې خځل دانۍ ته یې خطا کړه.
ډاکتر وویل: ته دې شکایت راته وایه، زه به دوا درکړم.
میوند وویل: چې ربښتیا شي، رک روغ یم. یو چا راته ویلي وو چې دغه هندي ډاکتر په څه نه پوهېږي، ما وې ربښتیا درواغ به یې رامالوم کړم.
ډاکتر وویل: دا نسخه خو یې والله که د ډاکتر وي.
په نسخه کې د اوو ورځو دوا لیکل شوې وه، یوه اوونۍ چې تېره شوه، فرید (میوند) بیا ډاکتر سورج ته ورغی. ورته ویې ویل: یاره منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې. داسې دوا دې راکړې وه چې له اسمان نه يې مځکې ته راکښته کړم.

سورج موسک شو: دا څه وايې؟

ـ کسم دی، وايم بلا يې بلا.

ـ چې بيا ونه وايې. ته پوهېږې چې ما په هند کې درې کاله د يوه لوی پروفيسر سره کار کړی. هغه ته ان د امريکا نه مريضان راتلل. پوه شوې که نه؟ هلته خو همداسې طبابت دی، هسې خوشې خبره خو نه ده.

ـ ښه، زه خو دې د پرهېز د لاسه مړ کړم. موږ خو په غوښو روږدي يو، اوس دا راته ووايه چې پرهېز مې مات کم که نه؟

ـ بس يوازې د غوايي غوښه مه خوره، نور شيان چندان پروا نه لري.

فريد (ميوند) خپل تش لاس خولې ته داسې يوړ لکه ګيلاس چې يې په لاس کې وي، ويې ويل: دغه بل شی څنګه؟

سورج وخندل: لږ لږ؛ خو چې ما هېر نه کې.

ـ ولې نه. بس ته همدومره وکه چې د ټيليفون نمبر دې راکه، نور يې په ما.

ډيلي دربار

د ډاکتر سورج وروستی مريض له کوټې ووت، په دې وخت کې د ټيلفون شرنګا پورته شوه. فريد و، ويې ويل: نن ماښام د ډرينک پروګرام دی، راځې ورته که نه؟

ـ چېرته؟

ـ ستاسې خپل ځای دی، ډيلي دربار.

ـ ببښکه دې، وايم څومره ښکلی بار يې دی. څو بجې؟

ـ بس هر وخت چې ته راتلای شې.

ـ اووه بجې به څنګه وي؟

ـ بيخي سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فريد (ميوند) په شپږ نيمو بجو ډيلي دربار ته ورننوت. د شيشه يي مېزونو په منځ کې ښه وړاندې لاړ، د سالون په بر سر ته تېر شو. هلته لرګين نسواري رنګه نيم ګرد مېز ولاړ و. د مېز شاته په دېوالونو پورې لګېدلې الماری له رنګ رنګ غټو او وړو بوتلونو او د بير، پيپسي، مېرينډا او سوون اپ له قوتيو ډکې وې. د مېز شاته وچ کلک په رنګ تور سرې د پان په جوړولو لګيا و. د ده توري شونډې په پانو سرې وې. پر مېز رنګ رنګ ښکلي اوږده کريستالي ګېلاسونه ايښي وو، په يوه کريستال لوښي کې د يخيو مکعبي ټوټې پرتې وې.

ميوند بار ته نژدې يوه مېز ته ودرېد، نسواري رنګه لرګينه چوکۍ يې شا ته کش کړه، پرې کېناست، د مېز پر سر د وړوکې ګلدانۍ په څنګ کې درې ځايه قات شوی کاغذ نېغ ايښی و. ميوند کاغذ راواخيست، د رستوران د خوړو ليست يې تر نظر تېر کړ، بېرته يې کېښود. د مربع شکله مېز سر له لس ملي ښيښې جوړ و، څلورو خواوو ته يې څلور چوکۍ ايښې وې. ميوند د مېز سر په ګوتو وترنګاوه او د سالون له اوږده دېوال سره جوخت لګېدلي تخت ته يې وکتل. تخت د زنګانه په اندازه لوړ و، سرې ماشيني غالۍ ورباندې وېړې وې. له چته نسواري رنګه لرګين امېلونه راځړېدل چې تخت يې په څو برخو سره وېشلی و.

ګارسون راغی، د ميوند مخې ته يې مينو کېښوده، پخپله يو ګام شا ته ودرېد. ميوند په اردو ورته وويل: زه مې ملګرو ته منتظر يم چې هغوی راشي بيا به يو څه راوغواړم.

ګارسون په موسکا سره ((اوکې سر)) وويل او د بل مېز خوا ته لاړ.

ميوند ساعت ته وکتل، پينځه ويشت دقيقې اوو ته پاتې وې. ځان يې د هوټل په کتلو بوخت کړ. د تخت مخې ته لرګينې نسواري کټارې تر چته پورې غځېدلې وې چې لرګي يې د چليپا په بڼه سره تېر و بېر وو. تخت ته د ورختلو لپاره په هره برخه کې د دوو پټو زينې جوړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه په هندي فلمونو کې چې ناویو ته حجلې جوړوي، تخت هماغسې ډولي سینګار شوی و. د تخت په بر کوټ کې دوه کسان ناست وو، شین شیشه یې چیلم یې مخې ته ایښی و. په ټیپ کې د «انوپ جلوټا» شرابي غزلې په تت اواز چالانې وې، د چیلم خړې لوخړې د رنګه ځراغونو په تته رڼا کې داسې تاوېدې راتاوېدې او پورته د چت په لوري تلې، لکه ښکلې رقاصه چې د ارام موزیک اواز ته په مکېزونو وناځي. د چیلم له لوګیو سره د منهو خوندور وږم په هوټل کې خپور شو. لا اووه بجې نه وې شوې چې بار ته د خلکو راتګ پیل شو. په هرو څو شېبو کې دوه دوه، درې درې کسان بار ته راننوتل.
لس باندې اووه بجې په وره کې د سورج سر ښکاره شو. یو بل سړی هم ورسره و. په دوی پسې په برګو دریشیو کې دوه وسله وال راننوتل. د سورج ملګري وسله والو ته اشاره وکړه چې د باندې دې ودرېږي.
فرید (میوند) په خپل ځای ودرېد، سورج ته یې لاس وښوراوه چې ده ته یې پام شي. سورج او ملګری یې د ده خواته راغلل.
سورج وویل: فرید بایي! ما خو خپل انډیوال هم راوستی.
میوند وویل: وایم ډېر ښه دې کړي. چې ستا انډیوال دی نو زموږ یار دی.
(فرید) میوند دغه بل سړي ته لاس وراوږد کړ، په فارسي یې ځان معرفي کړ: ما فرید استیم.
جنرال یې لاس ټینګ کړ. هغه چې په هسکه غاړه ولاړ و، مخې ته راوتلې ټټر یې په سپینو جامو کې کندهارۍ خامک دوزي غاړه ښه ښکاروله، په ډډ غږ یې وویل: جنرال امین اعتماد. ځوانه، ولې پښتو راسره نه وایې، زه درته فارسیوان ښکاره شوم که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج وویل: جنرال صاحب په دفاع وزارت کې لوی سړی دی. زما ټینګ ملګری دی. که په وزارت کې دې کوم کار وي، دی به یې درته خلاص کي.

فرید (میوند) وویل: کاشکې په وزارت تجارت کې وای، زموږ ټول کارونه هلته وي.

بیا یې ځنګ چوکۍ ته شا کش کړه، مېلمنو ته یې د کېناستو بلنه ورکړه. سورج میوند ته مخامخ کېناست او جنرال یې څنګ ته. میوند له کېناستو سره سم ګارسون ته د راتلو اشاره وکړه. سورج ته یې وویل: څه شی څښئ؟

- څه چې د تاسو خوښه وي.

- ته مېلمه یې.

جنرال وویل: ما ته یې ذوق مالوم دی، رډ لېبل یې خوښېږي.

میوند ګارسون ته وویل: یو بوتل رډ لېبل ویسکي.

سورج ته یې مخ واړاوه: پیپسي ورسره ګډوې که بل څه؟

سورج وخندل: یاره لکه چې تازه کار یې. سړی رډ لېبل همداسې وهي، یوازې یخی په کې اچوي.

میوند جنرال ته وکتل: تاسې څنګه؟

_ بس ډاکتر مې پیر دی، څه چې دی وایي.

میوند ګارسون ته وویل: د چرګ کباب، دوه دانې پیپسي، یخی، چپس، سلاډ ، امممم

سورج ورغږ کړل: یو قوتی مارلبورو سګرېټ او د سخوندر کالباس.

میوند جنرال ته کړه: جنرال صاحب، باډیګارډان دې څو تنه دي؟

_پسې ګرځه مه، هغوی به خپل غم وکړي.

_نه، داسې نه کېږي.

_دوه دوی دي، له موټروان سره درې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ګارسون ته وویل: حویلۍ کې د جنرال صاحب باډیګارډان ناست دي، هر څه چې غواړي، ورته یې یوسه، حساب یې په ما پسې ولیکه.

فرید که میوند؟

بازار نوی خلاص شوی و چې میوند د قوای مرکز په کابل مارکیټ کې «فرید نوید» تجارتي شرکت ته ورغی.
د شرکت رییس ته یې وویل: ګوره فرید جانه ! ما یو چا ته ستا د دوکان ادرس ورکړی، ورته ویلي مې دي چې زه د شرکت مالک یمه.
فرید ورته سترګه ووهله، ویې ویل: لکه چې زما په شرکت باندې خېټه اچوې که څنګه؟
میوند وخندل: نه بابا ، سترګې یې ړندې کړې چې د یار مال ته به کږه وګوري؟
ـ ښه وایه، بیا دې څه پلان دی؟
میوند د شرکت مزدورانو ته چې دروازې ته نژدې ناست وو، وکتل. بیا یې فرید ته مخ واړاوه، ویې ویل: هسې د بېزنیس خبره ده.
فرید سر وښوراوه: پوه شوم. څوک دی.
ـ یو هندي ډاکتر دی.
خپل موبایل کې یې ګوتې ووهلې، یو عکس یې په کې راوست، بیا یې فرید ته وربښکاره کړ: دغه سړی دی، سورج نومېږي. چې راغی ورته ووایه چې دی د باندې تللی، بیا راته یو زنګ ووهه. هغه ته مې خپل نوم فرید ښیبلی.
فرید وخندل: سمه ده ارباب. وایم نوم مې درنه ځار شه، دا ټول شرکت مې درنه ځار.
□□□

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند په ده افغانانو کې و. سورج ورته زنګ وواهه. میوند وویل: راځه، په دوکان کې یم.
موټر یې د قوای مرکز په لوري ګړندی روان کړ. دی د فرید په دوکان کې ناست و چې سورج راورسېد.
سورج خپل کورولا موټر ته دوه جوړې کوریایي ټایرونه واخیستل. د بیې پوښتنه یې وکړه.
فرید (میوند) وویل: زوروره ! خپل یار نه چا پیسې اخیستي، او بیا ته خو زمونږ مېلمه یې کنه.
سورج ورته غبرګه ورکړه: یاره ! ته خو بیخي لوی سړی یې.
د دوکان الماریو ته یې سترګې ونیوې.
میوند وویل: نور څه خو به دې نه وي په کار؟
سورج وویل: زړه مې و چې د موټر موبلایل مې بدل کم.
میوند پوښتنه وکړه: څه رقم موبلایل درکم.
ـ پخپله ښه پوهېږې.
میوند یوه کارګر ته وکتل: هغه پینځه لیټره ایل ټکس ورته راکښته که. ډاکتر صاحب، خپل موټر کې همدغه موبلایل اچوم. د موټر کیلي دې ورکه چې ټولبکس کې یې درته کېږدي.
سورج کارګر ته کیلي ورکړه او سترګې یې په جک ښخې کړې.
میوند کارګر ته کړه: یو دانه جک هم درسره واخله، دا نه هغه دونیم ټنه.
سورج بیا میوند سره تر غاړې ووت. په غېږ کې یې ټینګ کړ، له ځمکې یې لږ پورته کړ او بېرته یې کښته کړ. بیا یې لاس وراوږد کړ، ویې ویل: اوس نو اجازه راکه.
هغه چې لاړ، میوند فرید ته وویل: پیسې یې په ما پسې ولیکه.
فرید وویل: پروا نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څنګه پروا نه کوي؟ لږې پيسې خو نه دي.
ـ د تا تنخواه بيا څومره ده چې داسې خراباتونه کوې؟
ـ د ما غم مه کوه، خدای مهربان دی.
□□□ د مخابراتو وزارت مخې ته بسونو مامورين کښته کړل. وزارت ته مخامخ ميوند د يوې سوالګرې مخې ته ودرېد: له جيبه يې لسی راوکيښن، د هغې په ښوی سپين ورغوي کې يې کېښود ، کرار يې ورته وويل: څه نوې زړې؟
ـ نور څه نشته، خو حاجي يوسف بيا سکينې ته ويلي دي چې ورشي.
ـ حاجي يوسف يې لا څوک دی؟
ـ هغه چې تا اخطار ورکړی و ، مشعل مارکيټ کې چې دوکان لري.
ـ دا څه وايې؟ هغه خو توبه ايستلې وه.
سوالګرې وويل: تا هسې په مفته خوشې کړ. جنابي والا هر وخت سل، دوه سوه ډالره ځنې اخلي. دا خلک په توبو نه دي خبر.
ميوند وويل: دا ځل به سمه جزا ورکم. حاجي شو خو سړی نه شو. سکينه کله ورځي؟
ـ همدا نن، نه بجې.
ميوند ساعت ته وکتل، اته نيمې بجې وې. کرار کرار د مشعل مارکيټ خوا ته وخوځېد. دريېيم پوړ ته وخوت. د حاجي يوسف دوکان ته مخاخ دوکان ته ورننوت. د پتلونونو او کميسونو په کتلو بوخت شو. ويې ليدل چې په چادرۍ کې يوه ښځه د حاجي دوکان ته ورننوته. ميوند د يوې ګوډۍ شا ته ودرېد چې د حاجي له دوکان يې څوک ونه ويني. چادرۍ والا د دوکان بر سره ته د مېز شا ته تېره شوه. حاجي يوسف هم ورپسې لاړ.
ميوند ورو ورو د دوکان تر بل سره پورې لاړ، بېرته راوګرځېد ، مخامخ د حاجي يوسف د ښځينه کاليو عمده فروشۍ ته ورننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکان به لس پینځه لس ګزه اوږد و. د دوکان په پای کې د ښځو لپاره د کالي اغوستلو لرګینه کوټنۍ وه. میوند د کوټبندونو او هغو انسان وزمه ګوډیو په منځ کې تېر شو چې د ننداريې لپاره رنګ رنګ کالي وراغوستل شوي وو. له چپ لاسه د شیشه یې مېز شا ته ولاړ سړي پرې ورغږ کړل: وروره د نارینه وو کالي نه لرو.
میوند وویل: زما ښځینه کالي په کار دي.
کوټنۍ ته ورنژدې شو. سړي چیغه کړه: وه وروره ! ها خوا ته مه ځه، سیاه سره په کې کالي اغوندي.
میوند دوه چټک ګامونه واخیستل. د کوټنۍ ور یې په یوه لغته مات کړ.
حاجي یوسف پرتوګاښ په لاس کې نیولی او چت پاڅېد ، پرتوګ یې چابک راپورته کړ.
پر ځمکې پرتې لغړې ښځې پر ځان باندې خپله چادري خوره کړه.
حاجي چیغه کړه: دا کوم د سپي زوی دی؟
میوند داسې څپېړه ورکړه چې د حاجي له لاسه پرتوګاښ خطا شو.
میوند له څپېړې سره وویل: چوپ شه بې ناموسه.
د کمیس له جیبه یې د کارت څنډه راپورته کړه، ویې ویل: هېر دې یم، زه جنايي پولیس یم.
حاجي په بېړه پرتوګاښ وتاړه، په زارۍ یې پیل وکړ: خدای ته وګوره آمر صاحب، مه مې بې آبوه.
د میوند زنې ته یې لاس یووړ: ږیره دې نیسم، درته عذر کوم. مه مې بې عزته کوه.
میوند وویل: دا خبرې دې بیا په حوزه کې وکه.
ـ خیرات درنه غواړم، ورور مې یې.
ـ جالبه ده، نورو ته حاجیان خیرات ورکوي؛ خو ته یې د ما نه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ آمر صاحب ! چې هر څه وغواړې درکوم يې، دا ټول دوکان مې درنه ځار دی.
ميوند له کوټنۍ ووت، ويې ويل: تېر ځل مې معاف کړې، خو تا حيا ونه کړه.
ــ ګوره آمر صاحب، بد مې کړي دي. خير دی مه مې رسوا کوه، وايم تر عمره نوکري به دې وکم. واخله دغه ټول دوکان مې واخله، مړ مې که، خو رسوا کوه مې مه.
ميوند ورته وخندل: زمونږ جګوري دومره نه دي غټې چې دغه لوی دوکان دې په کې ځای شي.
حاجي هم د باندې راووت، رنګ يې يو څه سم شو، ويې ويل: امر وکړئ، څه خدمت وکم؟
ميوند وويل: خوښه دې خپله، خپل عزت به په څو واخلې؟
ــ تاسې امر وکړئ.
ــ زر ډالره.
حاجي وويل: په سترګو صاحب.
ميوند ورته کړه: خو با خبر، دا دې اخر وار وي. که مې بل وار ګير کړې، کسم دی که رانه خلاص شې. لږ خو شرم وکه، دا د حاجي نوم خو مه خرابوه.
سکينه له کوټنۍ راووته، ميوند ته يې نېغ وکتل. ميوند يې په مخ باندې ناړې ورتو کړې، ويې ويل: رنګ دې وکړه، کنچنۍ.
ميوند له هغه ځايه د فريد دوکان ته ورغی. درې سوه ډالره يې پر مېز ورته کېښودل، ويې ويل: واخله انډيواله دا د ټيرونو او هغه نورو شيانو پيسې، کور دې ودان.
فريد وويل: دومره زر؟ بانک خو به دې نه وي وهلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند په خندا ورته وویل: ژوندی بانک مې وهلی. بس، دا شوقي تاجران دي خدای راته ژوندي لري، هر یو یې یو بانک دی.

- پوهېږم چې د ځان غم درسره نشته. خدای دې کامیابه لره، د خدای بخښلي ډاکتر صاحب خبره «وطن یا کفن».

د میوند د موبایل زنګ وشرنګېد، هماغه سوالګره وه، ویې ویل: آرین هوټل ته دوه مشکوک کسان ورننوتل.

میوند وویل: څنګه مشکوک؟

ـ لکه چې د پټو لاندې یې یو شی پټ کړی.

ـ سمه ده، ته ورپسې ورځه، هوټل ته د ننه لاړه شه. زه به یو څوک درولېږم.

میوند فرید ته مخ واړاوه: یو کار مې په مخ کې دی چې اوپراتیفي پیسې ورباندې نه شم لګولی خو کار مهم کار دی.

فرید وویل: بله به وکو، موږ خو هر کال د مال زکات باسو، چې داسې کارونه دې وو، ماته راشه.

- چې یې ما ته راکې بیا دې زکات کېږي؟

- ولې به نه کېږي، ته داسې کار کوې چې خیر یې ټول وطن ته رسېږي.

لــــــــــومــه

میوند وویل: پوهېږې، بیا مې د روسانو یو پخوانی تخنیک استعمال کړ.

جمیل پوښتنه وکړه: څنګه؟

ـ روسانو به مشکوک سړي ته دومره شراب ورکول چې پخپله به لکه بلبل په خبرو راغی، ټول رازونه به یې افشا کړل. دا یو چل دی. روسان وایي چې نېشه سړی دروغ نه وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه نو تا څه وکړل؟
ـ ها بله ورځ مې د سورج سره همدا چل وکړ. ځان ته مې خالي پيپسي اچوله او ده ته ويسکي. يو جنرال هم ورسره و. دواړه مې داسې غرق کړل چې ښه خره مې ورنه جوړ کړل.
ـ څه دې ورباندې وويل؟
ـ بيا به دې خبر کړم. اوس به درته همدومره ووايم چې هاغه شک چې مې کړی و، سم راوخوت.
جميل وويل: ښېشکه دې.
ميوند وويل: خو پوښتنه دا ده چې جنرال د سورج سره څه اندېوالي لري؟ ما ته داسې ښکاري چې خپله جنرال به هم جاسوس وي. رښتيا سورج ډېره ښه روسي وايي. جنرال سره په روسي ګړېده. ما ځان ناګاره واچاوه چې ګنې زه په روسي بيخي نه پوهېږم.
جميل وويل: ده خو په شوروي کې تحصيل کړی دی، طب يې هماغلته ويلی.
ـ دا څه وايې؟ د هند طب خو ډېر مخکې دی؛ نو ده په شوروي کې څه بلا غوښته؟
ـ پلار يې په ماسکو کې د هند نظامي اتشه و.
ـ ښه نو داسې؟
ـ زه چې يې ګورم، د ده لياقت دومره نه دی چې په هند کې دې يې طب ويلي وای. په ماسکو کې به يې استادانو د پلار په خاطر کامياب کړی وي. هسې خلک وايي چې نن سبا خو روسي استادان په يو بوتل ودکا باندې سړی کاميابوي.
ـ ښه نو دی چې داسې غلطې نسخې ليکي، دليل به يې همدا وي؟
خبره مې درته کوله، د سورج يوه کمزوري راته جوته شوه، زوی مړی د ښځو ډېر شوقي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل یې خبره پرې کړه: هو رښتیا ، ښه شو چې را یاده دې کړه. ها بله ورځ لینا سرې سترګې زموږ اتاق ته راغلې وه.
ـ کومه لینا ؟
ـ هغه د سورج ترجمانه یادوم. خوارکۍ، ډېر یې وژړل. ویل یې چې یوه نجلۍ سورج ته راځي. دی ورسره د پردې شا ته تېرېږي. بس چې هر څه یې زړه غواړي، هماغه ورسره کوي.
ـ دا څه وایې؟ دا پدرنالته څوک ده؟
ـ لینا یې پېژني. وایي په کومه موسسه کې کار کوي.
ـ لینا نو څشته ژړل؟
ـ ژړل یې په دې چې سورج یې له ځانه سره په زوره پـه کوټه کې ساتي. ورته وایي «ته د باندې مه ووځه چې څوک را باندې پوه نه شي» دا سې یې وګڼه چې د نجلۍ سره د دې په مخ کې سات تېروي.
میوند اوف وکړ: نو دا ولې اداري ته شکایت نه کوي؟
ـشکایت به یې څوک واوري؟ غریبه په دې ډارېږي چې له کاره یې ونه شړي.
ـ که دومره ځورېږي؛ نو ولې کار نه خوشې کوي؟
ـ ما ورته وویل چې وظیفه دې خوشې که؛ خو لینا وایي په کور کې بل څوک نه لري، ورونه ورنه بېل دي، یوازې زړه مور یې ده او دا. ورونه یې سخت بې غیرتان دي. دوی سره هېڅ کومک نه کوي. دا مجبوره ده چې کور پخپله وچلوي.
میوند لږ چورت وواهه، بیا یې وویل: ګوره ! یو ځل ما د لینا سره مخامخ که. که دا راسره همکاري وکي؛ نو کارونه به مو ډېر آسانه شي.
***
د اکسرې د کوټې ور وټکېد ، لینا وه.
جمیل ورته وویل: راځه، میوند مې ملګری دی. تا سره یې لږ کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لینا د پیکي وینښته تر پوړنۍ لاندې پټ کړل، پوړنی یې په سر سم کړ.
میوند وویل: ګوره خورې ! مه وارخطا کېږه. ها بله ورځ مې سورج ته ځان فرید معرفي کړ؛ خو اصلي نوم مې میوند دی. زه په جنایي پولیسو کې کار کوم. جمیل راته ستا په باره کې یو څه وویل. زه به د سورج چاره وکم؛ خو ستا همکاري په کې غواړمه.
لینا ځمکې ته سترګې نیولې وې. د ټیکري د څنډې اوبدل شوي تارونه یې په ګوتو تاوول. ویې ویل: زما د وسه به څه پوره وي؟
ـ ته به د سورج په ضد یو ثبوت په لاس راکړې.
ـ مور، غریب خلک یو. ما ته لانجه مه جوړوئ.
ـ زه داسې کار دربانديې نه کوم چې تا ته په کې تاوان وي. بس یوه کوچنۍ کامره درکوم، په کوټه کې یې داسې ځای کې ولګوه چې سورج او هغه نجلۍ ورنه ښکاره شي. دا په ریموټ باندې کار کوي. چې څنګه دوی د پردې شا ته تېر شول، کامره چالانه که. وایم څوک به بیخي دربانديې شک ونه کي.
لینا غلې وه.
جمیل وویل: ته خو پوهېږې چې مور، ټول د دې سورج د لاسه په عذاب یو. راځه دغه کار وکه، خپل وجدان خو به دې کرار شي.
میوند وویل: خورکۍ ! ته بیخي بې غمه اوسه. سورج به دغه فلم ونه ګوري.
لینا سر پورته کړ: نو څوک به یې وګوري؟
ـ زه به یې له ځانه سره وساتم. چې یو څه نور ثبوتونه مو هم سره پیدا کړل، بیا به یې داسې وخت کې وروښییم چې دی به محکمې ته روان وي.
لینا بیا څه ونه ویل.
جمیل ترې پوښتنه وکړه: څنګه شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لینا ځمکې ته کتل.
میوند وویل: خوښه دې خپله، زه دغه کار په زوره دربانديې نه کړم. که دې وجدان کراروې؛ نو همدا یې لاره ده.
لینا لاس وراوږد کړ، ورغوی یې د میوند مخې ته ونیو. میوند مایکرو کامره په ورغوي کې ورکېښوده، ریموټ یې هم ورکړ بیا یې د لګولو او چالانولو چل وروښود.

بد نامونکي اسناد

نجلۍ له «کابل – ډیلي» روغتون څخه راووته، پر سړک ودرېده. ښي لاس ته یې وکتل. سپینه کرولا ورو ورو راروانه وه. د موټر څراغونو اشاره ورکړه. زبیدې ورته لاس ونیو. موټر ودرېد، موټروان د پورته کېدو اشاره ورته وکړه. دې هم بې پوښتنې د موټر شاتني سیټ ته وخته.
موټر روان شو. موټروان پوښتنه وکړه: جناب کومې خوا ته ځې؟
نجلۍ وویل: اوس خو میکرویانو ته ځم.
موټروان د موټر هینداره داسې برابره کړه چې نجلۍ په کې سمه ښکاره شي، ویې ویل: او بل وخت؟
نجلۍ په زوره وخندل بیا یې په ناز تندی تریو کړ: مخامخ وګوره چې ټکر ونه کې.
ـ په سترګو قوماندان صاحب.
موټروان موټر ورو کړ، د قوای مرکز د تلاشۍ له پوستې چې تېر شو، بیا یې په هینداره کې وروکتل: کور دې په میکرویانو کې دی؟
ـ هو.
ـ کوم میکرویان؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ د خولې له ژاولې ستره پوکنۍ جوړه کړه، پوکنۍ د مالتې په اندازه غټه شوه. بیا یې خوله خلاصه کړه، پوکنۍ یې په خوله کې ننه ایسته، ټس یې ځنې وایست، ویې چووله. بیا یې پر شونډو ژبه تېره کړه، ویې ویل: دربېم.

ـ کوم بلاک؟

ـ اوس به یې وګورې.

ـ د ټېلفون نمره دې؟

ـ څه یې کوې؟

ـ هسې ما وې کله کله به سره وګورو.

نجلۍ په زوره وخندل، ویې ویل: داسې زر؟

ـ والله ستا ښکلا ته نو څوک ټینګېدای شي.

نجلۍ بیا خندا ته زور ورکړ.

نجلۍ د موټروان د ټېلفون نمبر واخیست، مسکال یې ورکړ، ویې ویل: درسره سېف یې که.

موټر د صحت عامې له چوکه چپ لاس ته تاو شو، د سترې محکمې له مخې مخامخ د هوایي ډګر پر سړک روان شو.

موټروان وویل: نوم به دې زبیده وي؟

د نجلۍ خوله وازه پاتې شوه.

موټروان په هینداره کې ورته کتل.

زبیدې پوښتنه وکړه: ته ـ زما نوم دې څنګه زده دی؟

موټروان د دې پر ځای چې ښي لاس ته د میکرویانو خوا ته وګرځي، چپ لاس ته د بي بي مهرو چارنله کوڅې ته تاو شو.

زبیدې چیغه کړه: څه کوې، اې د سپي زویه؟

موټروان په سړه سینه وویل: هېڅ، خپل کور به درو ښییم.

ـ بېرته وګرځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس زه قوماندان یم، ته نه یې.
ـ وایم وګرځه که نه چیغې وهم.
میوند د دروازو او شیشو سنټر لاک سویچ بند کړ، ویې ویل: ستا غږ به څوک وانه وري.
له جیبه یې کارت راوکیښ. نجلۍ ته یې ونیو، ویې ویل: ډاریږه مه. زه په امنیت کې کار کوم، یو څه کار مې درسره دی، زر به دې رخصته کړم.
ـ زما سره دې څه کار دی؟
ـ بېړه مه کوه. دا دی ورسېدو. هر څه به درته ووایم.
موټروان چا ته ټېلفون وکړ، یوازې یوه کلمه یې ورته وویل: درورسېدو.
د کوڅې په پای کې د یوې خونې ګراج خلاص شو، موټر ورننوت. ګراج بېرته ژر بند شو.
موټروان نجلۍ تر لاسه ونیوه، کوټې ته یې ننه ایستله.
زبیدې له دستکوله ټیلفون راوایست، ټیلفون یې په لاس کې رېږدېده، ویې ویل: زه به درنه شکایت وکم.
میوند سر وښوراوه: پښېمانه به شې.
- خبر یې که نه، زمونږ یو خپلوان په امنیت کې لوی سړی دی. زه به ورته ووایم چې تا په زوره راسره زنا کړې ده.
- یوه شېبه صبر وکه، یو فلم به درته وښییم، فلم چې دې وکوت، بیا دې خپله خوښه چې هر چا ته زنګ وهې. ټېلفون به هم زه درکم چې کرېډټ دې مصرف نه شي. زما نوم میوند دی، ورته ووایه چې میوند په زوره دغه کور ته راوستې یمه.
نجلۍ د میوند ملګري ته وکتل چې سي ډي یې په لپ ټاپ کمپیوټر کې اچوله، ویې ویل: زه ستا فلمونو ته وزګاره نه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ملګري ته اشاره وکړه. هغه فلم چالان کړ. په کمپیوټر کې زبیده ښکاره شوه. د معاینې پر مېز ناسته وه. دوو تورو لاسونو د هغې له سره ټیکرۍ ایسته کړ. په تونې کړیو طلايي ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې. د غوږونو پوڅکي یې وسولول. زبیدې سر تاو کړ، د سړي پر لاس یې شونډې وموښلې. سړي د زبیدې ګرېوان ته لاس وغځاوه، یوه تڼۍ یې خلاصه کړه. زبیدې د کمیس لمن له پټلانه راوایسته، لاندنۍ تڼۍ یې خلاصه کړه. سړي یې لاس ټینګ کړ. بیا یې ټولې تڼۍ پخپله خلاصې کړې.

فلم چې تر دې ځایه ورسېد، زبیده په ګونډو شوه، موبایل یې له لاسه ولوېد، د سونګېدا آواز یې پورته شو.

میوند سې ډي بنده کړه، ویې ویل: دې کې ستا او د سورج ټولې کارنامې شته. زه کولای شم دغه فلم په یوه ورځ کې ټول بازار ته ورسوم. کېدای شي ستا ورونو ته هم ورسېږي، زه خبر یم چې د سي ډي ګانو کار و بار کوي. څنګه د داسې فلمونو شوقیان دي که نه دي؟

د زبیدې شونډې ولړزېدې، ژړا یې زور واخیست. د میوند پایڅه یې ټینګه کړه. په ژړا یې ورته وویل: خدای ته وګورئ. چې هرڅه راسره کوئ، ویې کئ؛ خو فلم چا ته مه ورکوئ.

میوند په ملنډو وویل: څنګه، بیا به دې خپلوان ته خو زنګ نه وهې؟

زبیدې هماغسې ژړل.

میوند وویل: خیر، موږ بې ناموسه نه یو، نور څه درنه نه غواړو. فقط دومره درنه غواړم چې ته به راسره همکاري کوې.

ـ څه رقم همکاري؟

ـ هغه به بیا وروسته درته ووایو. خو پام دې وي چې خپله اروا دې هم درباندې خبره نه شي. څه چې موږ درته وایو، هماغه به کوې.

میوند خپل ملګري ته وکتل: خیبر جانه! زه لاړم، ته دا نجلۍ پوه یه که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

016 ریاست

میوند خپل مدیر ته وویل: مدیر صاحب ! یو هندي ډاکتر دی، زه وربانديې مشکوک یم. وایم که ما ته اجازه راکې، زه به یې وڅارم.
مدیر شیرین آغا د لنډې ږیرې لاندې خپله زنه وګروله، شنې سترګې یې تنګې کړې، ویې ویل: جان بیادر ! ته خو پوهېږې چې زموږ د توجه محراق ISI دی.
ـ نو دا نور به څنګه شي؟
ـ وه جان بیادر ! نور خو مو ټول دوستان دي. ته پوهېږې چې دغه هند، ایران، پسې راتېر شه روسیه دا ټول زموږ دولت سره ډېر ښه روابط لري. ټول تاوان د آی اس آی له خوا رارسېږي.
میوند ولاړ شو، ویې ویل: سمه ده، څه چې ستاسو امر وي.
میوند له دفتره راووت، په دهلېز کې یې څوک په مخه رانه غی، له بلاکه ووت. په کانکرېټي نری لاره د مخامخ بلاک خوا ته روان شو. څو ګامه چې مخ ته لاړ شا ته یې وکتل. د بل بلاک دهلېز ته چې ورسېد، بیا یې مخ شا ته واړاوه. درېم پوړ ته وخوت، د رییس دفتر ته ورغی.
رییس پوښتنه وکړه: څه نوې زړې؟
ـ رییس صاحب ! یو هندي ډاکتر مې انډیوال شوی.
ـ ښه شو چې رایاد دې کړ. زما یو خپلوان تور زېړی لري، د خوارکي وضع ډېره خرابه ده، موږ ویل هند ته به یې ولېږو؛ خو سفارت ویزه نه ورکوي. ته خو یو وار ورته ووایه که دا ویزه ورته واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سفارت نو ولې ویزه نه ورکوي؟ هندوستان ته خو بیخي ډېر مریضان ځي، دوی د خپلې ګټې په خاطر ویزه ورکوي.
ـ ویلي یې دي چې دا خو خطرناکه ساري مریضي ده. په قانون کې اجازه نشته چې دا سې کسان دې هندوستان ته ورننوځي.
ـ خیر، تاسې یو ځل پاسپورټ او صحي اسناد یې ماته راکئ، خپل زور خو به پرې ووهو.

***

میوند زبیدې ته زنګ وواهه: چېرته یې؟
ـ په دفتر کې.
ـ غرمه چېرته سره وګورو؟
ـ نه پوهېږم.
ـ دوولس بجې راوځه، دفتر نه دې یو سل ګامه لرې ودرېږه. زه به درشم.
دولس نیمې بجې میوند او زبیدې د نوي ښار پارک ته مخامخ، هرات رستوران سره له موټره کښته شول. د کبابي له ځنګه تېر شول، نري شمال د کباب خوندور بوی په هوا کې خوراوه. د رستوران له وره څخه لا دوه ګامه شا ته وو چې د معیوبینو پر چوکۍ ناست سړي وره ته لاس وغځاوه، له خیرن شکېدلي لستوڼي راوتلي لاس کې یې سرچنګې اوږد او سپنیز سیخ و، سیخ یې د وره دستګیر ته واچاوه، ور یې پرانیست. میوند له جیبه لسګون راوایست، د معیوب سړي په لاس کې یې کېښود. د سړي پر له پسې دعاوو ته یې غوږ ونه نیول، رستوران ته ورننوتل. د لوی سالون چپ لاس ته بل نسبتاً وړوکي سالون ته ور دننه شول. هلته د څو مېزونو شاوخوا ته یو څو ښځې، ماشومان او سړي سره ناست وو. میوند دوی هم د یوه مېز شا ته مخامخ سره کېناستل. میوند پاسپورټ او نور کاغذونه د زبیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې ته پر مېز باندې واچول، ویې ویل: سورج ته به وایې چې دا مې نژدې خپل دی، د هند ویزه ورته واخله.

***

میوند رییس ته ورغی. پاسپورټ یې د رییس مخې ته پر مېز باندې کېښود. پخپله مېز ته پر نژدې چوکۍ کېناست.

رییس د پاسپورټ پاڼې واړولې، څېره یې وغوړېده، ویې ویل: ته خو والله چې ډېر زورور وختې. دومره زر، په څلورو ورځو کې؟

ـ بس اندېوالي ده نو.

ـ کور دې ودان. وایم بیخي ناممکن کار دې راته وکو. پوهېږې چې ډېرې واسطې مې ورته وکړې، یوه یې ونه منله؛ نو ده څنګه ویزه واخیسته؟

ـ رییس صاحب! څه فکر کوې، څوک چې داسې ناممکن کار کولای شي، هغه به یوازې ډاکتر وي که نور څه هم؟

ـ آفرین، ښه شي ته دې پام شوی.

ـ رییس صاحب! زه مخکې هم پرې شکي وم؛ خو اوس مې ولیدل چې څنګه د هند سفیر د یوه عادي ډاکتر په خوله د خپل هېواد قانون ماتوي؛ نو له دې نه مالومېږي چې خامخا به تر کاسې لاندې نیم کاسه وي.

رییس پاسپورټ پر مېز کېښود، ویې ویل: نو څه ته ګورې؟ ورباندې کار وکه.

میوند پر چوکۍ نېغ شو، ویې ویل: رییس صاحب! زه نور دلیلونه هم ورته لرم چې دغه سړی به جاسوسي کوي؛ خو هغه بل مې نه پرېږدي چې تعقیب یې کړم. راته وایي چې موږ یوازې په ISI باندې کار کوو.

ـ شیرین آغا یادوې؟

ـ هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته خو پوهېږې چې د دوی مرض بل دی. دوی اوس هم په تنظیمي روابطو پسې ګرځي.
ـ ها بله ورځ چې تاسو ته راغلی وم، همدا خبره مې درته کوله؟
ـ زما د خوا درته اجازه ده. چې هرڅه دې په کار وو، د ما نه یې وغواړه. وایم شیرین آغا بیخي مه پې خبروه.
ـ ډېره مننه، رییس صاحب. خیبر هم راسره ملګری دی. موږ ورته ارتباطي منبع پیدا کړې ده. زه اوس پل موندونکي او د استراق سمع وسایلو ته ضرورت لرم. که له خپل مدیریته یې واخلم، بیا رانه پوښتنه کوي چې څه پې کوې؟
رییس د مېز پر سر تنۍ کېکښله، د زنګ شرنګا پورته شوه، د دفتر آمر کوټې ته راننوت، ویې ویل: صاحب! امر وکئ؟
رییس وویل: د میوند او خیبر چې هر څه په کار وي، ورته ورېې کئ.

مرسته

جمیل له حمید سره خبرې کولې. د دهلېز له بل سره د سورج سر ښکاره شو. سورج پوښتنه وکړه: جمیل بابې! ولې خفه یې؟ دا څو ورځې دې وینم چې غمجن غوندې یې.
جمیل غلی و.
حمید په انګریزي ورته وویل: ورور یې په ایران کې بندي دی.
ـ ولې؟
ـ مالومه نه ده.
سورج د جمیل پر اوږې لاس کېښود، ویې ویل: غم مه کوه.
بیا یې د اسمان خوا ته اشاره وکړه: هغه خو شته. هغه به درسره مدد وکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل د غرمې په ډوډۍ لګیا و چې لینا ورپسې راغله ویل یې چې سورج غوښتی یې.

جمیل ورسره روان شو. لینا په لاره کې وویل: میوند ویلي وو چې هغه بل به پسې اخلي، اوسه پورې خو یې څه نه دي کړي.

جمیل وویل: یو څه اسناد یې ورته برابر کړي دي.

ــ د هغې بې شرمې تګ راتګ خو لا ډېر شوي.

ــ ته یو څو ورځې نورې ورته ګوره، هر څه به سم شي.

دواړه د سورج کوټې ته ورننوتل.

سورج وویل: ما خو درته ویل چې خدای به یوه چاره وکي.

د جمیل رنګ وغوړېد، ویې ویل: څنګه؟

سورج وخندل: موږ خو هسې خوشې خلک نه یو، په هر ځای کې ملګري، یاران لرو. یو کس دی، د ایران سفیر سره پېژني.

یو ویزیت کارت یې له جیبه راوایست، جمیل ته یې ونیو: دا یې ادرس دی. ما زدیګر یو چکر ورشه.

جمیل موسک شو، کارت یې راواخیست. په کې لیکلي وو:

سید علي اصغر توکلیان

مدیر کُل بنیاد امام (رح)

جمیل سورج ته لاس ورکړ، ویې ویل: ډېره مننه، کور دې ودان.

ــ دا څه وایې؟ چې هر خدمت وي، بنده ورته حاضر دی.

***

لمر د خیرخانې د غره څوکې ته نژدې شوی و، جمیل د تایمني پروژې په درېیم سړک کې د یوه درې منزله کور مخې ته ولاړ وو. د کور دېوالونه د مرمر په سپینو ډبرو پوښل شوي وو. د کور ور دومره لوی او دومره لوړ و چې هر رنګه باري موټر ترې تېرېدای شو. جمیل د وره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر زنګ ګوته ټینګه کړه. د زنګ په سپیکر کې چا په فارسي ژبه وویل: څوک؟
جمیل ورته خپل نوم وښود.
سپیکر وویل: یوه شېبه.
ور خلاص شو. ځوان هلکی راووت. ویې ویل: آغا جمیل، بفرمایین.
په اول پوړ کې یې د مخامخ کوټې ور ببرته کړ، ویې ویل: حاجي آغا د ننه دی.
حاجي آغا وره ته مخامخ د یوه مېز شاته پر څرخي چوکۍ ناست و. شا ته یې د کتابونو لویه الماري له پنډو کتابونو ډکه وه. د اکثرو کتابونو پښتۍ ډبلې وې او عنوانونه یې په طلایي رنګه خطونو لیکل شوي وو. د ځینو کتابونو د لس، پینځه لس جلدونو مکملې دورې هم ایښې وې.
جمیل سلام واچاوه.
آغا پورته وکتل، د سر په اشاره یې علیک وویل. ببرته یې کتاب ته سترګې وګنډلې. د کتاب پر پښتۍ توره لونګۍ پر سر په توره اوږده چپنه کې د یوه سپین ږیري عکس ښکارېده.
جمیل حاجي آغا ته کتل چې اوس به ورته وګوري؛ خو آغا له کتابه سترګې نه پورته کولې.
جمیل د کوټې چپ دېوال ته وکتل. یو په یونیم ګز غالیچه ورباندې ځړېدله، د افغانستان داسې نقشه په کې جوړه شوې وه چې له غزني رانیولې تر هراته او له بلخه رانیولې تر اروزګانه پورې په کې یو ولایت و، ورباندې لیکل شوي وو: غرجستان
آغا په کتاب داسې بوخت و لکه ته چې د همدې ناول په لوستلو بوخت یې. جمیل ښي لاس ته وکتل، کوټه هم مخامخ او هم ښي لاس ته غځېدلې وه. چار چاپېره یې له نظره تېر کړل. پر کړکیو د دېوالونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ کريمي رنګه کتهوري پردې راځړېدلې، له دېوالونو سره درې سيټه کريمي رنګه کوچونه او مخې ته يې شيشه يي مېزونه. دوه دانې دوولس متره د ورېښمو غالۍ په کوټه کې وېړې وې.

جميل د وره له پاسه دېوالي ساعت ته وکتل، پوره پينځه لس دقيقې کېدې چې ده د کوټې دېوالونو، الماريو او پردو ته کتل؛ خو آغا وربانديې چورت هم خراب نه کړ چې څنګه راغلی يې.

جميل د آغا مېز ته نژدې پر چوکۍ کېناست، دې وخت کې د حاجي آغا موبايل وشرنګېد. څو دقيقې يې په کې خبرې وکړې. موبايل يې بند کړ، جميل ته يې د ذره بيني عينکو له شا وکتل. عينکې يې لرې کړې، په کاغذي دسمال باندې يې پاکې کړې. د توري پګړۍ لاندې د کيڼ غوږ څټ يې وګراوه. په ايراني وزمه فارسي يې وويل: ښه نو د دکتر سورج اشنا ته يې؟

ـ هو، آغا صاحب.

ـ ورور دې چېرته بندي دی؟

ـ په اصفهان کې.

ـ څه يې کړي دي؟

ـ خبر نه يم. همدومره يې راته وويل چې د اعدام خطر يې شته.

ـ قاچاقبر و؟

ـ نه آغا صاحب، دا څه وايې؟ بېچاره غريبکاره سړی و.

آغا موبايل راواخيست. پوښتنه يې وکړه: ورور دې څه نومېږي؟

ـ اجمل.

آغا چا ته زنګ وواهه. د اجمل نوم يې ورته ياد کړ.

وروسته يې جميل ته وويل: له درې کيلو کريستال سره نيول شوی، شل ورځې وروسته اعدامېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اعدام خبره يې په داسې ساړه انداز وکړه لکه اعدامېدل چې د توتانو خوړل وي. خو د جميل په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې، ويې ويل: آغا صاحب، باور وکه، په خدای قسم چې ورور مې داسې سړی نه دی.

ـ والله نو زه څه ووايم؟ مسافري سړی بدلوي.

جميل په ژړغوني غږ وويل: آغا صاحب ! يوه لاره خو به لري؟

ـ ته خو پوهېږې، د ايران قانون ډېر سخت دی، د قاچاقبرو خو بيخي مراعات نه کوي.

جميل په چوپه خوله اوښکې تويولې. حاجي آغا تر سترګو لاندې ورته کتل.

جميل سر راپورته کړ، په غريو نيولی غږ يې وويل: سورج ويل چې... تاسې... د ايران سفير پېژنئ.

آغا وخندل: دا د سفير مفير د وس خبره نه ده. د رهبر امر غواړي. پوه شوې که نه؟

جميل له جيبه دسمال راوايست، اوښکې يې وربانديې پاکې کړې.

آغا وويل: ژړا ته لا وخت شته. زه به سبا سفير وګورم. ته بيا ماښام يو چکر راشه.

ـ خير يوسې آغا صاحب ! څه مهال درشم.

ـ همدا وخت.

***

تر سبا ماښامه پورې اجمل څو وارې جميل ته زنګ وواهه. هر ځل يې ورته ويل چې که دی ورته يوه چاره ونه کړي؛ نو ايرانيان به يې اعدام کړي.

سبا ماښام قضا جميل ميوند ته زنګ وواهه.

نيم ساعت وروسته دواړه په موټر کې ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جميل خبره پيل کړه: دا سې شرط يې راته ايښی چې پوره کول يې د هېچا په وس کې نه دي. ويل يې چې بايد يو انتحاري ورته پيدا کړم، که نه نو ورور به مې اعدام شي.
ـ ښه نو دا سې؟
ـ بيخي يې لاره رانه ورکه کړې. نه پوهېږم چې څه وکم.
ـ تا ورته څه وويل؟
ـ هېڅ، ورته مې وويل چې زه يې نه شم پيدا کولی.
همدې وخت کې جميل ته زنګ راغی. ميوند وپوښت: څوک دی؟
جميل د موبايل سکرين ته وکتل، ويې ويل: نمره يې نه ده راغلې، اجمل به وي.
دا ځل اجمل په ټېلفون کې ډېر وژړل. ويل يې چې که دی يې غم ونه کي؛ نو نولس ورځې وروسته به خامخا اعدام شي.
د جميل سترګې سرې اوښتې وې. ستونی يې ډک و، خبرې يې نه شوې کولای؛ خو بيا يې هم اجمل دلاسا کړ چې خامخا به يوه لاره ورته وګوري.
ميوند وويل: سبا ورشه، سړي ته ووايه چې زه درته نفر پيدا کوم.
ـ زه بيا نفر ورته له کومه پيدا کم؟
ـ ته همدومره ورته ووايه، نور يې په ما. هو رښتيا، دا خبره هم ورته وکه چې ته څه ثبوت لرې چې ورور مې خوشې کولی شې.
سبا سهار جميل بيا د آغا کور ته ورغی. د ثبوت خبره يې ورته وکړه.
آغا په خندا وويل: غواړې چې اجمل همدا اوس ووينې؟
ـ همدا اوس؟
آغا خپل ساعت ته وکتل، ويې ويل: اته بجې دي، که يې په لسو بجو درباندې وګورم؛ نو وبه يې منې؟
جميل وويل: آغا صاحب په ما ملنډې مه وهئ. دا خو امکان نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته نو هر شي ته په خپلو ووړو سترګو مه ګوره. ته يې څه کوې، وايه چې درباندې ويې ګورم که نه؟
ـ که امکان ولري، ولې نه.
آغا توره اوږده چپنه واغوسته. ويې ويل: درځه.
په انګړ کې د تورو ښيښو کروزينګ موټر ته وختل. موټروان تيار پر جلو ناست و. څلور وسله کسان بل لنډ کروزر ته پورته شول.
موټرونه د هوايي ډګر پر اويا متره سړک سيخ شول. آغا چا ته زنګ وواهه، ويې ويل: څلور سيټه بېزنس کلاس.
سړي ورته څه وويل.
آغا وويل: نه، نه ځنډېږو. فقط پينځه دقيقې پس ته دررسېږو.
بيا يې بل چا ته زنګ وواهه، ورته ويې ويل: شل باندې نه بجې هرات ته دررسېږو. هليکوپټر راولېږئ. مطلوب کس ټاکلي ځای ته راولئ.
په پنځو دقيقو کې هوايي ډګر ته ورسېدل. د دوی موټر چا تلاشي نه کړ.
ځنګه چې الوتکې ته وروختل، د الوتکې ور بند شو. آغا او يو بل ملګری يې مخته کېناستل، جميل د آغا له بل سړي سره شاته کېناست. الوتکه په هوا شوه.
الوتکه پاو باندې نه بجې د هرات پر هوايي ډګر راکوزه شوه.
هلته دوه کروزينګ موټرونه ورته راغلي وو. موټرونه په چټکۍ سره غرب خوا ته روان شول. ښايسته لږ په يوه دښته کې تم شول. چورلکه ورته راغله. د چورلکې پر وزرو د ايران دولتي نښان رسم شوی و. آغا او جميل وروختل.
پوره لس بجې چورلکه پر يوه کانکريټي ميدانګي کېناسته. دوی کښته شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل یې یوې کوټې ته بوت، که ګوري چې د ایراني عسکرو په منځ کې اجمل پر چوکۍ ناست دی.
وار له واره یې اجمل ته غېږه ورکړه.
آغا عسکرو ته وویل: راځئ، موږ تاسې به د باندې ووځو چې دوی سره خبرې وکي.
جمیل له ورور څخه پوښتنه وکړه: څه کیسه ده، ته خو مې په خبره پوه که.
اجمل په ژړا شو، د جمیل پر اوږه یې سر کېښود. بیا یې وویل: لالا څنګه یې درته ووایم. ګناهکار یمه. شرمېږم، لویه ګناه مې کړې ده.
ـ نو څه درپېښه وه چې د قاچاق کار دې کاوه.
ـ د قاچاق خبره نه ده. لالا، شرمېږمه، څنګه یې درته ووایم.
جمیل یې پر اوږه لاس ورکېښود، ویې ویل: اوس خو راپېښه ده چې هره خبره وي، سپینه راته وکړه.
ـ یوې ایرانۍ سره مې انډیوالي وه. مېړه یې تریاکي و، باري موټر یې درلود. هر وخت به په سفر کې و. زه په هفته کې دوه - درې وارې ورتلم. شپه مې ورسره تېروله. یو ماز دیګر یې راته زنګ وواهه چې ورشم. زه چې ورغلم، د کور مخې ته یې ټیکسي ودرېده. دا ورنه کوزه شوه. ما ته یې وویل چې له ټولبکسه یې بېګ ورسره یوسم. بېګ مې راپورته کړ، سپک و. د بېګ زنځیر ته قلف لوېدلی و. ښځې ویل چې مېړه یې سوغات وراستولی. کور ته یې ورننوتو. هغې سپین نرې د سکشونه له لاسونو وکښل، د خوب پر تخت یې واچول، خپله پخلنځي ته لاړه. د شپې ډوډۍ مو سره خوړلې وه چې یو ناڅاپه د کوټې ور په شدت سره خلاص شو. پینځه شپږ تنه پولیسان کوټې ته راننوتل. د اسنادو پوښتنه یې رانه وکړه. ما د اقامت سند ورښکاره کړ. ویې پوښتل چې هلته څه کوم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې ورته وویل: دا مې د مېړه ملګرې دی.
پولیسو وویل چې موږ به د کور تلاشي وکړو. څو دقیقې دې خوا ها خوا وګرځېدل، بېګ یې ولېد ، ویې ویل: دا د چا دی؟
ښځې ژر د ما خوا ته اشاره وکړه، ویې ویل: د ده.
ما چې څومره وویل بېګ زما نه دی، ویې نه منل. د سکشونه یې واغوستل، د بېګ قلف یې مات کړ. په منځ کې یې کریستال و.
زه یې بوتلم. په لابراتوار کې جوته شوه چې په بېګ باندې د بل چا د ګوتې نښې نشته، یوازې زما د ګوتې نښه په کې وه.
ـ جمیل سوړ اسویلی وکیښ، ویې ویل: دا څه بې ناموسه خلک دي؟
اجمل بیا په ژړا شو، ویې ویل: ما به اعدام کړي.
جمیل وویل: غم مه کوه، زه به دې را خلاص کم.
ـ څنګه؟
ـ فکر وکه، تر دې ځایه راتګ هغه هم په ایراني طیاره کې څه اسانه خبره ده؟
ـ هو رښتیا زما خو هېر شو چې درنه پوښتنه وکم. ته څنګه دلته راغلې؟
ـ بس دوی رانه یو څه غوښتي دي. یوه معامله ده، سره کوو به یې.
ـ څنګه معامله؟
ـ بس ته یې څه کوې؟ دا زما کار دی. خو ګوره پام دې وي چې هېڅوک به نه خبروې.
ـ دا څه وایې؟ ما ته یې یوازې له تا سره د خبرو اجازه راکړې وه، ها تا ته مې چې ټېلفونونه کول، ټېلفون د دوی و. زه هلته بیخي کوټه قلفي یم. رښتیا دوی د مدرسو د طالبانو پوښتنه کوله چې څوک په کې پېژنم که نه.
ـ تا بیا ورته څه وویل: هېڅ، هغه د جنت ګل زوی مې وروښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغا کوټې ته راننوت. ویې ویل: ځو به.

په وتو کې یې جمیل ته وویل: یوه خبره په یاد لره، زما زور خو به دې لیدلی وي. که دې چا ته څه ویلي وو؛ نو وروربه دې دلته اعدام شي او ته هلته.

جنرال طالبانو ته وسله لېږدوي

زبیدې سورج ته د اورلګیت د ډبلې په اندازه یو اوسپنیز سګرېټ لایټر ورکړ. سورج د لایټر د اخیستو پر وخت د زبیدې ګوتې لمس کړې. لایټر یې په شونډو پورې وموښه، ویې ویل: دا به تل راسره ساتم.

میوند په لایټر کې د استراق سمع او پل موندونکې اله پټه کړې وه.

اوس نو هغه کولی شول چې سورج په هر ځای کې وڅاري او له پینځه سوه متره لرې څخه د هغه خبرې اترې واوري.

ماښام پل موندنکې سورج په تایمنې کې ښوده. هغه د آغا په کور کې و. میوند سل یو نیم سل متره لرې د سړک پر غاړه خپل موټر درولی و.

د دوی خبرې یې اورېدلې.

ټولو په روسي ژبه خبرې کولې.

د سورج غږ یې واورېد: څنګه شو، سړی دې راضي کړ؟

بل غږ وویل: مالومه نه ده، لس ورځې وخت یې غوښتی.

سورج پوښتنه وکړه: لس ورځې، ډېرې نه دي؟

- موږ نو څه بېړه لرو؟ وایي ماهي چې هر وخت له اوبو ونیسې، تازه به وي.

سورج بیا پوښتنه وکړه: څه یې ویل، چېرته به پسې وګرځي؟

ـ خپل کلي ته پسې ځي، زرمت ته. وایي هلته د مدرسې طالبان ډېر دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ که سړی يې پيدا نه کړ؛ نو بيا؟
په دې منځ کې د جنرال ډېر غږ را پورته شو: بله لاره نه لري. ورور خو هر چا ته شيرين وي. څنګه آغا صاحب د غسې نه ده.
آغا وويل: هغه خو به وشي، اوس د وسلو خبره وکه.
جنرال پوښتنه وکړه: راوړې يې دي؟
ـ نه، سبا به يې پخپله راوړم.
ـ چېرته دي؟
ـ په کلينيک کې، دا ځل يې د طبي وسايلو په منځ کې رالېږلې دي.
ـ څه شی دي په کې؟
ـ ډېر څه نه دي، يو څو دانې ماينونه دي، يو دوه ميله راکټونه دي.
ـ راکټونه څه رقم دي، آر پي جي؟
ـ نه بابا، طياره ويشتونکي.
جنرال په خندا وويل: ځمکه خو مو ورته سور اور کړځولې اوس يې په هوا کې هم نه پرېږدئ.
د آغا د خندا اواز هم پورته شو، ويې ويل: لوی شيطان چې پسې وانه خلو کله يې پرېږدو.
جنرال وويل: زه بيا څه مهال درشم؟
ـ سبا ماسپښين.
ميوند نيم ساعت نور هم په موټر کې ناست و؛ خو د دوی نورې خبرې هغه د سورج خبره، د شباب او د شراب خبرې وې.
سهار چې ميوند دريس د کوټې ور په ګوته وواهه، هغه د وره شاته ولاړ و، کورتی يې په کوټ بند راځړوله، ورته ويې ويل: په دې شنه سهار کې؟ خير خو به وي؟
ميوند ور پورې کړ، ويې ويل: مهمه خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رییس چې د خپل مېز شاته تېر شو او پر چوکۍ کېناست، میوند د مېز په څنګ کې پر کوچ کېناست، د جنرال کیسه یې ورته وکړه.

رییس دواړه لاسونه تر زنې لاندې ایښي وو، څنګلونه یې پر مېز تکیه کړي وو. مخامخ د بوال یې سترګې ښخې وې.

میوند پوښتنه وکړه: رییس صاحب، څنګه وکړو؟

رییس پر چوکۍ نېغ شو، د ډیجیټل ټیلفون غوږي یې پورته کړه، ویې ویل: یو ځل به د نظامي امنیت رییس ته خبر ورکړم.

رییس هماغه خبر چې میوند ورته راوړی و، د نظامي امنیت رییس ته ورکړ.

میوند وویل: که د دوی یو کس راسره ګډ کار وکي؛ نو کارونه به مو اسانه شي.

رییس وویل: ته د نظامي امنیت رییس ته ورشه، هلته چې ورسېدې ما ته زنګ ووهه.

د نظامي امنیت رییس، فهیم ته وظیفه ورکړه چې له میوند سره دې ګډ کار وکړي.

میوند ورسره خپل معلومات شریک کړل. له هغه یې وغوښتل چې جنرال دې کلک وڅاري.

جنرال نوی دفتر ته رسېدلی و چې د مېز په سر ټیلفون یې وشرنګېد، د تخنیک آمر و، ویې ویل: موټر دې ورکشاپ ته راولېږه چې چک یې کړو.

جنرال وویل: لا خو یې د چک کولو وخت نه دی، بله هفته یې میاشت پوره کېږي.

د تخنیک آمر وویل: بله هفته به راباندې کار زیات وي. ته خو مې یار یې، ستا موټر خو نو سم ګورم، وایم پرزه یې درته چک کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنرال په خندا وویل: یاره منم دي. خو زه ما سپښین لږ وختي غوندې وځم.
ـ پروا نه کوي، تر دولسو بجو پورې خلاصېږي.
فهیم خپل رېنجر د جنرال د موټر ځنګ ته ودراوه. مستري ته یې د موټر کیلي ورکړه، ورته ویې ویل: ته د ما موټر ټرایي که چې څه خرابي خو به نه لري، داسې ښه منډه یې وکه چې کش یې سم دی که نه؟
مستري د ده موټر وایست. فهیم د جنرال د موټر د وره په رابړ کې پل موندونکی وټومبه، په ګوته باندې یې ښه ټینګ کړ، څو وارې یې لاس پرې ورتېر کړ. بیا یې د استراق سمع وسیله د وره تر کاک لاندې ولګوله.
له موټره کښته شو، مخامخ د تخنیک آمر ورروان و. ټینګه غېږه یې ورته ورکړه، ویې ویل: کور دې ودان اشنا.
□□□لمر د پغمان تر غرونو نوی پناه شوی و چې یو زېړ رینجر د چهلستون د باغ قبلې خوا ته په خامه سړک کې دوړې بادولې. شا ته یې موټر سایکل روان و. موټر سایکل والا خپل مخ په دسمال پټ کړی و چې له دوړو څخه ځان وساتي. رېنجر د حاجي افغان د باغ تر ځنګ په خامه سړک پورته خوا روان و، له څو کړلېچونو تېر شو، د قندي جومات شا ته د یوه کور مخې ته ودرېد.
فهیم سل ګامه لرې د غره په لمن کې هدیرې سره خپل موټر سایکل ودراوه. تر هغه ځایه چې یې سترګو کار کاوه، قبرونه وو، ته وا د دنیا ټول مړي همدلته ښخ دي. د هدیرې په منځ کې د توت یوه ونه یو ځای او دوې ونې بل ځای داسې ولاړې وې لکه د ګارډ پیره داران. د قبرونو په منځ کې پینځه شپږ قبرونه داسې وو چې شناختې یې د بني ادم د قد په اندازه لوړې وې. شناختې د غره له ډبرې وې چې منظمې نه وې تورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې. لکه نوکرانې چې خپل بادار ته لاس په نامه ولاړې وي، ډېرې هم همداسې غلې ولاړې وې. د کور ور خلاص شو، رېنجر وردننه شو.

فهيم په ښي غوږ کې يو شی وټومبه، د جنرال غږ يې سم وانه ورېد. د باد داسې شغها وه، لکه سړی چې د بوتل په خوله کې پوکی وکړي.

فهيم د يوه کور د ېوالـه ته پناه يوړه.

په غوږي کې يې د بل سړي اواز واورېد: ((بې غمه اوسه، ملا بانګ حرکت کوم. وايم سترګه به نه وي نه راختلې چې ما به چاراسيا ته رسولي وي. رښتيا انجينير صاحب سلامونه ويل))

د جنرال غږ راغی: ((وعليکم سلام، وايم اصلي مجاهد انجينير صاحب دی، دې نورو خو هسې د جهاد نوم بد کړی.))

له هغې خوا يو بوډا لکړه په لاس کرار کرار رانژدې شو، فهيم ځنې پوښتنه وکړه: بابا د دې قبرونو شناختې ولې دومره جګې دي؟

بوډا په امسا باندې دوه لاسي تکيه وکړه، هڅه يې وکړه چې کړوپه ملا يې سمه کړي، فهيم ته ځير شو، ويې ويل: نابلده غوندې ښکارې.

ـ هو، خيراباد ته روان يم.

ـ بچو، دا خو د سيدانو قبرونه دي. دوی دغسې لوړې شناختې جوړوي چې قبرونه يې د نورو خلکو غوندې نه وي. پخوا به چې يو سيد ومړ، نو زامنو به يې د لېږي په اندازه ډبره راواخيسته غونډارى به يې ځنې جوړ کړ، بيا به يې غونډارى لوړه په شناختې باندې کېښود. ويل يې هر وخت چې غونډارى ولوېږي، نو د سيدانو له خېلخانې به يو څوک مري. موږ چې ځېي وو، شيطاني به مو کوله، د سهار لمانځه ته چې به روان شوو، يو دوه غونډاري به مو راخطا کړل. بيا به څو ورځې په سيدانو کې وير ګډ و، هر يو به يې ګومان کاوه چې د ده وار به وي. اوس يې دا رواج ختم وبوله، يوازې جګې شناختې دروي. په غونډارو پسې نه ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا اذان وکړ. بوډا بې خدای پامانې په مدار مدار د جومات خوا ته روان شو.

خلک د ماښام له جماعته راګرځېدلي وو چې د جنرال موټر ببرته راووت.

سهار په تیاره کې له هماغه کوره یو زیل موټر راووت. باډي یې له شګو ډکه وه. هدیرې سره یوه سړي ورته لاس ونیو.

لاري ودرېده.

سړي پوښتنه وکړه: پورته ځې؟

موټروان وویل: راوخېژه.

سړی موټر ته وخوت، د غوړو تش پلاستیکي سطل یې د خپلو پښو مخې ته کېښود. ویې ویل: تر دې لیلیې پورې ځم.

لاری د غره په نسبتاً هواره لمن کې چې خلک یې پډوله دښته بولي، د خیراباد د غونډیو خوا ته روانه شوه.

موټروان پوښتنه وکړه: د خوشالخان په لیلیه کې کار کوې؟

سړي وویل: هو، آشپز یم.

سړي له جیبه تسبیح راوایستې، چپ لاس یې د تسبو اړولو ته له پټو نه راوایست، شونډې یې په خوځېدو شوې، په ذکر لګیا شو. موټروان بله پوښتنه ونه کړه.

څو شېبې وروسته لاري د لیلیې د دېوال پر برابر ودرېده. فهیم ورنه کښته شو؛ خو د لاری تر سیټ لاندې یې پل موندونکی لګولی و.

لمر لا د چهلستون د غره له سره یو نیزه پورته شوی و چې لاري ببرته راغله. د خیراباد د غونډۍ په بېخ کې یوه سپینه کرولا ولاړه وه. د مخ بانټ یې پورته و. یوه سړي په کې ګوتې وهلې.

بل سړي لاری ته لاس ونیو، ویې ویل: استاده! ته خو یو وار دا موټر وګوره، سم دم روان و، ناڅاپه ګل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان په ملنډو وويل: تاسې ټول د شټرنګ ډرېوران یئ.
له جلوه راکښته شو، د کرولا خوا ته روان شو. له شا څخه د ((ټق))
آواز راغی. شا ته یې مخ واړاوه. میوند ورته تمانچه نیولې وه. فهیم
ورته په څټ کې ټینګه لغته ورکړه. سړی پړمخې ولوېد. فهیم یې
لاسونه شاته وروتړل. سړي چیغه کړه. میوند یې خوله په پلن رابړ ټېپ
باندې بنده کړه. فهیم او میوند په دواړو موټروان له مټو ونیو، د
کرولا شاتني سیټ کې یې څملاوه، پښې یې هم وروتړلې. میوند
کرولا چالانه کړه، فهیم له لارې څخه پل موندونکی راواخیست او په
منډه کرولا ته وخوت.

ز ه یې پېژنم

جنرال لاس تر زنې ناست و. څمکې ته یې کتل.
د آغا تندی ګونځې و. د مخ ځېدلی پوستکی یې په ښي لاس سولاوه.
سورج چوپتیا ماته کړه: پخوا داسې نه و شوی؟
جنرال په داسې غږ چې ته وا له ځانه سره غږېږي، وویل: دا یې اول وار
دی. ما څو وارې تر جایداده وسلې رسولې دي.
آغا وغرېد: نور کله خو به هسې عادي شیان وو، مهم همدا ځل و.
جنرال سر وښوراوه.
آغا وویل: پوهېږې چې په دې راکټونو باندې څومره کار شوی و. که
طالبانو ته رسېدلي وای او د امریکا طیارې یې پرې ویشتلې وای؛ نو
زموږ د ټولو ژوند به ورسره سم شوی و. پوهېږئ، ما ته یې د
ټرانسپورټ وزارت منلی و. جنرال ته مې که نور څه نه و؛ نو یوه رتبه
خو به مې ورته اخیستله.
جنرال آغا ته وکتل: آغا صاحب، موږ خو خپل کار کړی، دا خپله د
طالبانو ګناه ده، کار خو هغوی خراب کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج وويل: مهمه دا ده چې ارتباطي کس څنګه ونيول شو؟
جنرال وويل: زما ارتباطي کس طالبانو ته رسېدلی و، په چار اسيا کې يې وسلې ورسپارلې وې، بېرته چې راته ټېلفون يې راته وکو چې دا دی ما خپل کار وکو. په لاره کې يو دم تری تم شو. ته وا ځمکه چاوده شوه، دی په کې غيب شو.
آغا وويل: مهمه دا ده چې سړی له دې خوا تعقيب شوی که له هغې خوا؟
جنرال ځواب ورکړ: زه مطمين يم چې له هغې خوا تعقيب شوی.
آغا وغرېد: دومره اطمينان څنګه لرې؟
سورج وويل: زه خو په دې ډارېږم چې څوک مو ونه څاري. په دې ډاډه يئ چې د غه کور امن دی؟
آغا د خپل کور امنيتي مسوول راوغوښت. ورته ويې ويل چې امنيتي کامرې دې په ځير وګوري.
هغه وويل: نور څه نشته؛ خو دوه درې سوه متره لرې يوه سپينه کرولا ولاړه ده، يو يونيم ساعت کېږي چې هماغلته ولاړه ده.
آغا وويل: ته پخپله ورشه، ويې ګوره چې څوک دي، څه کوي؟
ميوند د موټر په هينداره کې سرف موټر وليد چې د آغا له کوره راووت او د ده خوا ته روان شو.
خيبر ته يې زنګ وواهه.
سرف د کرولا څنګ ته ودرېد. د آغا سړي له موټره کښته شول.
ميوند د موټر شيشه کښته کړې وه، په ټېلفون کې يې په پارسي وويل: وروره زه خو ستا نوکر نه يم، يو ساعت کېږي چې درته ولاړ يم، ولې نه راځې؟
يوه شېبه يې د بل لوري خبرو ته غوږ ونيو، بيا يې وويل: ته عجب سړی يې، پيسې زما درباندې دي او نخرې ته کوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې د هغې خوا خبرو ته غوږ ونیو.
ویې ویل: زه نور درته نه شم درېدلی، زه لاړم، بیا به ګورو سره.
ټېلفون یې بند کړ. د آغا سړي په ایراني ډوله پارسي وپوښت: آغا ! خیریت خو به وي؟ موټر دې ولې دلته درولی؟
میوند دې خوا ها خوا وکتل، ویې ویل: دلته خو د منع پارکینګ علامه نشته.
ـ د خلکو کورونه خو شته.
ـ نو څه؟ زه خو د سړک په غاړه ولاړ یم.
دې وخت کې سورج راورسېد ، خپل موټر یې ودراوه. ویې ویل: اوهو فرید جانه ! دلته څه کوې؟
ـ هېڅ، یو معامله دار ته مې ولاړ وم. ویلې یې وو چې پیسې درته راوړم. یو ساعت کېږي چې ولاړ یم، درک یې نشته. اوس نو ځم د کور خوا ته. ته چېرته روان یې؟
ـ زه د غسې په لاره تېرېدم چې ته مې ولېدې. دا خلک څوک دي؟ خیریت خو به وي؟
میوند وویل: نه یې پېژنم، وایي موټر دې ولې دلته درولی. د چا باډیګارډان به وي.
د سرف له منځه چا غږ وکړ: راځئ چې لاړ شو.
د آغا کسان موټر ته وختل.
میوند له سورج سره مخه ښه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانمرګی

منصور ته عجیبه غم جوړ و. په ورځ کې به یې درې ساعته د تجوید درسونه ویل؛ خو نه د کوچنیوالي د وختونو په شان چې ملا صاحب به په هرې غلطۍ په لښته واهه. اوس چا نه واهه؛ خو د ح، ع، ص او د نورو عربي تورو سم تلفظ یې کولمې خولې ته راوستلې. چې په مدرسو کې ویل کېږي، د هغو کتابونو نومونه یې په یو شوا خون زده کړل.

دی به پخوا هم اکثره وخت د وظیفې لپاره له خیبر سره د کابل شاوخوا ولسوالیو ته ته؛ نو مونتې رېږه یې له پخوا وه. په دې څو هفتو کې یې بیا بیخي ګوتې په کې ونه وهلې، سمه دمه طالبي رېږه یې شوې وه. د سترګو تورول یې بیا په کور کې له خپلې ادې زده کول، لا به یې سلایي سترګو ته نه وه رسېدلې چې ده به سترګې داسې بندې کړې چې ته وا ایلفي سریښ دې پرې وهلي دي. ایله یې اوس سر خلاص شو چې ښځې هم ډېر کمالونه لري. په څو جوماتونو کې وګرځېد ؛ خو ملایان یې عصري شوي وو، مسواک یې نه وهل، ټولو د غاښو برسونه کارول. چا ورته د یکه توت جومات وښود. دوه مازدیګري هلته لاړ او مسواک وهل یې زده کړل. د مسواک سر نو لکه خطاطان چې په تېرې چړې د نی سر جوړوي، دا هم هماغسې په هنر سره سپینول او ریښکی ریښکی کول غواړي.

منصور د وزیر اکبر خان د لین په موټر کې سپور و او مسواک یې واهه چې څنګ ته یې ناست سړي ورته وویل: وروره، مسواک خو ډېر ښه شی دی. ته پوهېږې اوس په عربستان کې وربانديې تحقیق شوی دی، وایي په مسواک کې فلورین ډېر دی، دا فلورین چې دی د غاښونو مینا ته ډېره ګټه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور سړي ته ورو کتل چې پولادي رنګه دريشي يې اغوستې او نيکټايي يې هم تړلې ده. پوښتنه يې وکړه: ته ډاکتر يې؟
سړي وويل: نه زه په اسلامياتو کې له الازهره دکتورا لرم.
منصور ښه په شد و مد وويل: ماشاألله ماشاألله.
سړي وويل: خو يوه خبره درته کوم. دا سمه ده چې مسواک ښه شی دی، خو دا زموږ طريقه د استعمال يې سمه نه ده.
منصور وويل: څنګه؟
ـ ته وګوره مسواک دې په غاښونو وهې بيا يې په جيب کې اچوې. په جيب کې دې سل نور شيان پراته وي، سل رقمه ميکروب په کې وي. دغه دوړې وګوره، دا خو ټول ميکروب دي، دا په مسواک باندې کينې او ته يې بېرته په خوله کې وهې.
منصور وويل: نو چاره يې څه ده؟
سړي لنډه خندا وکړه، ويې ويل: زوروره، اسانه ده، په يو پلاستيک کې يې کېږده، يو پوښ ـ موښ ورته پيدا کړه، بس له جراثيمه يې وساته.
د منصور بل غم د نومونو زده کول وو. ده بايد د جميل د ټولې خېلخانې نومونه زده کړي وای. د هغه د ورونو، ترونو، ماماګانو او د هغو د زامنو عکسونه يې څو څو وارې وکتل. د هر چا په عکس باندې يې نوم ليکلی و. د هر يوه په باره کې يې معلومات ياد کړل چې څه کار کوي؟ چېرې اوسي؟
په دې پلان کې جنت ګل د ده پلار و، هغه په حزب اسلامي کې سرګروپ و، پر زرمت باندې د شورويانو په حمله کې شهيد شوی و. منصور هاغه مهال لا د دوو کالو و. وروسته د ده نيکه وانې ته تللی و، هغه همدا يو زوی درلود، څو کاله وروسته پخپله په ملاريا باندې ساه ورکړه. د منصور مور بيا محرقې ووژله. دی په وړوکتوب کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدرسې ته لاړ، مدرسه يې ختمه کړې وه، خو لا هم هماغلته اوسېده، له منتظم سره يې په کارونو کې مرسته کوله. جميل ورپسې ورغی او د جهاد بلنه يې ورکړه. دا هغه پلان و چې خيبر او ميوند جوړ کړی و.
منصور لوی امتحان په مخ کې لاره، د آغا صاحب امتحان.
هفته چې پوره شوه، له جميل سره د آغا کور ته لاړ. جميل آغا ته وويل: دا سړی منصور نومېږي، راغلی چې جهاد وکي.
آغا له منصور څخه پوښتنه وکړه: ته ولې جهاد کوې؟
منصور داسې رډ رډ ورته وکتل چې ته وا د هغه په خبرو يې بيخي سر نه خلاصېږي.
آغا خپله خبره بيا وکړه. منصور بيا څه ونه ويل.
جميل د آغا خبره ورته په پښتو وکړه.
منصور وويل: مړه، جهاد رابانديې خدای فرض کړی. زه د يهود و نصارا ختمول غواړم.
آغا جميل ته وکتل: په فارسي نه پوهېږي؟
جميل سر وښوراوه.
آغا وويل: ورته ووايه چې جهاد خو قرباني غواړي.
منصور ځواب ورکړ: جي، زه د خپل سر نه تېر يم.
آغا د منصور تورو کړيو سترګو ته نېغ وکتل، ويې ويل: که ستا مرګ په کې حتمي وي، نو بيا؟
ـ مړه ورته ووايه چې دنيا لکه بازار دی. سړی چې بازار ته ځي، خپله سودا په کې کوي، بيا ترې ځي. زه دې بازار ته په شهادت پسې راغلی يم. زموږ اصلي کور اخرت دی، ما سره د اخرت غم دی. د ژوند پروا مې نشته.
آغا خپلې عينکې پر پوزې سمې کړې، ويې ويل: شهادت خو مېړانه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه جي، اسلامي جذبه غواړي. پلار مې په روسانو باندې ځان شهيد کړی، زه خو هم د هغه زوی يم.
آغا وموسل: آفرين.
هغه يې بلې کوټې ته واستاوه. جميل يې وپوښت: سړی دې له کومه پيدا کړ؟
ـ زموږ تربور دی، پلار يې په جهاد کې شهيد شوی، د موره يو زوی دی. په پاکستان کې يې مدرسه ويله. زه هلته پسې ولاړم. قسمت مې ښه و، دی پخپله تيار جهاد ته ناست و. بس همدې ته معطل و چې يو څوک ورته لاره وښيي.
ـ پښېمانېږي خو به نه؟
ـ نه بابا، ما يې غوږونه داسې پړسولي، د حکومت دومره بد مې ورته ويلي چې اوس هر څه درباندې کولای شو.
ـ تا ويل چې د پلار يوازينی زوی دی؟
ـ هو، آغا صاحب! د ده په مرګ کې زما ګټه هم ده. دوی ډېر جايداد لري، که مړ شي؛ نو ټولې ځمکې به يې موږ ته راپاتې شي.
آغا وخندل: ښه نو داسې، ته په جهاد کې هم خپله ګټه غواړې؟
آغا له ترجمان سره منصور ته راغی. لپ ټاپ کمپيوټر يې خلاص کړ. له منصور څخه يې د کورنۍ په باب پوښتنې وکړې. د منصور هر ځواب چې به يې اورېده، بيا به څو شيبې په کمپيوټر کې سترګې ښخې کړې. سوال ځواب چې خلاص شو، آغا ورته وويل: سبا به دې هرات ته واستوم، د جهاد درسونه به هلته درباندې ووايو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرب علي ضربه ورکوي

فريد په دوکان کې ناست و چې يو سړی ورغی. سړي وويل: د فريد دوکان همدا دی؟

فريد ځواب ورکړ: امر وکه.

ـ له فريد سره مې کار دی.

ـ زه پخپله فريد يم، څه خدمت وکړم؟

سړي په دوکان کې ټول ناست کسان له نظره تېر کړل، بيا يې وويل: نه هغه بل فريد ، د ډاکتر سورج ملګری، زه ډاکتر سورج رالېږلی يم.

د دوکان منشي خبرو ته خوله جوړوله چې فريد ژر وويل: ښه، ښه، موږ دوه فريدان يو. شريک مې هم فريد نومېږي. اوس د باندې تللی. زه به يې راوغواړم.

په دوکان کې ناستو کسانو فريد ته وکتل، بيا يې يو بل ته سره وکتل خو چا غږ ونه کړ.

فريد ميوند ته زنګ وواهه. سړي د چايو دويم ګېلاس نيم کړی و چې ميوند راورسېد. څنګه چې د ميوند سترګې په هغه باندې ولګېدې، غېږه يې ورته خلاصه کړه، په لوړ آواز يې وويل: انډيواله، ته !

اوږده شېبه يې يو بل سره په غېږ کې ونيول.

ميوند فريد ته وويل: دی ضرب علي نومېږي. موږ پخوا سره همکار وو. څه ښه وختونه وو ، هزاره و پښتون و تاجک راکې نه وو ، ټول لکه ورونه وو.

فريد وويل: د ډاکتر نجيب وختونه يادوې؟

ـ هو ، زه او ضرب علي دواړه په لسم رياست کې وو. د ده تخلص دوستدار دی خو ټولو ملګرو انډيوال باله. دی د دوشي، زه د مشرقي، يوازې زه نه وم، وايم دی د ټولو انډيوال و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فريد وويل: نو ستا نوم يې ځنګه نه دی زده؟ ده خو ويل چې له فريد سره يې کار دی.
ميوند ضرب علي ته وکتل.
ضرب علي په سترګو کې ورته اشاره وکړه، ويې ويل: کيسه اوږده ده، زه و ته به سره د باندې ووځو.
ضرب علي خپله کيسه ورته وکړه. دی د تنظيمي جګړو په سر کې کراچۍ ته او بيا ايران ته تللی و. په موقته اداره کې بېرته له فاميل سره کابل ته راغلی و. د ملي امنيت رياست ته تللی و چې بېرته مقرر شي، خو چا نه و مقرر کړی. دوه درې کاله يې په يوه دوکان کې منشي توب کړی و. وروسته په بنياد امام کې د لوژستيک امر مقرر شوی و. وروسته چې حاجي آغا ته د ده صداقت ښکاره شوی و، د سابقې پوښتنه يې کړې وه. چا ورته ويلي وو، دی پخوانی نظامي دی. بيا نو حاجي آغا د موسسې امنيتي چارې ورسپارلې وې.
هاغه ورځ چې ميوند د حاجي آغا کور ته نژدې په موټر کې ناست و او بيا يو څو کسان ورغلل چې ولې يې موټر هلته درولی، ضرب علي هم د آغا له کسانو سره په سرف موټر کې و. ميوند يې ليدلی او پېژندلی و خو غږ يې نه و کړی. وروسته سورج ده ته د ميوند ادرس ورکړی و چې په قوای مرکز کې يې دوکان دی او فريد نومېږي.
ضرب علي خپله کيسه خلاصه کړه او ميوند ته يې وويل: اوس نو ته وو ايه، تا هلته څه کول او ولې دې سورج ته خپل نوم فريد ښيبلی دی؟
ميوند وويل: ته خو مې زوړ يار يې، نه پوهېږم په دې جنګونو کې به ستا مفکوره بدله شوې وي او که اوس هم هماغه پخوانی سړی يې؟
ضرب علي وويل: زه هماغه انډيوال يم او هماغه مفکوره.
ميوند ترخه موسکا وکړه، ويې ويل: پوهېږې، يوه ورځ مې هغه خالد وليد، ستا به په ياد وي چې پخوا به يې په کارمل باندې سر ورکاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دوآتشه پرچمي چې یې بولي، پخوا هغسې و خو اوس یې د موټر په ښیښه باندې د پکول خېلو عکسونه لګولي دي. اوس هره ګړۍ «آمر صاحب» یادوي.

خالد غوندې کسان ډېر دي چې وروسته یې تنظیمي سابقې راوایستې، اوس هر یو د څوارلس کلن جهاد دعوې کوي. نور یې څه کوې چې هغه ستا یو وطندار نه و، هغه شاعر چې و.

ـ ښه، ښه، ته ودرې دا سې ښه نوم یې و. جهش، مرتضی جهش یادوې. یاره عجب انقلابي شعرونه به یې ویل، ها د برېژنیف په وير چې یې اوږده قصیده ویلې وه.

ـ پوهېږې، هغه بیا وروسته د یوه تنظیم ویاند شو. خاص د تنظیم له مشر سره یې ناسته ولاړه وه. د تنظیمي جګړو پر مهال به یې له بي بي سي سره مرکې کولې چې نن مو دا ځای ونیو، د پلانکي تنظیم دومره کسان مو ووژل.

ضرب علي د میوند خبره ورپرې کړه: نه بابا ! دا څه وایې؟

میوند ورته وموسېد: ما چې تا نه پوښتنه وکړه چې اوس هم په هماغه مفکوره یې که نه، خو همدا یې وجه وه. اوس دا سې کسان ډېر دي چې ځان ته روشنفکر وایي خو په متعصبو قومي تنظیمونو پسې منډې وهي.

ضرب علي وویل: ما خو پخوا هم ویل چې زه نور هېڅوک نه یم، یوازې افغان یم، اوس یې هم درته وایم چې څو پورې ژوندی یم، افغان به یم.

میوند ورته غبرګه ورکړه، ویې ویل: افسوس چې تا غوندې وطنپال خلک اوس ډېر کم پیدا کېږي. اوس ملک له جاسوسانو ډک دی. په ډاکتر سورج باندې مې شک و، ځکه مې ځان ورته د دې دوکان مالک ښودلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرب علي وویل: څه اسناد دې پیدا کړي که یوازې شک دی.
میوند په ښي، پښه باندې پر ځمکه کرښې وایستلې ویې ویل: شک مې ځکه وربانـدې راغـی چې ډېره بیکاره نسـخه یې راتـه لیکلې وه، خالي د معدې تکلیف ته اوولس قلمه دوا، بل ډاکتر ته مې چې ښکاره کړه، هغه وویل چې ډاکتر خو داسې نسخه نه لیکي.
- ډاکتران خو هسې له یو بل سره رخه لري.
- نه، یوازې دا خبره نه ده. یو وخیم ناروغ یې نه دی رغولی، ټول ځنې مړه شوي دي. پـه دولتـي روغتـون کې یې ډېرې دوسیې ساتل شوي خو حکومت حکومت نه دی. نو زه په دې شکي یم چې هسې بـه د ډاکتر په نوم راغلی وي خو په اصل کې به جاسوس وي.
ضرب علي اسویلی وکیښ، ویې ویـل: چې رښـتیا شي زه هـم د حـاجي آغـا او د «بنیـاد امـام» پـه ځینـو کـارونو یـو څـه شـکي شـوی وم. خیریـه موسسـه او دومـره کـش وفـش سـره نـه جـوړېږي. پـوهېږې، دومـره لـوی سلاحکوټ لري چې تـه وا دا خیریـه موسسـه نـه ده، عسـکري فرقـه ده. ډاکتـر سـورج ژر ژر حـاجي آغـا تـه راځـي، اکثـره وختونـه یـو جنـرال هـم ورسره وي. دوی چې راشي بیا هېڅ څوک کوټې تـه نـه ورپرېږدي. د راز سړی یې د کور ساتونکی دی.
- ته یې هر وخت په کور کې یې؟
- نـه، زه خـو د بنیـاد د امنیـت مسـوول یـم، سـورج او جنـرال هـم ورتـه راځي. د کلینیـک یـوه ډیپـو ده، کیلي یې یوازې له آغا سره ده. څو ورځې مخکې یـې د جنـرال رینجـر مـوټر د ډیپـو لـه وره سـره ودراوه، زه یې له څنګه تېرېدم چې آغا راباندې چیغـه کـړه «دلتـه څـه کـوې، ورشـه پیره داران دې وڅاره» آغـا هېڅکلـه پـه دې لهجـه راسـره نـه و غږېدلی. هماغلته راتـه شک پیدا شو چې کوم پټ کار کوي.
میوند وویل: چې داسې ده نو ما ته غوږ شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سورج، جنرال او آغا کیسه یې ورته وکړه. بیا یې وویل: ملګریه، زه ستا همکارۍ ته ضرورت لرم. که غواړې چې رسمي کار وکړې نو زه به خپل رییس ته ووایم چې په مخفي کارمندانو کې دې ونیسي.

ضرب علي وویل: حاجي آغا نن ستا عکس په موبایل کې راکړ، ویې ویل چې «فرید نوید شرکت ته ورشه، وګوره چې د شرکت مالک همدغه سړی دی که نه؟» آغا ویل چې «موږ ورسره د موبلایلو او بېټریو قرارداد کوو.»

میوند وویل: څنګه؟ اوس دوکاندار یم که نه یم؟

ضرب علي له میوند سره جوړه وخندل، ویې ویل: دوکانداري خو دې په هماغه ورځ راته معلومه شوه چې د حاجي آغا له کور سره دې په موټر کې دوکانداري کوله، خو ګوره، احتیاط کوه، ممکن بل څوک هم راولېږي.

د روسیې په سفارت کې

د شپې نه بجې جنرال په خپل شخصي موټر کې د روسیې سفارت ته ورسېد. د آغا کروزینګ او د سورج کورولا موټر په پارکینګ کې ولاړ وو.

دې چې سالون ته ورننوت، آغا خپله توره پګړۍ د ترو ې تنډې له پاسه کېښوده. دا وار یې پګړۍ د نور کله غوندې په ګوتو سمه نه کړه. قلم، تسبېح، د یادښت کتابچه او د پیسو بکسه یې د مېز له سره پورته کړل او د تورې اوږدې چېنې په جېبونو کې یې تخته کړل.

جنرال سفیر ته وکتل، مخ یې سور اوښتی و، خولې پرې راماتې وې. جنرال په روسي ژبه په ټوکو وویل: اوس نو لکه چې په موږ اعتبار نه لرئ چې آغا صاحب مو تلاشۍ ته درولی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیر وغرېد: د تلاشۍ خبره نه ده. هغه راکټونه چې مو له لاسه ووتل، عادي شیان نه وو. پوره دوه کاله مو په دې پلان باندې کار کړی و.
سورج وویل: اورېدلي مې دي چې دا تر ستنګر هم ښه وو؟
سفیر چیغه کړه: ستنګر مه رایادوه، د سپي زو! ستنګر، ستنګر، زموږ ماته د همدې ستنګر د لاسه وه. دا لعنتي شی مه رایادوه.
جنرال په جینګه خوله وویل: سفیر صاحب! ستاسو خپله مقوله ده، د لېنین وینا ده که نه، وایي: څوک چې کار کوي، تېروتنه به هم کوي.
سفیر بیا چیغه کړه: یوازې زموږ متلونه مه زده کوئ، نور څه هم شته چې باید زده یې کړئ.
جنرال په موسکا وویل: صاحب! رېښتیا خبره کوئ. که تاسو پر راکټونو د چین مارک نه وای وهلی، اوس به مو بیا د امریکا دښمني ګټلې وه.
سفیر لکه د جنرال خبره چې یې بېخي اورېدلې نه وي، په تونده لهجه یې وویل: موږ یقین لرو چې څوک مو څاري. د هند او ایران سفیران هم راسره یوه خوله دي. موږ به ستاسو موټرې او بدنونه وپلټو چې د استراق سمع کومه دستګاه خو به په کې نه وي؟
د ډاکتر سورج وار راورسېد. جېبونه یې پر مېز تش کړل. خپله دی له مېزه یو ګام شا ته ودرېد. یوه سور مخي د تلاشۍ د ډنډې په څېر ماشین د ده له سره تر پښو پورې له مخ، څټ او دوړاو خواوو تېر کړ. بیا یې هماغه شی پر مېز د پرتو شیانو پر سر ورتېر کړ. د ماشین سور څراغ ولګېد. سورج وویل: دا امکان نه لري.
سفیر وویل: په استخباراتو کې نا ممکن نشته، احمقه!
تلاشۍ والا د مېز له سره یو یو شی د ماشین له مخې تېر کړ، لایټر چې یې تېراوه، بیا سور څراغ ولګېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېچکش يې راواخيست، لاينړ يې خلاص کړ، د استراق سمع او پـل موندونکې دستګاه يې ورنه راوايسته.
سورج په زوټه وويل: د سپي لورې. هېڅ مې ګومان نه کاوه.
جنرال وپوښت: چا درکړی و؟
سورج په رېږدېدلي غږ وويل: زبيدې.
سفير پوښتنه وکړه: زبيده لا ځوک ده؟
سورج بې له دې چې سفير ته وروګوري، لکه له ځانه سره چې وګړېږي، وويل: انډيواله مې ده.
سفير په ملنډو وويل: ارامونيه! چې داسې کارونو ته دې شوق کېږي؛ نو ولې ما ته نه وايې؟ په دې مردارخورو افغانانو کې دې څه ليدلي دي. دلته راشه چې ماسکويچې درباندې ووهم، د سپي زو.
جنرال يې تر سورج لا سخت وپلټه؛ خو هېڅ يې ونه موندل.
په موټرو کې هم څه نه وو.
سفير جنرال ته وويل: عسکري موټر دې چېرې دی؟
جنرال وويل: هغه خو د شپې د وزارت په پارک کې دروي.
ـ سبا مازديګر به سړی له ماشين سره کور تـه درولېږم. مـوټر بـه دې تـر ماښامه نه لېږي. سړی به دې يونيفورم هم وپلټي.
جنرال وويـل: بې غمـه اوسه، زه داسې سست سړی نه يم. کـه د نـورو سترګې دوې وي، زما څلور دي.
سفير وويل: ستا د څلورو سترګو برکت و چې راکټونه يې درنه ونيـول. سترګې يې څلور دي!؟
آغا وغرېد: ټول پلان مو د دې فاحشې له لاسه خراب شوی.
***
سبا سـورج د زبيـدې ټېلفـون تـه زنـګ وواهـه. ټېلفـون يـې بنـد و. د موسسې دفتر ته يې ورغی. چا ورته وويل چې سهار وختي يې ټېلفـون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی و ، مور یې مریضه ده، پاکستان ته یې بیايي. د یوې هفتې رخصتي یې اخیستې ده.
روغتون ته چې ورغی، جمیل یې وروغوښت. لینا ته یې وویل: ته یوه شېبه د باندې ووځه.
جمیل نه یې پوښتنه وکړه: د وروړ کار دې څنګه شو ؟
ـ یو څه تمه ورته شته، ګوندې را خلاص به شي.
ـ څنګه؟
ـ نه پوهېږم، هغه ستا ملګري د ایران له سفیر سره غږېدلی، وايي راخوشې به یې کي.
ـ په بدل کې یې درنه څه غواړي؟
ـ هېڅ، ما ته یې همدومره وویل چې ډاکتر سورج مې ملګری دی، د هغه په مخ به دا کار وکړم.
د سورج رنګ وغوړېد. ویې ویل: ګوره چې بل چا ته د آغا خبره ونه کړې. خدای دې ورسره ښه وکړي، له تا سره احسان کوي؛ خو که نور خلک خبر شي، بیا سل خبرې نورې په کې راباسي.
جمیل وویل: دا څه وايې ډاکتر صاحب؟ زه خو ستا او د آغا د احسان پوروړی یم. وایم بې غمه اوسه.
هغه چې ووت، سورج آغا ته زنګ وواهه، ورته ویې ویل: چورت مه وهه، سړی خورا پوخ دی. ان ما ته یې حال ونه وایه. بې غمه اوسه چې ما ته یې ونه ویل، هېچا ته به یې نه وايي.
سورج پر اتمه ورځ بیا زبیدې ته ټېلفون وکړ، موبایل یې بند و. د موسسې دفتر ته یې ورغی. زبیدې دفتر ته خبر ورکړی و چې د مور مریضي یې اوږده شوې، میاشت به تېروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرین آغا شك كوي

دوه ورځې مخکې د کابل په شهر نو کې د هندیانو په مېلمستون باندې ځانمرګی او وسله وال برید شوی و. اوه تنه په کې وژل شوي او لس دوولس تنه ټپیان وو. شیرین آغا ته د هند سفیر شکایت کړی و چې هسې زموږ ډاکتران ځارئ؛ خو ترهګر مو پرې ایښي دي چې پر موږ باندې حملې وکړي. د سورج خبره یې ورته کړې وه چې په لایټر کې یې پټ موندونکی پیدا شوی دی.

ده د کشفي وسایلو مسوول ورغوښتی و. له هغه یې پوښتنه کړې وه چې چا خو به د ده له اجازې پرته پټ موندونکی یا د استراق سمع شیان ورنه نه وي اخیستي. هغه لنډ ورته ویلي وو چې نه.

د شیرین آغا چورت خراب و. پر میوند یې شک و. میوند دوه درې میاشتې پخوا لا ورته ویلي وو چې پر یوه هندي ډاکتر باندې مشکوک دی. خو بیا یې په دې اړه څه نه وو ویلي. که دا کار د میوند وي؛ نو پټ موندونکی به یې له چا اخیستی وي؟ هغه خو له مدیریته پټ موندونکی نه دی اخیستی؛ نو دا به څوک وي چې سورج ته یې لومه ایښې وه؟

له نورو ادارو یې هم معلومات وکړل، د زبیدې په نامه ایجنټ په هېڅ اداره کې چا نه پېژندله. نو هغې به پټ موندونکی او د استراق سمع دستګاه له چا څخه اخیستې وي؟

دا کار به د چا وي؟ بیا یې میوند وروغوښت. ویې ویل: وه جان بیادر، ته لکه چې اوس هم په روسانو پسې یې؟

ـ نه، دا خبره دې څنګه وکړه؟

ـ بېګاه نه بجې مې د روسیې له سفارت سره ولیدې.

ـ چېرته؟

- د روسیې سفارت ته نژدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره مدیر صاحب! هلته خو یوازې د روسیې سفارت نه دی. لږ وړاندې قبلې خوا ته استقلال روغتون دی. هلته مې مریضان لرل. بیا که کوم څه وای؛ نو ګزارش خو به مې تا ته درکاوه.
ـ ګزارشونه دې هم چندان دقیق نه وي. وړمه ورځ د هندیانو په مېلمستون باندې حمله وشوه. هېڅ یې راپور نه و راکړی.
ـ ولې، ما خو وار په وار ګزارشونه درکړي دي. دا خو د منبع غلط راپور و چې ټول یې وغولولو. موږ ته یې ویلي وو چې د امریکا په سفارت به حمله کوي. زموږ ټوله توجه هغې خوا ته وه؛ خو دوی راغلل شهرنو ته په مېلمستون یې برید وکړ.
ـ جان بیادر، نو تا څنګه د داسې منبع په راپور باندې اعتماد کاوه؟
ـ بله لاره نه لرو. ته وایې چې طالبان به استخبارات نه لري؟ دوی په اول سر کې خپلو کسانو ته هره خبره رښتیا رښتیا کوي؛ نو موږ ته هم ټول راپورونه هماغسې دقیق رارسېږي؛ خو د حملې وخت چې رانژدې شي بیا خپلو نژدې ملګرو ته هم غلطه وینا کوي. دوی په هېڅ اعتبار نه کوي. خپله ځانمرګي ته ایله هغه وخت پته لګېږي چې د حملې وخت رارسېدلی چې د نشې پیچکارۍ ورته لګوي. لا د حملې ځای هم نه وي ورمالوم.
شیرین آغا سور اوښتی و، ویې ویل: زه کراچي وان نه یم.
میوند په سړه سینه وویل: ما نه دي ویلي چې ته مسلکي نه یې. هسې مې ستا د پوښتنې ځواب درکړ.
ښه شېبه دواړه غلي وو، بیا شیرین آغا په پسته ژبه وویل: رښتیا یو وختې تا ویلي وو چې په کوم هندي ډاکتر باندې دې شک دی.
ـ څه یې کوې؟ هسې یو شک و. بیا خو تا راته وویل چې زموږ د کار ساحه نه ده. نن مې زړه وربانديې بد شو. بېچاره ګان دلته د خدمت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره راغلي دي. ته وګوره په دې مېلمستون کې دا ټول ډاکتران وو چې تباه شول.

د میوند خبرو شیرین آغا لا چورتي کړ، له ځانه سره یې وویل: اوس به سفیر ته څه ځواب ورکړم. ورته څه ووایم چې چا د ډاکتر سورج په لایټر کې پل موندونکی اېښی و؟ دا څوک دی چې هغه څاري؟

***

ترجنرال خو ته ښه یې

په «کابل ډیلي» روغتون کې ډاکتران په لوی دهلېز کې پر چوکیو ناست وو، چا ټلویزیون ته کتل، هندي ډاکترانو د شیدو چای سړېول، ډاکتر حمید له جمیل سره له نورو لرې ګوښه کې ناست وو.

جمیل وویل: اعلانونو هم فایده ونه کړه.

له کړکۍ یې د باندې وکتل، په پارکینګ کې یوازې اوه اته موټرونه ولاړ وو چې دوه یې امبولانس وو. ویې ویل: پخوا به په پارکینګ کې ځای نه و، اوس یوازې د پرسونل موټرونه پکې ولاړ دي. نن مې ایله دوه ایکسرې ګانې اخیستې.

حمید وویل: داسې پروفیسران چې راسره وي نو همدا به مو د روغتون حال وي. دا دې دغه میاشت هم په پوره کېدو دی، لا مو د تېرې معاش نه دی اخیستی.

د رییس سکرتره راغله، ویې ویل: رییس صاحب غوښتي یئ.

ډاکتر سورج چابک پاڅېد خو نور شواړ شواړ روان شول. رییس پوښتنه وکړه: څه وکړو چې کار و بار مو بېرته ښه شي؟

ډاکتر سورج وویل: باید صحي کمپونه جوړ کړو، یوه ورځ یو ځای بله ورځ به بل ځای خلک وړیا تداوي کړو چې داسې وکړو نو خلک به راسره اشنا شي او نور به پخپله راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده دعوا کوله چې دغه تجربه یې د هند په لویو روغتونونو کې زده کړې ده.

رییس ورسره ومنل چې هره جمعه دې صحي ټیم یوې خوا ته ولېږي. اوله جمعه د بګرام وار و. سهار وختي دوه هندي او درې وطني ډاکتران، دوه ترجمانان، درملتون والا او څو نور د رسیپشن او اداري کارکوونکي له یوه امبولانس او دوه ټونس موټرونو سره روان شول. د غلام علي په بازار کې یې د ډکې ویالې تر څنګ د خپرولو (پنجه چنار) تر سیوري لاندې وارول. مېزونه او چوکۍ یې واونلې، د معاینې د مېزونو شاوخوا یې سپینې درپردې ودرولې، اداري کسانو د کمپ شا وخوا ته لوی لوی بېنرونه ولګول:

وړیا درملنه د هندي پروفیسرانو له خوا

ستاسو روغتیا زموږ هیله

کابل ډیلي روغتون د وطنوالو ریښتینی خدمتګار

تر غرمې پورې جوپه جوپه مریضان راتلل. ډاکترانو به ځینو ته دوا او ډېرو ته د روغتون کارتونه ورکول چې تاسې بیا کابل ته راشئ چې معاینات درته وکړو. په کارتونو باندې د ((شل فیصده تخفیف)) عبارت په سره لیکه لیکل شوی و.

غرمې مهال د روغتون رییس په لکسیس موټر کې ورپسې د باډیګاردانو دوه لنډ کروزرونه او د پولیسو دوه شنه رینجرونه راورسېدل. وسله وال باډیګارډان د سترګو په رپ کې ګوټې پر ماشې شاوخوا ته تیت شول. د رییس له موټره یو بل پکول په سر او تو کړی سړی هم راکښته شو. رییس ډاکترانو ته وویل: دی د بګرام ولسوال دی.

ولسوال له ډاکترانو مننه وکړه چې د غریبانو مرستې ته ورغلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رییس ساعت ته وکتل، ویې ویل: غرمه ده، بار و بستره مو ټوله کړئ چې ډوډۍ ته لاړه شو.
مېزونه او چوکۍ په موټرو کې بار شول. ټولو موټرونو د صیاد په لوري کش ورکړ. رییس د صیاد د پله ښي لاس ته د سیند په غاړه کې لوی تخت کرایه کړ. هوټلي ته یې وویل چې د نفر په سر دې یو یو کیلو ماهي تیار کړي.
افغان پرسونل له رییس او باډیګارډانو پرته نور ټول سم له واره اوبو ته ورخوشې شول. هندي ډاکتران بڼه وهلې پایڅې او لوڅې پښې د سیند په څنډو کې د ګردو ډبرو پر سر په ګرځېدو شول. یو د بل لاس یې سره نیولی په ډېر احتیاط سره یې ګامونه اخیستل چې پر ډبرو ونه ښویېږي. تر زنګانه پورې رنې یخې اوبه، په اوبو کې واړه واړه کبان چې د ډبرو تر منځ کله یوې او کله بلې خوا ته چابک چابک روان وو. هندیانو کمیسونه راوایستل.
ډاکتر حمید له شا څخه کرار کرار هندیانو ته ورنژدې شو، یو دم یې په سورج باندې اوبه وشیندې. سورج پورته ټوپ کړ، لوړه چیغه یې کړه: اوه.
رییس د تخت له پاسه نارې کړې: ډاکتر حمیده! پام چې زاره یې ونه چوي.
افغان پرسونل ښه ډېر ورته وخندل.
سورج رییس ته وکتل، په لوړ اواز یې ورغږ کړل: په خدای قسم چې جنت دی جنت.
ولسوال رییس ته وویل: د استاد رباني په حکومت کې یو څو تنه عربان پغمان ته تللي وو، د استاد سیاف مېلمانه وو، هلته یې چې سمسور باغونه لیدلي وو، روانې رڼې اوبه او قسم قسم مېوې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلي وې، هغوی هم دا خبره کړې وه چې یاره په قران کې چې جنت یاد شوی، بالاتشبیه همدا به وي.

د رییس په کړسه خندا د ولسوال پام هندي ډاکترانو ته واړاوه. یوه یې پر ښویو تېږو ښویېدلی و، بل له پاسه پرې اوبه شیندلې. هغه چې لویدلی و، د ولاړ سرې پښې ته یې لاس واچاوه، هغه په ټټ مخ په اوبو کې ولوېد.

رییس وربانديې غږ وکړ: ماهیان تیار دي، راځئ.

ټول د تخت خوا ته روان شول، د هندیانو له پتلونو څخه اوبه څڅېدې او دوی په ارتو ګامونو په لاره تلل.

د دسترخوان په سر رییس ولسوال ته ټونګه ورکړه چې دوی ته وګوره.

هندي ډاکتران د ماهیانو په لېشو پسې ګرځېدل. نورو خپلې نیمایې برخې خوړلې وې؛ خو دوی لا په یوه ماهي کې نښتي وو.

رییس ورته کړه: دا ماهیان داسې خوړل کېږي. ما ته وګورئ. بیا یې یو ماهي راواخیست، په ډوډۍ کې یې تاو کړ، غټه ګوله یې ترې جوړه کړه، کړس کړس یې وژدویه او تېره یې کړه.

ولسوال وویل: دا ماهیان تنکي دي، لېشې مېشې یې ټول په سره کولو کې پخېږي. بس خولې ته یې کړه او ویې ژدویه.

سورج و ېرېدلي یوه ګوله همداسې خولې ته کړه. کرار کرار یې وژدویه چې تېره یې کړه، لکه لویه توره چې یې کړې وي، سوکونه یې په هوا کې ورپول او د ((یس، یس)) نارې یې وکړې، وروسته یې وویل: په خدای قسم چې د جنت ماهیان دي، د جنت.

شنبه په روغتون کې له سلو نه زیات مریضان وکتل شول. اکثر مریضان د بګرام او د هغه د شاوخوا د کلیو خلک وو.

بله جمعه د چاراسیا وار و. سورج رییس ته ویلي وو چې امبولانس دې په ده پسې کور ته یې ورولېږي. سورج له خپل کوره د یو متر په اندازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد او سپنيز صندوق په امبولانس کې بار کړ. په صندوق باندې په سره رنګ د سره صليب علامه وه.

د امبولانس موټروان وويل: زوی يې مړ کې، څه دې په کې ايښي دي چې دومره دروند دی؟

سورج وويل: ته خو يو قوتی «مارلبورو» سګرېټ راته واخله.

موټروان خپل جېبونه ولټول، ويې ويل: والله پيسې مې په کور کې رانه پاتې دي.

سورج يو شل ګون له جېبه راوايست. ويې ويل: هه دا واخله.

موټروان وويل: په دې باندې خو نه کېږي. په شپېته روپۍ يې قوتی دی.

سورج وويل: «پن» راوړه.

موټروان موسک شو او دوکان خوا ته روان شو.

په چار اسيا کې د دوی کمپ د ولسوالۍ په کلينيک کې و. دا وار دوی د مېلې اجازه نه لرله. چاروا کو ورته ويلي وو چې لرې دې نه ځي. پوليسو کلينيک کلابند کړی و. ناروغان به يې اول پلټل او بيا به يې دوی ته ورپرېښودل. لس نيمې بجې د سورج موبايل وشرنګېد. دی له کوټې ووت. په کرار غږ يې وويل: زه نه شم درتلای. شاوخوا پوليس ولاړ دي.... کوم دوکان ته؟.... کلينيک ته مخامخ؟ له کړکۍ يې سر راپورته کړ. بيا يې وويل: هو ومې ليدل.... نه زه نه شم درتلی. ګوره د موټروان په لاس به يې درولېږم.

څو شېبې وروسته امبولانس له کلينيکه سل ګامه لرې، د يوه دوکان مخې ته ولاړ و. د موټر شا دوکان ته وه، مخه يې سړک ته. دوو کسانو دوه کارټنه د امو جوس موټر ته پورته کړل. له دې خوا يې او سپنيز صندوق ورسره کوز کړ. موټروان ته يې يو زرګون ورکړ. امبولانس

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته کلينيک ته راستون شو. ډاکتر سورج پر خپلو ټولو همکارانو او پوليسو باندې د امو جوس ووېشه.
د امبولانس موټروان يې څنګ ته ورغی. پوښتنه يې وکړه: په صندوق کې څه شی و؟ ډېر دروند و.
سورج يې لاس په لاس کې ونيو د دهلېز څنډې ته يې کړ. ويې ويل: جراحي سامان و په کې.
دې سره يې موټروان ته د سلو ډالرو نوټ ورکړ.
سورج وويل: د صندوق خبره به چا ته نه کوې. په درې سوه مې خرڅ کړ، سل يې ستا ، دوه سوه يې زما.
د موټروان خوله جينګه شوه، ويې ويل: بې غمه اوسه، وايم د نارينه وو راز پوشيده وي. ډالر يې مچ کړ او د واسکټ په بغل جېب کې يې امانت کېښود. د جېب زنځير يې کش کړ. د واسکټ له پاسه يې لاس پرې ورتېر کړ. ډکه خوله نسوار يې واچاوه او د امبولانس خوا ته روان شو. سورج لا دوه ناروغان نه وو کتلي چې موټروان ورته دوه قوتي مارلبورو سګرېټ راوړل، ويې ويل: هه باداره تا سره «پن ــ من» ښه نه ښکاري.
لسمه ورځ سورج د کابل ټايمز اخبار په لاس د آغا کور ته لاړ. غبرګه يې ورته خلاصه کړه. آغا يې په غېږ کې ټينګ کړ. پورته يې کړ، بېرته يې په ځمکه ودراوه.
آغا وويل: څه دې اورېدلي چې دومره خوشحاله يې؟
سورج د کابل ټايمز اول مخ ورښکاره کړ. په يوه لوی عکس کې د چورلکې ټوټې ښکارېدې چې لمبې او لوګي ترې لتېدل. لاندې يې په انګليسي ليکلي وو: طالبان د امريکايي چورلکې د ويشتلو ادعا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـورج وویـل: وګـوره د نـر بچـو تـه. دغـه تېـره جمعـه مـې راکټونـه ورورسول، پرون یې په چار اسیا کې هلیکاپټر راوغورځاوه. وایم ډېر تکړه خلک دي.
دا وار آغا سورج په غېږ کې ټینګ کړ: مبارک دې وي، وایم د تـا بـلا دې په جنرال وګرځي. تر جنرال خو ته لا ښه یې.

زبـیـده پـه کـور کـې

دا دویمه میاشت وه چې زبیده په کور کې بندیوانه وه. اوله میاشت یې د رخصتۍ په پلمه تېره کړه؛ خو اوس ورونو تنګه کړې وه. هره ورځ بـه یې ورنه پوښتنه کوله چې ولې وظیفې ته نه ځې؟
سیم کـارت یـې د موبایـل د کمپنـۍ لـه خوا بنـد شـوی و. میونـد ورتـه ویلي وو چې څو پورې ده ورته نه وي ویلي، دا دې نه لـه کـوره وځـې او نـه دې چا تـه زنـګ ووهـې. کـور زبیـدې تـه د زنـدان غونـدی و. دا ازاده روزېدې شـوې وه، څـو پـورې چـې مکتـب و، خـو مکتـب تـه بـه تلـه، د تنظیمـي جګـړو پـر مهـال کراچـۍ تـه کـډه شـوي وو، هلتـه هـم ازاده ګرځېده. انګلیش کورسونه وو، کلفټن و، سپاري پارک، د طارق روډ لوکسې مغازې وې او دا وه. د طالبانو بندیزونه یې هم نـه وو لیدلي. د کرزي په وخت کې چې څنګه له کراچۍ راغلل، په موسسه کې یې کـار ومونـد. تـر مـازدیګره پـه دفتـر کـې او بیـا چـې بـه کـور تـه راغلـه، د میکرویـانو ماښـامنۍ چکـر بـه یـې نـه و قضـا. خـو اوس پـه کـور کـې بندیوانـه وه. د سـورج او شـیرین آغـا لـه وېرې یـوه شـېبه هـم لـه کـوره د باندې نـه شـوای وتلـې. پـه کـور کـې یـې انټرنـټ نـه درلـود، د ټلویزیـون کنټل هم ورباندې غمېدلی وو؛ نو ورځ بـه یـې د خـاطراتو د کتـابچو پـه لوستلو او د پخوانو البمونو په کتلو تېروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوړي اوږدې ورځې داسې وې چې څو مره سترګې غړوې، لمر لا هماغسې لوړ ولاړ وي. په زبیدې باندې هره ورځ داسې وه، لکه سړی چې د اوړي ټوله ورځ د چا په انتظار تېره کړي. د اندېښنې له لاسه خوب نه ورتـه. زړه تـنګی یـوې خوا تـه او د ورونو پوښتنې ګرو بړنې بلې خوا ته.

زبیدې یو مازدیګر میوند ته ټېلفون وکړ چې له دې غمه یې خلاصه کړي. میوند ورته کیسه وکړه چې شیرین آغا تر اوسه پورې درې وارې د هغوی دفتر تـه تللی دی؛ خو څه یې لاس تـه نـه دي ورغلي. پـه همکارانو کې هېچا د زبیدې کور نه و لیدلی. د موسسې موټروان همدومره ویلي وو چې کله به د دربیم میکرویانو له مارکېټ سره ولاړه وه، کله پاس لـه پله سره. کله بیا ان لـه شینوزاده کلینیکه موټر تـه راختله. ما تـه یـې هېڅ درک نه شو مالوم چې کور بـه یې پـه کوم ځای کې وي؟

شیرین آغا د دې ټېلفون ته هم ډېر زنګونه وهلي وو؛ خو میوند د وخته په کمپنۍ کې د هغې سیم کارت بند کړی و. د دفتر پـه اسنادو کې د زبیدې د ورونو نومونه، د کور ادرس او نور معلومات هم نه وو ثبت. د موسسې آمـر ویلـي وو چـې د دوی اصـول داسـې نـه دي چـې د کارکوونکو شخصي معلومات دې وپوښتي.

شیرین آغا د دې پوښتنه هم کړې وه چې زبیدې له پاکستانه له کوم نمبره دفتر تـه زنـګ وهلی و؛ خو د موسسې امر ویلي و چې زمـوږ ډیجیټل ټېلفون ته یې زنګ وهلی و، نمبر یې نه و راغلی.

هغوی نه و خبر چې زبیدې دفتر ته د میوند له ټېلفونه زنګ وهلی و. د میوند داسې ټېلفون و چې نمبر یې چا ته نه ورځي.

میوند چې زبیدې تـه دغـه ټولـه کیسـه وکـړه، بیا یـې بلـه پلمـه ورتـه وښییله: «ورونو ته دې ووایه چې زموږ موسسې د غوث زلمي د قران

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چاپولو کې مرسته کړې وه، زموږ رییس یې نیولی. که موږ په ګوتو ورشو، نیسي به مو.»

دې سره یې د ورونو خولې پټې شوې؛ خو د کور زندان یې باید لا زغملای وای.

میوند په بند کې

شیرین آغا بیا پر میوند شکي شوی و. میوند په دفتر کې نه و، د ریاست د ډیپو آمر ټیلفون کړی و چې میوند راولېږه. شیرین آغا پوښتنه کړې وه چې څه خبره ده. هغه ورته ویلي وو چې د پل موندونکي او د استراق سمع د وسیلې مصرف دې راته امضا کړي.

شیرین آغا پوښتلي و چې کیسه څه ده. هغه ویلي وو چې له موږ نه یې دغه شیان اخیستي وو؛ خو منبع یې افشا شوې ده، وسایل هم ورک شوي دي. اوس دې مصرف راته تېر کړي چې زما له جمعې وایستل شي.

شیرین آغا پر هماغه مازدیګر د هند سفیر ته زنګ وواهه د سورج پته یې ځنې واخیسته او بیا کابل ډیلي روغتون ته پسې ورغی.

سورج ته یې په روسي ژبه ځان ورمعرفي کړ: زه شیرین آغا یم.

سورج ورسره تر غاړې ووت، ویې ویل: سفیر صاحب راته زنګ وهلی و. ستا په باره کې یې راته وویل.

شیرین آغا ورته په خپل موبایل کې د میوند عکس ورښکاره کړ، پوښتنه یې ترې وکړه: دغه سړی پېژنې؟

سورج وویل: هو، دا خو مې اشنا دی. فرید نومېږي.

شیرین آغا وویل: بس همدغه سړي خراب کړی یې.

سورج پوښتنه وکړه: څنګه؟

ـ دی فرید نه دی، نوم یې میوند دی. ما سره په یوه دفتر کې کار کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوه خدايه! زه نو څنګه دا سې احمق شوم؟ دی زما مريض و، ما ته يې وويل چې زه تاجر يم. زه يې خپل دوکان ته بوتلم. ما يې له دوکانه خپل موټر ته ټيرونه واخيستل.

شيرين آغا وويل: ده په روسيه کې د استخباراتو درسونه ويلي.

ـ په روسيه کې؟

ـ هو، زه په کادر و پرسونل رياست کې ملګري لرم، د ده ذاتيه دوسيه مې کتلې ده، د ډاکتر نجيب په وخت کې يې څو ميډالونه اخيستي دي، په دوو کلونو کې يې دوه فوق العاده رتبې ګټلې دي.

ـ دغسې ده چې دا ارامونی دومره پوخ دی.

شيرين آغا وويل: ما ته يې ان درې مياشتې مخکې ويلي وو چې په يوه هندي ډاکتر باندې مشکوک يم؛ خو ما ورته وويل چې زموږ وظيفه دا ده چې په آی اس آی باندې کار وکو.

ـ نو زه يې بيا څنګه څارلم؟

ـ پورته له رياسته يې کار جوړ کړی.

سورج په رپاندو شونډو وويل: اوس به څنګه شي؟

شيرين آغا ورته وموسل: زه به يې کار ورسم کړم، ته مازې ورته ګوره.

ميوند دفتر ته ننوت، کورتی يې د چوکۍ پر تکيې وځړوله. نکټايي يې سسته کړه، تر نکټايي لاندې يې د کميس اوله تڼۍ خلاصه کړه.

شيرين آغا ته يې وويل: دا څه حال دی؟ ما وې پروني باران به هوا ماته کړې وي؛ خو ګرمي لا هغسې په زور کې ده.

شيرين آغا په خندا سره وويل: جان بيادر، له ميکاييل نه تقويم ورک شوی. په عربي ملکونو کې په تاريخ کې چا داوره نه وه ليدلې، اوس په کې وربږي. دلته چې پخوا به دوه متره واوره کېده، اوس نه کېږي.

اوس د کابل ژمی د جلال اباد ژمی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند لستوڼي راونغاړل، د تشناب خوا ته روان شو، ویې ویل: زه به مخ لاس تازه کړم.

شیرین آغا کرار پاڅېد، د کوټې ور یې بند کړ. د میوند له جېبه یې دوه کارتونه راوکښل، په بیړه یې خپل جېب ته واچول. ور یې بېرته پرانیست. د خپل مېز شا ته پر چوکۍ کېناست.

میوند مازدیګر د بګرامیو خوا ته روان و. د اتمې حوزې مخې ته تلاشۍ والا ودراوه. ده وویل: د امنیت موټر دی. عسکر په وویل: کارت دې راوښییه.

میوند په جېبونو کې په کارت پسې وګرځېد؛ خو پیدا یې نه کړ.

عسکر ورته وموسل: ((از زیر ریش ما خر سوار تېر میشي؟))

میوند خپله تمانچه ورښکاره کړه: دا دی وګوره، دا مې تمانچه ده.

عسکر ورنه د تمانچې کارت وغوښت؛ خو دغه کارت هم ورسره نه و.

عسکر خپل مشر ته ورغږ کړ: قوماندان صاحب! دلته راشه.

قوماندان موټر ته ځان راورساوه، عسکر ته یې وویل: سمه تلاشي به یې کړې.

میوند ته یې مخ واړاوه: تمانچه دې راکه.

میوند له موټره کوز شو، ویې ویل: قوماندان صاحب، ګوره مورږ او تاسې سره هم مسلکان یو. زه په ۰۱۲ ریاست کې یم.

پولیس وویل: وروره بې اسنادو نه کېږي. هر څوک داسې دعوې کوي.

میوند خپل موبایل راوایست: دا دی زنګ ورته ووهه.

پولیس موبایل ځنې واخیست، جېب ته یې کړ.

نورو عسکرو ته یې وویل: موټر ته یې پورته کړئ. خپله د شنه رینجر په مخکیني سیټ کې کېناست. د میوند موټر بل پولیس رهي کړ. دواړه موټرونه حوزې ته ننوتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ورځې د حوزې آمر ورک و، په دربیمه چې راغی، هغه استعلام یې امضا کړ چې ۰۱۲ ریاست ته لیکل شوی و. ماسپښین یې ځواب راغی چې هو میوند زموږ سړی دی، د موټر نمبر پلېټ او د تمانچې نمبر یې هم ورته لیکلي وو. میوند خوشې شو. د حوزې امر ځنې بخښنه وغوښته، ویې ویل چې دی په حوزه کې نه و، که نه نو وختي به یې خوشی کړی و.

میوند چې سبا وظیفې ته لاړ، رییس وروغوښت، د کارتونو پوښتنه یې ځنې وکړه. ده وویل: نه پوهېږم چې چېرته رانه ورک شوي دي. په هغه ورځ هېڅ چېرې نه وم تللی، ټوله ورځ په دفتر کې وم.

رییس وویل: کارتونه دې چا د وزیر اکبرخان په پارک کې موندلي وو، اوس له عمومي رییس صاحب سره دي.

د میوند رنګ والوت. ده ته جوته وه چې که د امنیت والاو کارت ورک شي؛ نو لږ تر لږه تنزیل رتبه او شپږ میاشتې بند یې سزا ده، له وظیفې څخه د شړل کېدو خبره هم په کې وي. که یې کارت پیدا نه شي، تر هغو پورې به بند ګالي چې ریاست مطمین شي چې بل چا یې له کارته غلطه استفاده نه ده کړې.

میوند یې د تحقیق لپاره عمومي ریاست ته یوووړ او دې سره د شیرین آغا څېره وغوړېده.

شیرین آغا سورج ته ټېلفون وکړ چې اوس نو سرې سترګې ګرځه، سړي ته مې داسې ضربه ورکړې ده چې بېرته به په سد نه شي، حاجي آغا ته هم اطمینان ورکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج غچ اخلي

سورج په دې باندې خورا ځوربده چې د زبیدې له لاسه یې رنګه بده شوې وه. هم خپل سفارت او هم روسانو ته بې پروا ښکاره شوی و. وروسته چې یې طیاره ویشتونکي راکټونه په چارا سیا کې طالبانو ته ورسول، وضع یې ښه شوه، پریمانه پیسې یې واخیستې، شاباسي هم ورسره؛ خو د روسیې د سفیر هغه له تحقیره ډک نظر یې نه هېربده چې د ده په لایټر کې یې شیان پیدا کړي وو او ده ته یې برګ برګ کتلي وو.
په زبیدې پسې ډېر وګرځېد چې په موسسه کې د زبیدې پته ونه لګېده؛ نو د میکرویانو په پلټلو یې پیل وکړ. هر مازدیګر به یې د دربیم میکرویان سرکونه ګز و پل کول. هسې یې هم کارونه سپک شوي وو، د دوی لوی هدف دا و چې طالبان د طیارو ضد راکټونه تر لاسه کړي او دا کار شوی و. سورج د څه مودې لپاره بې غمه و.

د زبیدې یوه شپه

په دې څو هفتو کې زبیدې ته میوند زنګ نه و وهلی. دې څو وارې ورته زنګ وواهه؛ خو د هغه ټېلفون کار نه کاوه.
زبیده به هره ورځ کړکۍ ته درېدله، د میکرویانو پر سړکونو روانو خلکو ته به یې کتل. یو مازدیګر یې د ګاونډۍ مېرمنې چادري راواخیسته، په چادرۍ کې له کوره ووته. هر څو ګامه وروسته به یې یو ځل شاوخوا ته کتل، خو هېڅ مشکوک کس یې ونه لید. دا له چادرۍ سره نابلده وه، په لاره به دا سې تلله لکه په تیاره کې چې هر سپین شی درته اوبه ښکاري او غواړې چې ورنه ټوپ ووهې، دې هم له وړو ژورغالو لوی ټوپونه وهل. کرار کرار مارکېټ ته ورسېده، په مارکېټ کې یې آیسکریم وخوړ. یو ساعت وروسته بېرته کور ته راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ بیا ووته، دا ځل یې د لومړۍ ورځې هومره شاوخوا ته ډېر نه کتل. په دربیمه ورځ بیا روانه شوه. په مارکېټ کې یې مخ لوځ کړ. شاوخوا یې وځارل، هېڅ شی ورته مشکوک ښکاره نه شو. څلورمه او پینځمه ورځ یې بیا همدا کار وکړ، هېڅ نه شو ورپېښ.
بله اوونۍ بې چادري ووته. د الفتح لیسې له دېواله سره خرامانه روانه وه، هلکانو به پرزې ویشتلې او دا به موسېدله. چسپ کوبای پتلون او تر ملا پورې تنګ سپین بلوز یې د هلکانو نظر په ځان پسې ځکاوه. چنګه ملا، غوښن پتونونه چې ناز هم ورسره ملګری شي؛ نو د هلکانو پلار به هم ورته ټینګ نه شي.
زبیده لا مارکېټ ته نه وه رسېدلې چې د بي بي مهرو له خوا یو سرف موټر کرار کرار ورنژدې شو. چې د دې څنګ ته ورسېد، د موټروان له وره پرته د موټر نورې دروازې یو ځای سره خلاصې شوې، په ملکي دریشیو کې درې کسان مخابرې په لاسونو کې کښېنته شول، دې ته ورنژدې شول. یوه یې وویل: مورډ میوند انډیوالان یو. ته یې غوښتې یې.
دې ته یې د فکر کولو موقع هم ورنه کړه، اوچت یې موټر ته وخېژوله. زبیدې غوښتل چې څه ووایي، خو څنګ ته ناست سړي یې په خوله باندې پلن رابرټېپ ولګاوه. موټر د هوایي ډګر په لوري چابک روان شو. زبیدې رابرټېپ ته لاس وروړ چې راویې شکوي، خو سړیو ټینګه کړه او لاسونه یې هم وروتړل. موټر د هوایي ډګر له چوکه په اویا متره سړک د خیرخانې لارې ته ورسیخ شو. د سړک د غاړې کورونه په بېړه د موټر له څنګه تېرېدل. موټر د سترګو په رپ کې د پروژۀ جدید په لارې برابر شو. موټر په یوه کوڅه کې وګرځېد، د یوه څلور منزله کور په وره چې مخې ته یې وسله وال پیره دار ناست و، ورننوت. له ګراج څخه لاندې تکاوۍ ته لاره تللې وه. یو سړی مخکې شو، دوو نورو د زبیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مټو نيولي دا يې د تکاوۍ خوا ته روانه کړه. د تعمير لاندې لويه تکاوي وه؛ خو داسې تکاوي چې تر دې پرو کورونو ښکلې، ښه رنګ و روغن، ترکي ګلداره غالۍ په کې وېرې، په چت پورې درې دانې کريستالي قنديلونه په يوه ليکه ځړېدلي. زبيده يې د سالون په کونج کې وره ته مخامخ، په بخملي توشکې باندې کېنوله.

زبيده لا په چورت کې ډوبه وه چې د سورج تور مخ يې مخې ته ودرېد. د زبيدې غونې وتښتېدې؛ خو ځان يې ناګاره واچاوه.

سورج د زبيدې له خولې څخه رابرېتېپ وشکاوه، د مور د صحت پوښتنه يې ځنې وکړه.

زبيدې هېڅ ونه ويل. د تکاوۍ نريو دربڅو خوا ته يې وکتل چې د کوڅې خوا ته وې، د باندې هوا تياره شوې وه.

زبيدې له بل سړي پوښتنه وکړه: ما سره مو څه کار دی؟

سورج د زبيدې لاسونه هم خلاص کړل. هغې خپل مړوندونه په ګوتو باندې وسولول.

هغه سړي چې دې ته يې ويلي وو چې ميوند غوښتې يې، وويل: وار مه خطا کوه، ميوند به راشي.

زبيدې کړکۍ ته وروکتل، ويې ويل: کوم ميوند؟ زه خو ميوند نه پېژنم.

کړس شو، سورج ټينګه څپېړه ورکړه، ويې ويل: هغه لايټر چې يې درکړی و، هغه ميوند يادوم.

د زبيدې له سترګو اوښکې روانې شوې.

سړي ورته وويل: ژړا به ګټه نه کوي، ګومان کوم چې شپه به دې همدلته وي.

زبيدې دې خوا ها خوا وکتل، د وره خوا ته يې منډه کړه. سورج او هغه بل سړي له ځايه ونه خوځېدل، له هماغه ځايه يې زبيدې ته يې کتل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبیدې ور ټېله کړ، بند و. په دواړو لاسونو باندې یې د وره په ډبولو بنا وکړه؛ خو ګټه یې ونه کړه. د هغې زاریو کار ونه کړ، چا یې د ژړا پروا هم ونه کړه. ناچاره په یوه کونج کې غلې کېناسته. سر یې پر زنګانه کېښود او لاسونه یې تر زنګنو راچاپېر کړل، ښایسته ډېر یې وژړل، اخـر یې ژړا کـراره شـوه، خـو لا یـې هـم د سلـګیو اواز اورېدل کېده.

ور خلاص شو. زبیدې پورته وکتل. سازیان وو. کاسیو او طبله یې له ځانه سره راوړې وو. ساز چې سور شو، پکول په سر خپهور سړی په سپین خت پرتوګ کې، ځنګ ته یې شیرین آغا، ورپسې دوه باډیګارډان په دروازې راننوتل.

خپهور مخامخ زبیدې خوا ته ورغی. په دوو پښو ورته کېناست، په ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې. زبیدې سر یوې خوا ته کوږ کړ، په چپ لاس باندې یې د خپهور لاس پورې وواهه. خپهور په ګوتو باندې د زبیدې زنه ټینګه کړه، نېغ یې سترګو ته وروکتل، ویې ویل: دربغه چې دا ښکلې سترګې دې په ژړا خرابې کړې دي.

زبیدې بېرته سر پر زنګانه کېښود. خپهور یې بیا ویښتو ته لاس وغځاوه. زبیدې سر راپورته کړ، په سرو سترګو یې سورج ته وکتل. سورج خپهور ته د ((مه)) په مانا سر وښوراوه.

خپهور پاڅېد، پینځه توشکې ها خوا د کوټې بل کونج ته تېر شو. سازیانو ته مخامخ کېناست. سندرغاړي یو څو سندرې وویلې. ډوډۍ راغله. سورج د خپهور څنګ ته کېناست او شیرین آغا د سورج خوا ته، نورو هم چا د دسترخوان یوې او چا بلې خوا ته پلتۍ ووهلې. زبیدې ته په جلا مجمع کې قابلي، سلاډ، فرني، سور کړی چرګ، په یوه قاب کې انګور او د پیپسي او سپنیز قوتی مخې ته کېښودل شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپتهور د ویسکي د بوتل سر خلاص کړ، اته ګېلاسونه یې تر نیمایي لږ کم ډک کړل. سورج نهم ګېلاس زبیدې ته یوړ، ویې ویل: راځه چې تېر یادونه سره تازه کړو.
زبیدې ورته وکتل، هېڅ یې ونه ویل.
سورج ګېلاس ورته کېښود، خپله بېرته د خپتهور څنګ ته ورغی.
زبیدې غلې د توشکې څنډه پورته کړه، خپل ګېلاس یې د توشکې لاندې تش کړ. هغې ډېره لږه ډوډۍ وخوړه؛ خو پیپسي یې تر اخري څاڅکي پورې وڅښله. بیا یې هره ګړۍ پر مخامخ دېوال ځړېدلي ساعت ته کتل. پاو باندې یو ساعت تېر شو، ایله چې نورو خپله ډوډۍ خلاصه کړه.
خپتهور له نورو سره دوه بوتله تش کړل. دسترخوان چې ټول شو، ساز چالان شو. په دویمه سندره کې خپتهور خپل باډیګارډ ته وویل: پاڅه د سپي زویه، شراب خو دې وڅښل، اوس یې مجرایي ورکه کنه. په سازي باندې یې غږ وکړ: ((پردهٔ اول ورته ونیسه))
زبیدې هره شېبه خپلې سترګې موښلې، سر یې دې خوا ها خوا کرېده؛ خو دې به بېرته تکیه کاوه.
باډیګارډ د سندرې تر پایه پورې وګډېد، هغه چې کېناست، بل باډیګارډ یې راپاڅاوه، هر یو چې به کېناست، خپل عوضي به یې جګاوه. شیرین آغا چې خپل وار تېر کړ، زبیده یې راپورته کړه. هغې نې و نو وکړه؛ خو خپتهور پخپله ورسره پاڅېد. زبیده یې تر لاسه ونیوه، دې خوا ها خوا یې تاوه راتاوه کړه. زبیده دې خوا ها خوا کږه وږه شوه، لاسونه یې په هوا کې داسې خوځېدل، لکه بې ارادې چې پخپله حرکت وکړي. بیا لکه صوفي چې په سماع کې جذباتي شي، ځای پر ځای ولوېده؛ خو فرق یې دا و چې دا بې غږه و غوږه ولوېده، کړیکه یې ونه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سد شوه، په هغه لوی سالون کې نه وه. درې په څلورو مترو کې کوټه وه، دا د کوټې په بر سر کې د خوب پر دوه نفري پالنګ پرته وه، مخې ته يې د سينګار مېز و. بدن يې خوږېده. پر ټېکونو يې درد و. کمپله يې له ځانه لرې کړه، که ګوري چې لوڅه پوڅه ده. په کاليو پسې يې سترګې وغړولې، څنګ ته يې پراته وو.

ور خلاص شو، شيرين آغا رانښکاره شو. زبيدې ځان په کمپله کې پټ کړ.

شيرين آغا ورته وويل: کالي دې واغونده بيا د باندې راشه، زه به ټېکسي درته ونيسم.

دا يې وويل او له کوټې ووت.

زبيدې تندي وسولاوه، ورو ورو راپاڅېده، کالي يې واغوستل. بېرته پر تخت کېناسته، سر يې ټيټ شو، مخ يې په دواړو لاسونو کې ونيو.

شيرين آغا غږ وکړ: راووځه نو څه کوې؟

ووته، دا په لاره کراره روانه وه، داسې يې لنډ لنډ ګامونه اخيستل، لکه ملا او پښې چې يې وخوږېږي. له کوره چې ووتل، د وره مخې ته سپينه سراچه ولاړه وه. شيرين آغا موټروان ته دوه سلګونونه ونيول، ورته وېې ويل: دا سياه سره ميکرويانو ته ورسوه.

زبيده د ۱۲ام بلاک د دويمې زينې مخې ته کوزه شوه. په مدار مدار په دهلېز ورننوته. په چپ لاس يې کټاره ټينګه کړه، کرار کرار په پوړيو وختله. دويم پوړ ته چې ورسېده، له کښته زينو د پښو ښکالو راغی خو دې شا ته ونه کتل. د شپږم پوړ د مخامخ کور پر زنګ يې ګوته ټينګه کړه. داسې يې احساس کړ چې څوک په لاندې زينه کې ولاړ دي، شا ته يې وکتل خو څوک نه و. بيا يې د چا ښکالو واورېد چې وار په وار سره تتېږده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبيدې په کور کې وويل چې امنيت والاو د غوث زلمي د قضيې په حساب نيولې وه، تر سهاره يې ځنې تحقيق وکړ، دا بې ګناهه وه، نو سهار يې بېرته راخوشې کړه. پخپله د خوب کوټې ته ولاړه. د تېرې شپې يادونو ځوروله. د شيرين آغا خبرې يې وريادې شوې چې د ډوډۍ په وخت کې يې خپټور قوماندان سره خبرې کولې. هغه نېشه و، په دومره اوچت غږ يې خبرې کولې چې زبيدې صفا اورېدلې. شيرين آغا خپټور ته ويل: ((جان بيادر، ميوند ته مې داسې لومه کېښوده چې اروا يې هم راباندې نه شوه شکې.))
په لوړ اواز يې وخندل، بيا يې وويل: ((ما يې کارتونه پټ کړل، بيا مې يوه خپلوان ته زر روپۍ ورکړې چې دا عمومي رياست ته يوسه، هلته ووايه چې د وزير اکبر خان په پارک کې مې يو نېشه سړی وليد، پر چوکۍ ناست و، سندره يې ويله، بيا راپاڅېد په چمن کې يې نڅا پيل کړه، په ځمکه رغړېده، نارې يې کولې، خلکو ته يې کنځلې کولې. بيا دغسې کوږ وږ روان شو، له پارکه ووت. زه لاړم په چمن کې کېناستم، هلته مې دغه کارتونه وموندل.))
بيا يې په زوره وخندل. د خپټور په ورانه يې په څپېړه وواهه. هغه هم ورسره وخندل. سورج ورته د شاباسۍ په دود غټه ګوته پورته کړه.
شيرين آغا وويل: ((اوس دې تحقيق ته ټينګ شي چې د مور شيدې يې د خولې نه ونه باسې کله به يې پرېږدي. دغه ارامونی ډېر پورته پورته غورځېده، آمر يې زه وم؛ خو سر و کار يې د رييس سره و. زما چوکۍ ته يې سودا وه، وايم والله که يې رانه واخلې.))
زبيده تر مازديګره کله ويښه کله ويده په همدې چورت کې وه چې څه وکړي.
ماښام ناوخته يې ورونه له دوکانه راغلي وو چې د وره زنګ وشرنګېده. ورور يې وره ته نژدې و، ور يې پرانيست، هېڅوک نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې د عکاسخانو کاغذي پاکټ د وره له چوکاټ سره پروت و. له لاندې د کوم چا د ګامونو اواز راته چې منډې وهي. دی په بېړه تر دربم پوړه کښته شو؛ خو له کړکۍ یې ولیدل چې سړی له زینې سړک ته راووت، د سپینې سراچې شاتني سیټ ته یې ځان واچاوه او سراچه په تېزۍ سره روانه شوه. دی بېرته راوګرځېد، د وره له څنګه یې پاکټ پورته کړ. ور یې بند کړ. په تلو تلو کې یې عکسونه ترې راوایستل. په سر کې یې د خور نیم بربنډ عکس و، دویم عکس هم همدا شی و، ورپسې درې څلور نور هم عین شی و؛ خو له مختلفو زاویو څخه اخیستل شوي وو.

کوټې ته چې راورسېد، ستمي یې خوت. زبیدې ته یې په تریو تندي وکتل. ټولو ده وکتل؛ خو چا څه ونه ویل. هغه خپل مشرورور ته د ښي لاس پینځه شپږ قطعې عکسونه ورکړل، له چپ لاسه یې چې بل عکس راپورته کړ، د عکس په لیدو یې یو دم سترګې پټې کړې، ځای په ځای کېناست. مشرورور یې د سترګو په رپ کې د هغه له لاسه پاتې عکسونه راواخیستل. په عکس کې زبیده لوڅه لغړه پرته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر په لغمان کې

دوه تنه فرانسوي ژورنالیستان او د هغوی ترجمان په لغمان کې تښتول شوي وو. څو میاشتې کېدې چې دربواړه یرغمل وو.

«طالبان وایي دوی له موږ سره دي. هغوی تېره میاشت د فرانسې سفارت ته یو فلم وراستولی و. په فلم کې فرانسویان په یوه کوټه کې له دېوال سره پر بالښتونو ناست دي، مخې ته یې د مېز پر ځای او سپنیز بکس او د بکس پر سر میکروفون ایښی دی، دوی مخامخ کامرې ته ګوري او وایي: ((نن د ۲۰۱۰ ام کال د سپټمبر پینځمه ده، موږ روغ او ژوندي یو، زموږ د تښتوونکو غوښتنه و منئ، موږ سره مرسته وکړئ، د فرانسې ولسمشر ته زموږ پیغام ورسوئ، هیله کوو موږ له دې ځایه وژغورئ، دوی ډېر ظالم خلک دي موږ به ووژني))

بله ورځ د فرانسې سفارت ته له ثریا ټېلفون څخه زنګ ورغلی و. هماغه خلک وو، ویل یې: خپل وګړي خو مو ولیدل، اوس نو زموږ د غوښتنو په باب څه وایئ؟

د سفارت کسانو ورته ویلي وو: موږ ډاډه نه یو چې زموږ وګړي په رښتیا ژوندي دي که نه؟

طالبانو ځواب ورکړی و: دوی خو په ویډیو کې نېټه یاده کړې ده.

سفارت والا ویلي وو: موږ ته ستاسې تکتیکونه رامعلوم دي، هغه بریتانوی چې مو نیولی و، په ویډیو کې یې د اګست شلمه یادوله، خو تاسو ان په جولای کې وژلی و. کېدای شي، دغه فلم مو پخوا ډک کړی وي او هسې مو په دوی باندې دغه تاریخ یاد کړی وي.

سپوږمکۍ د ثریا ټېلفون د استعمال ځای د لغمان په الیشنګ ولسوالۍ کې د کلا نجیل کلي ښیيلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله اوونۍ بله ویډیو سفارت ته وررسېدلی و. په دې کې بیا فرانسوي خبریال وایي: ((نن د ۲۰۱۰ کال د سپټمبر لسمه ده. بېګاه مې په خبرونو کې واورېدل چې سږ کال د احمد شاه مسعود تلین د نورو کلونو برخلاف په نسبتاً عادي غونډه کې ولمانځل شو، دا ځل ولسمشر کرزی ورته نه و ورغلی...))

بله ورځ له بل ثریا ټېلفون څخه سفارت ته زنګ ورغی، سپوږمکۍ یې ځای معلوم کړ، دا وار د دولت شاه ولسوالۍ ډوکران کلی و. په دې کلي کې د امریکایانو بېز هم شته. ټېلفون له داسې ځایه شوی و چې بېز ته بیخي نژدې دی.»

رییس خیبر ته دغه معلومات ورکړل، بیا یې ورته وویل: دغه پروژه مې تا ته درو سپارله.

خیبر سهار پینځه بجې د مهترلام خوا ته روان شو. نیم ساعت وروسته په ماهیپر کې و. دوه میاشتې مخکې هم پر هم دې لار تللی و. په دې ورځو کې د ورېښم په تنګي او په سرخکانو کې د طالبانو حملې زیاتې شوې وې. دوی اکثراً هغه ټانکرونه چې امریکایانو ته تېل رسوي، په راکټ ولي یا د سړک په غاړه یې دروي او اور ورته اچوي. دوی معمولاً د نهو او درېو بجو ترمنځ برید ونه کوي، ځکه چې دوه نیم درې ساعته ورته په کار وي چې له خپلو ځالو تر سړکه راورسېږي او همدغو مره وخت یې بېرته ورتګ غواړي. ها بله میاشت کې د فوزیې کوفي په موټرو ورپېښ شوي وو. طالبان راغلي وو چې ټانکرونه وولي، خو لیدلي یې وو چې د جلال اباد له خوا لوکس موټر له تعقیبي موټرو او باډیګارډانو سره راروان دی. دوی به ګومان کړی و چې کوم لوی چارواکی یې په لاس ورغلی دی، نو برید یې ورباندې کړی و.

تېر ځل چې خیبر له هغې خوا راته، په ماهیپر کې د تونل په منځ کې یو باري موټر چپه شوی و. د غرمې له دوولسو بجو د ماښام تر شپږو بجو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې لاره بنده وه، بیا له کابله کرښ ورغی او موټر یې راپورته کړ. دا ځل هم د خیبر مخې ته ډېرې لارې ورغلې، خو د ده دعا به قبوله شوې وه چې لاره نه وه بنده.
خیبر په سروبیو کې چای وڅښل، د موټر ټیرونه یې له نظره تېر کړل، شاتني ټېرونه لږ پیت شوي وو. د هوټل مخې ته ولاړ پنچرمین ته یې وویل: دا ټیرونه خو ځلو ښنت کړه. هغه ماشین چالان کړ، ټیرونو ته یې هوا ورکړه. خیبر چټک روان شو. د سرخکانو په لاره کې د پولیسو د قطعې له مخې په چټکۍ سره تېر شو، لس دقیقې نور مزل یې وکړ، له اکسلېټره یې پښه لرې کړه. موټر سوکه سوکه ورو شو. دوه میاشتې مخکې چې جلال اباد ته روان و، لږ وړاندې د خیرو خېلو په سیمه کې یو پول نړېدلی و. په څو شېبو کې پله ته ورسېد، موټر یې نور هم کرار کړ. د پول نیمایي برخه لا هماغسې ویجاړه وه. ده موټر ودراوه. له هغې خوا راروان څلور موټرونه چې تېر شول، بیا یې حرکت وکړ. د پله پر روغه برخه چې تېرېده، لاندې یې وکتل، بیا یوه سره کورولا لاندې خطا شوې وه، موټر شپږ اووه متره لاندې په خوړ کې سر په څېړۍ ولاړ و، اوږې یې ماتې وې، یو مخ پرېس شوی و. د موټر څنګ ته ځمکه په وینو سره وه، داسې ښکارېدل چې پېښنه به همدا تېره ورځ یا تېره شپه شوې وي. تېر ځل چې خیبر له دې ځایه تېرېده، هاغه مهال هم کوم نابلده موټروان نه موټر کښته لویدلی و، له پینځو کسانو نه یو هم نه و بچ شوی.
خیبر چې لغمان ته ورسېد، د اډې موټروانانو د سهار ناشتا کوله. خیبر خپله سپینه کورولا د جلال اباد په اډه کې په نمبر ودراوه. خپله د اډې د سماوار په چوتره کې کېناست، د شنو چایو چاینکه یې مخې ته کېښوده او د شاوخوا په تماشا لګیا شو. په اډه کې یو تش ډاینا باري موټر هم ولاړ و. موټروان یې لاس تر زنه جلو ته ناست و. لکه ډېر جالب

(c) ketabton.com: The Digital Library

شی چې یې لیدلی وي، هماغه یوې نقطې ته یې سترګې ښخې کړې وې. خیبر د ګېلاس وروستی غوړپ تېر کړ، په ډاینا والا باندې یې غږ وکړ: استاده ! راشه چې یو پیاله چای درباندې وڅښم.
هغه لویه ساه واخیسته، له موټره کښته شو، پکول خولی یې له سره ایسته کړه، په ببرو ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې، سر یې وګراوه. پکول یې بېرته په سر کړ. سر یې لږ ټیټ کړ، ښي لاس ته کوږ شو او نسوار یې تو کړ.
هغه لا چوترې ته نه و رسېدلی چې خیبر ورته پیاله ډکه کړه.
خیبر د کار و بار پوښتنه ځنې وکړه. ګلاب له بخته ګیله من و. ویل یې ټوله ورځ د الیشنګ په اډه کې تېروم. کله بار پیدا شي، کله نه. نن دې خوا ته راغلم، خو دلته هم بخت راسره یاري نه کوي.
خیبر ورته وویل: پخوا مې د کابل جلال اباد په لین کې ګېر واهه، خو اوس ماهیپر کې بیروبار ډېر وي، په تنګي کې بیا وخت نا وخته طالبان راکوزېږي، که سړی د امریکایانو له ټانکرونو سره برابر شي، نو له خپل سره دې تېر شي. له وچو سره لانده هم سوځېږي. ها بله ورځ د ماهیپر په تونل کې د ملي اردو موټر چپه شوی و، پوره اته ساعته ورته ولاړ وو، ایله چې لاره خوشې شوه، نو راغلم دې خوا ته، ما وې د لغمان ـ جلال اباد په لین کې به پېره ووهم.
ګلاب سر وښوراوه: مړه ! دلته بیا د سپرلیو خوند چنداني نه وي. لمبر به دې زر نه رسېږي.
خیبر وویل: که جلال اباد ته بار پیدا شي، نو یوبه یې سې؟
ګلاب لکه نغده سودا چې یې کړې وي، شونډې یې وغوړېدې، ویې ویل: ځنګه به یې نه وړمه. څه جلال اباد، څه الیشنګ. ما ته یې پیسې په کار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرمې تر ډوډۍ وروسته، خیبر په اډه کې شل پینځه ویشت سپک کارتنونه امبار کړي وو. ګلاب ته یې ټېلفون وکړ: که نور بار نه لرې، نو دلته راشه، جلال اباد ته مې یو بار درته پیدا کړی.
ګلاب په څو شېبو کې وررورسېد ، په منډه یې کارتنونه خپل موټر ته پورته کړل. خیبر ورته ادرس ورکړ چې په جلال اباد کې به د مخابراتو چوک سره د ګل نبي دوکان ته ورځې. کرایه به دې هماغلته ځنې واخلې. سړی اباد دی، کرایه دې ډېله وغواړه.
خیبر تر جمعې پورې څو وارې ګلاب ته سپک بارونه په غوړه کرایه پیدا کړل. پخپله یې له جلال اباده ورته یو څه چای او ګوړه راوړل. یو ځل یې ورته نوې ګندېلې جامې له واسکټ او څپلیو سره سوغات ورکړل.
د جمعې تر لمانځه وروسته، ګلاب اډې راغی، خیبر ته یې وویل: مړه ! زما خو دوه کورونه دي، شپږ اولادونه مې د یوې ښځې دي، پینځه یې د بلې. چې یوې ته اوړه اخلم، د بلې کره غوړي خلاصه شي چې د غوړو پیسې پیدا کړم، بیا د اولادونو کالي زاړه شي. د چا بوټ نه وي د چا خولۍ. یاره سخت سرګردانه یم، ډوډۍ مخکې ده زه ورپسې. والله خدای دې تا سره هم ښه وکړي، په سختو ورځو کې دې راسره لاس وکړ.
خیبر وویل: دا څه وایې؟ ما نو څه درسره کړي دي چې ته یې یادوې؟
ګلاب د ده پر اوږه لاس کېښود ، ویې ویل: ولې هغه بارونه چې دې راته پیدا کړل، هغه کم شي و ؟ زموږ یو کلیوال دی، هغه هم څو پیرې دغسې ډېلې کرایې راکړې دي.
خیبر وویل: دا د قسمت کار دی، هر سړی یې له خپل تندي خوري. هسې خدای درته یو څوک سبب ګرځوي. هغه کلیوال دې دوکان موکان لري که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه، بار د بل چا و ، ده زه ورسره مخامخ کړم.
خیبر د چایو پیاله پورته کړه، د پیالې ګل ته یې سترګې ونیوې، ویې ویل: ها بله ورځ له جلال آباده خالي راتلم، په لاره کې دوو ړیرورو ودرولم. اوزبین ته تلل. داسې یو ځای ته یې بوتلم چې ما وې سړیه لاړې، د طالبانو مرکز و. خو کرایه یې دوچنده راکړه، رخصت یې کړم.
ګلاب غلی و ، بیا یې له دې چې خیبر ورنه پوښتنه وکړي، خبره یې له سره شروع کړه: خبره دې تا سره وي.
غلی شو. دې خوا ها خوا ته یې وکتل، بیا یې په کرار غږ وویل: سړی په طالبانو کې دی. څو واري یې د مرمیو صندوقونه راباندې وړي دي.
خیبر د چایو له پیالې یو غړپ وکړ، په سړه سینه یې وویل: څه یې کوې، موږ او تاسې خپله غریبي کوو ، که څوک مرمۍ راباندې وړي، که ګلونه.
خیبر له جیبه ګولۍ راوایستې. یوه دانه یې په خوله کې واچوله. ګلاب پوښتنه وکړه: مړه ! دا د څه شي ګولۍ دي؟ له رنګه خو مریض نه ښکارې.
خیبر د هغه غوږ ته خوله ورنژدې کړه: له تا به یې څه پټوم، دا د مردانه طاقت دوایي ده. زه یو څه کمزوری یم، هره شپه چې کور ته ځم، نو بیا یوه دانه ګولۍ اچوم.
ګلاب پوښتنه وکړه: ځنګه ګټه کوي که نه؟
-پوهېږې، یو انډیوال مې ډاکتر دی، داسې دوایي یې راکړې ده چې وایم مړی ژوندی کوي.
ګلاب د خیبر غوږ ته خوله ورنژدې کړه، له خولې یې د اوړې بوی لټېده، په کرار غږ یې وویل: انډیواله زما خوند هم ولله که وي.
ګلاب خپله خبره وغځوله: زما خو نو تا ته معلومه ده چې دوه دي. که تاوان نه کوي، نو یو دوه دانې ما له هم راکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر د ګولیو پوره پاکټ مخې ته ورواچاوه، ویې ویل: وایم بالکل تاوان نه لري، بې غمه یې خوره. خو هر وخت نه، هره شپه چې دې ورته نیت و، بس له کاره یـو ساعت مخـکې یـوه ګولۍ واچـوه بیا یې خوند وګوره.

سبا چې خیبر اډې ته راورسېد، لا له موټره نه و کوز شوی چې ګلاب ځان ورته راورساوه، په خندا یې ورته وویل: یاره منم دې، داسې شی دې راکړی و چې له سره یې ځوان کړمه. والله چې ان په نیمه شپه کې مې درله دعا کړې ده.

خیبر ورته کړه: که وزګار یې راځه موټر کې راسره کېښنه چې یوه خبره درته کوم.

ګلاب موټر ته وروخوت.

خیبر د موټر ښیښې پورته کړې، ویې ویل: انډیواله چورت مې خراب دی، زموږ یو خپلوان دی، فرانسویانو سره ترجمان و، طالبانو له فرانسویانو سره یو ځای نیولی دی، دا یې دربېمه میاشت ده چې مړی ژوندی یې ورک دی.

ګلاب په بیړه وویل: اې، هغه خو یې زموږ په ولسوالۍ کې نیولي وو.

ــ دا څه وایې؟

ــ قسم دی. څو شپې بیخي زموږ په خپل کلي کې وو.

خیبر وویل: ها بله ورځ تا راته وویل چې یو ملګری دې په طالبانو کې دی، څنګه د دغه سړي پوښتنه به ترې ونه کړې؟

ګلاب چونډۍ نسوار خولې ته واچول ویې ویل: ولې نه، مړه ! ماښام چې کور له لاړم، درک به یې درله ولګوم.

خیبر وویل: ګوره دا د نن پیسې دې زه درکوم، تـه همدا اوس لاړ شه. د ثواب کار دی. بېچاره، دوه میاشتې یې لـه واده کېږي، مور یې نژدې ده چې په ژړا وو ځان مړ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب وويل: مړه ! د پيسو غم يې مه کوه، ته خو مې يار يې کنه.
خيبر يې خبره ونيوه: نه، دا سې نه کېږي، ته له کار و غريبۍ پاتې کېږي، اولادونه دې ډوډۍ غواړي، هه وا خله دغه پيسې دروا خله. که سړی پيدا شي، والله چې ښه ډبله شيريني به واخلې. پوهېږې، پلار يې ډېرې پيسې ورته منلې دي.
ګلاب د کلدارو دوه زرګونونه په جيب کې کېښودل او له موټره کښته شو.
خيبر وربان دې غږ وکړ: واوره.
سړی بېرته موټر ته راوخوت.
- ګوره، پام چې څوک دربان دې خبر نه شي، دنيا کې سل رنګه خبرې دي، ته خو يې د خدای لپاره کوې چې خلک د بل څه ګومان دربان دې ونه کي.
ګلاب نسوار تو کړ، ويې ويل: دومره ساده مې هم مه ګڼه. ما ته هم ګلاب وايي، ګلاب.
ګلاب کلي ته لاړ، دوه ورځې يې درک ونه لګېد، سه شنبه اډې ته راغی، په خيبر باندې يې زيری وکړ: انډيواله، سړی ژوندی دی. ځای يې را ته ونه ښود، خو همدومره يې وويل چې روغ رمټ دی.
پر سبا يې خيبر يو سپين ږيری ګلاب ته وروست، ويې ويل: دی د نويد پلار دی. په زوی پسې ډېر کرياب دی، که د نويد يوه ننښه مښه ورته راوړې نو ثواب به دې شي.
سپين ږيري دوه زره کلدارې ګلاب ته ونيوې، ويې ويل: دا دې زيری.
ګلاب پيسې نه اخيستې، خو خيبر ورته ټينګ شو چې وايې خله.
سپين ږيري ورته وويل: زويه، خدای دې درسره ښه وکړي، زيری خو دې راباندې وکړ، اوس که د هغه يو عکس يا فلم راته راوړې، نو وايم ښه سمه شيريني به درکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب وموسېد: ولې نه بابا، څه چې زما د وسه پوره وي، خامخا به یې کړم. زه به مې خپل ملګري ته ووایم، خدای مهربان دی، ګوندې یو کار خو به راله وکي.
خیبر به هره ورځ په ټېلفون کې د کار پوښتنه کوله، ګلاب د نن و د سبا ورته ویل.
هفته چې پوره شوه، ګلاب وویل: سړی پیسې غواړي، وایي پینځه زره کلداري راکړه، زه به په موبایل کې د نوید فلم درله راوړم.
خیبر پیسې ورکړې. نوید ویلي وو: ((زه تر دې دمه روغ رمټ یم. دوی راسره ښه چلند کوي. زه یې دې ته ایسارکړی یم چې د فرانسویانو ترجماني وکړم. نور کار یې راسره نشته. که خدای کول خوشې به مې کړي.))
خیبر کرار کرار له هغه طالب سره لاره پیدا کړه. څو واري یې پیسې ورته ولېږلې. د ټېلفون نمبر یې له ګلابه واخیست. ګلاب ته به یې هر وخت د طاقت له ګولیو سره پیسې هم ورکولې. طالب څو ځله د یرغملو ځای هم ورته وښایه. ده چې له نورو منابعو پوښتنه وکړه، په هماغه وخت به رښتیا هم فرانسوایان په هماغه ځایونو کې وو چې طالب به ورته ښودلي وو.
خیبر ډاډه شو چې د طالب معلومات سم دي، بل وار چې دقیق ادرس یې ځنې واخیست، رییس ته یې وویل: «ښه به دا وي چې د ایساف کمانډو ځواکونه پر هغه کور غلچکې برید وکړي.» خو د فرانسې سفارت اجازه ورنه کړه. دوی وېرېدل چې په برید کې به ژورنالیستان تلف شي.
په تګاو کې وضعیت خراب شوی و. د حزب اسلامي او طالبانو جنګیالیو په کې ځالې جوړې کړې وې. ایساف د عملیاتو پلان ورته جوړ کړ. اول سر کې یې له هوا څخه بمباري ورباندې وکړه، خو طالبانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوي پرغمل شوي کسان تګاو ته بوتلل، نور امريکايي، بريتانوي او د هر ملک وګړي يې چې نيولي وو، ټول يې تګاو ته بوتلل، بيا يې ايساف ته خبر داری ورکړ چې که بيا پر تګاو بمباري وکړي، نو دوی به ټول اسيران ووژني.

خيبر په دې دريو اوونيو کې شپه جلال اباد ته ورله، هلته يې کله په يوه کله په بل هوټل کې شپه تېروله. درې اوونۍ چې پوره شوې د امنيت رياست کابل ته وروغوښت، دی چې کابل ته روان شو، د خيروخېل پول لا هماغسې رنګ پاتې و، چا نه و جوړ کړی.

خيبر چې په لغمان کې و، نو ميوند به هر وخت د خپلو کارونو خبر ورته ورکاوه. خيبر دې ته حيران و چې ولې په دې څو ورځو کې د ميوند ټېلفون کار نه کوي. اوس چې خبر شو، دا يې نه شو منلای چې ميوند دې خپل کارت ورک کړی وي. د خيبر دا سې وخت نه ياد بده چې ميوند دې په چارو کې غفلت کړی وي، هغه به پخپله ويل چې د استخباراتو مامور که خپل کارت ونه شي ساتلای؛ نو د ادارې رازونه به څنګه وساتي؟

خو دا هر څه شوي وو. د دوی رييس هم په دې اړه څه نه شو کولای. دا کومه عادي ګناه نه وه چې عمومي رييس دې د ده سپارښتنه ومني. رييس د خيبر په غوښتنه يو ځل بيا د کادر و پرسونل رييس ته ورغی؛ خو بېرته تش لاس راغی.

خيبر په نه زړه د ميوند دوی دفتر ته لاړ، شيرين آغا يې بد ا يسېده؛ خو اوس مجبور و چې د ميوند په خاطر ورشي. شيرين آغا په دفتر کې نه و. د موبايل زنګ پورته شو. خيبر د شيرين آغا مېز ته ورنږدې شو، موبايل يې هلته و، ورته پر له پسې زنګونه راتلل. زنګ چې خلاص شو، د موبايل پر سکرين د زبيدې نيم بربنډ عکس پروت و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر په خپل موبایل کې نوموړنه وپلټل، د زبیدې هغه نمبر یې پیدا کړ چې یوازې له ده او له میوند سره و. له دفتره ووت، زنګ یې ورته وواهه. چا ځواب ورنه کړ. بیا یې زنګ وواهه، په پینځم زنګ د زبیدې غږ لکه د ناروغ زګیروي، ستومانه ((بلې)) وویل. خیبر ځنې پوښتنه وکړه چې له کوره خو به نه یې وتلې؟

هغې په زګیرویو وویل: وتلې ومه، ډېره بده ورځ یې راباندې راوسته. خیر دی یو وار زموږ تر کوره راشه، ورونو ته مې حال ووایه. په دې یوه هفته کې یې په وهلو وهلو نژدې وژلې ومه.

خیبر ماښام مهال د زبیدې دوی په کور کې و. د هغې ورونو ته یې د زبیدې صفتونه وکړل، ورته ویې ویل چې زبیدې له دوی سره د خارجي جاسوسانو په ضد همکاري کوله. دا یې هم وویل چې د دې په مرسته یې د هندي، ایراني او روسي جاسوسانو لویه پروژه شنډه کړې ده؛ ځکه خو د جاسوسانو ملګرو تښتولې وه. د ماخوستن آذان وشو، د خیبر خبرې خلاصې شوې، د زبیدې مشر ورور، چې تر اوسه یې سترګې د غالۍ په ګلانو کې ښخې وې، سر راپورته کړ، اوږد اسویلی یې وکیښ، ویې ویل: نه پوهېږم څه ووایم. که د زبیدې عکسونه یې نورو ته ورکړي وي نو بیا به څه کوو. چا ته به کیسه تېره کړو چې رښتیا څه ده.

خیبر وویل: ته اند ېښنه مه کوه، دا کار ځکه نه کوي چې پخپله ورسره رسوا کېږي. تاسو ته یې چې عکسونه راوړي دي، مطلب یې همدومره و چې زبیده په تاسو وډبوي.

د زبیدې ورور په سرو سترګو ورته وکتل، ویې ویل: خدای دې وکړي چې همداسې وي.

غږ یې غریو نیولی و. خیبر یې لاس ټینګ کړ: ما هم لکه خپل ورور وګڼه، زه هم په دې کار درد ېدلی یم. خو بدل به یې اخلم. باور ولره، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبیدې ته اجازه ورکړې چې راسره همکاري وکړي، دغه ټول بې ناموسان به ونیسو.
د زبیدې د ورور له سترګو دوه څاڅکي اوښکې راووتې، مخ یې د بواله خوا ته وګرځاوه.
خیبر زبیدې ته یې د میوند وویل چې کارت یې ورک شوی او اوس تر تحقیق لاندې دی.
زبیدې بیا ورته د میوند د کارتونو هغه کیسه وکړه چې شیرین آغا خپور قوماندان ته کړې وه.
دې سره د خیبر څېره وغوړېده. د زبیدې له ورونو یې اجازه واخیسته چې سبا دې زبیده له ده سره لاړه شي چې د میوند سپیناوی وکړي.
سهار د ماموړینو موټرونه له ریاسته ووتل چې خپله عمله راوړي، خیبر له زبیدې سره د رییس د دفتر مخې ته ولاړ و.
زبیدې په کرار غږ له خیبر سره خواله کوله: زه په خپلو کارونو پښېمانه نه یم. میوند زما له مجبوریته استفاده وکړه خو بې ناموسي یې راسره ونه کړه. پلار مې د ډاکتر په نجیب په وخت کې ډګروال و، هغه د جلال آباد په جنګ کې شهید شو. زه په میوند کې د هغه خویونه وینم. پلار مې د ده غوندې په وطن میین و.
د دهلېز په کوز سر کې رییس ښکاره شو، بکس یې د ډرېور په لاس کې و، دی مخکې ډرېور یې شا ته روان و.
چې دوی ته راورسېدل، ویې ویل: خدای خیر کړي.
خیبر وویل: صاحب، د میوند په باره کې یو خبر درته لرو.
ډرېور د دفتر ور پرانیست، د دفتر آمر له ځایه پاڅېد، تیارسئ ودرېد. رییس ورسره د لاس روغبړ وکړ، بیا یې د خپل دفتر ور خلاص کړ، خیبر ته یې کړه: راځئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زبيدې ټولې خبرې يې واورېدې. غوښتل يې چې سم له واره د شيرين آغا د نيولو امر وکړي؛ خو خيبر وويل: رييس صاحب، که داسې وکړو؛ نو د ميوند ټوله پروژه به خرابه شي. تاسې له عمومي رييس سره وغږېږئ چې ميوند په پټه خوشې کړي. پرېږده چې شيرين آغا او انډيوالان يې ګومان وکړي چې ميوند په بند کې دی. شيرين آغا ته به ووايو چې عمومي رياست هېڅوک ميوند ته نه ورپرېږدي.

رييس وويل: ښه خبره دې وکړه؛ خو يوازې د دې نجلۍ په شهادت به ونه شي، نور څه هم په کار دي.

خيبر وويل: رييس صاحب، هغه چا چې د ميوند کارتونه يې عمومي رياست ته وړي، هغوی خو به څه معلومات ځنې اخيستي وي چې څوک دی، د کوم ځای دی، د ټېلفون نمبر، يو څه درک خو به يې معلوم کړی وي.

ـ ښه شي ته دې پام شوی. زه به يې پوښتنه وکړم.

خيبر زبيده تر کوره ورسوله، بېرته د رييس دفتر ته لاړ. رييس ورته د ټېلفون نمبر ورکړ.

خيبر هغه نمبر ته زنګ وواهه، سړی زلمی نومېده. خيبر ورته وويل چې د امنيت رياست ورته انعام ورکوي، بايد راشي.

غرمه نژدې وه چې خيبر ته د رياست له دروازې زنګ راغی چې د زلمي په نامه سړی دې غواړي.

خيبر د رييس په موټر کې ووت، سړی يې ورسره واخيست، مخامخ د رييس شعبې ته يې وروست. سړي په اول سر کې انکار وکړ؛ خو چې څنګه يې يو دوه څپېړې وخوړې، د بلبل غوندې په خبرو سر شو، د شيرين آغا ټوله کيسه يې ورته وکړه.

رييس هغه د کادر و پرسونل رياست ته يووړ. هلته يې اقرار ځنې واخيست. د ميوند بې ګناهي ثابته شوه. د زلمي غوږونه يې ورخلاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل چې که شیرین آغا یا بل چا ته یې څه ویلي وو؛ نو درې کاله بند ته دې تیار شي. سړي قسم وکړ چې تر قیامته به خوله بنده وساتي.

منصور په ایران کې

له منصور سره د آغا سړی د لارې مل و. سهار یې له کابله حرکت کړی و، مازدیګر قضا اسلام کلا ته ورسېدل. افغان سرحدي ساتونکو ته یې خپل پاسپورټونه ورښکاره کړل. هغوی په پاسپورټونو باندې خروجي ټاپې ووهلې او رخصت یې کړل.

ایراني پولیسو ته چې ورسېدل، د منصور ملګري په ایراني پارسي ورته وویل: «یه مهمون یه میزبون» یانې «یو مېلمه یو کوربه» هغوی ورنه کاغذ وغوښت. سړي د آغا خط ورښکاره کړ.

ایراني پولیسو سم له لاسه دوی ته موټر او دوه ساتونکي ورکړل. تر یو ساعت مزل وروسته کمپ ته ورسېدل. هلته منصور له سره تر پښو پورې تلاشي شو. ده هسې هم خپل موبایل نه و وړی، نور داسې شیان هم ورسره نه وو چې سپاه پاسداران والا دې یې ځنې واخلي. یو مسواک د واسکټ په پاسني جیب کې، تسبیح، ږمنځ او هنداره په چپ جیب کې، په ښي جیب کې خامکي دسمال، په بغل جیب کې د کلدارو څو زرګون نوټونه، د ده ټوله شتمني وه. جیبي قران شریف یې هم په بغل جبب کې له کلدارو سره ایښی و.

منصور داسې ښکاره کړې وو چې ګوندې په ټکی پارسي نه پوهېږي. شپه یې په کمپ کې وه. کمپ له یو پوړیزو پخو بلاکونو جوړ و. د کمپ غولی او ټولې کوټې تر سهاره په برېښنا رڼې وې، هلته چا ته اجازه نه وه چې د خپلې کوټې څراغ دې مړ کړي. ده ته معلومه وه چې په کوټه کې یې پټه کمره او د غږ د ثبتولو اله لګېدلې ده؛ نو څو پورې چې ویښ و، د قران شریف په تلاوت او لمونځونو لګیا و. هغه ایتونه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ښه په تجويد سره زده کړي وو ، هغه به يې په لوړ اواز قرائت کړل چې کوربانه يې د حقيقي طالب ګومان پرې وکړي.

سهار وختي درې تنو سپاهيانو له منصور سره په «پيک اپ» موټر کې لمرخاته خوا ته حرکت وکړ. تر يو ساعت مزل وروسته غرونو ته ورسېدل. په يوه دره کې نيم ساعت وړاندې لاړل. هلته د غرونو په منځ يوه هوار ځای کې بل کمپ و. په دې کمپ کې هر څه داسې امانت ايښي وو لکه د کوچيانو بانډې، کوټې له کانټېنرونو جوړې وې. د کمپ چارچاپېره د بوالونو پر ځای هيسکوګانې ولاړې وې، له اوسپنيزو جالونو جوړې ځلور کونجې بوجۍ چې منځ يې له خاورو ډک شوی و. باري موټرونه او کرېن، د کمپ په پارک کې ولاړ وو.

هلته د اخندانو درک نه و ، ټول سپاه پاسداران والا وو ، په ايرنيو دريشيو کې، د اکثرو ږيرې يوه سانتي يا نيمه سانتي وې، ځينې چټ پټ خريبلي مخونه ګرځېدل.

سپاهيانو چې هر څه وويل، منصور ځان ناګاره واچاوه. اخر مجبور شول چې ترجمان ورته پيدا کړي، داسې کس چې هم په پښتو وپوهېږي هم په ايراني. دوه ورځې وروسته همداسې سړی وررسول شو. دلته بيا د منصور خواريو کار وکړ. دغه سړی چې په پښتو ګړېده ، له منصوره يې د مدرسې په باب ډېرې پوښتنې کولې. هغه له پاکستانه ورغلی و. نوم يې امجد حسين و. منصور ته داسې ښکاره شو چې د ((آی اس آی)) سړی به وي. په دې دوو ورځو کې به منصور ډېری وخت په عبادتونو تېراوه. چې له کوټې به راووت، مخ د غره خوا ته به پر ډېرې کېناست، شا به يې هغو افغانانو ته شوه چې سپاهيانو د بم جوړولو او چاودنو ټرېنينګ ورکاوه. ده ځان په تسبو بوختاوه؛ خو غوږونه به يې د دوی خبرو ته څک نيولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده ګومان کاوه چې دلته به هم د پاکستاني مدرسو په شان خلکو ته د جهاد او شهادت تبليغ کېږي؛ خو داسې نه وه. دلته خبرې نورې وې: «په دې درې سوو کلونو کې پښتنو دربانديې ظلمونه کړي، اوس يې وخت دی چې خپل حق ورنه وغواړئ.»
«موږ او تاسې مشترک فرهنګ لرو، ژبه مو يوه ده، تېر مو يو دی، دا بربري پښتانه بيا څوک دي چې پر تاسو حکومت کوي؟»
«موږ ته وګورئ، عربان مو هم پرې نه ښودل چې پر موږ باندې حکومت وکړي. دوی راغلي وو د اسلام په نامه؛ خو په اصل کې يې خپل فرهنګ او خپله ژبه راباندې منله. غوښتل يې چې دلته خپله امپراتوري جوړه کړي؛ خو زموږ مېړنيو پلرونو پسې واخيستل. اوس وګورئ عربستان کې اسلامي حکومت چلېږي که په ايران کې؟ هغوی تش په نامه اسلامي دولت لري، کړه وړه يې له اسلامه لرې دي. له صهيونيستانو سره يې دوستي ده، د امريکا غلامي کوي. اوس په ټوله دنيا کې يوازې ايران دی چې د فلسطين د مسلمانانو غم ورسره دی. نن سبا د درست اسلام مرکز ايران دی. يوازې موږ يو چې ستاسو غم راسره دی، ستاسو د حقونو دفاع کوو ځکه چې ستاسو سکني وروڼه يو.»
يوه افغان ورته وويل: «د تا خبرې سمې دي؛ خو دلته خلک موږ بربريان بولي، ها بله ورځ مې دوکان نه سودا اخيسته، دوکاندار راته وويل: صبر وکه وحشي، افغاني پدر سوخته.»
روزونکي يې ژر خبره ورپرې کړه: «ګوره دا خو د عامو خلکو خبرې دي، جاهلان دي نو. موږ يې خولو ته برغولي نه شو نيولای. زموږ حکومت خو په دې سترګه درته نه ګوري. اسلامي نظام ستاسو ډېر قدر کوي. تاسې زموږ د سترګو تور يئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

امجد حسين چې راورسېد ، د منصور درسونه شروع شول. ده ته يې يوازې د امريکا پر ضد يوه نيمه خبره کوله، نور يې نو د ځانمرګي بريد په اړه ورسره کار کاوه چې واسکټ څنګه تړل کېږي، فيوز يې چېرته وي، سويچ يې بايد څنګه په تخرګ کې ټينګ شي او دی بايد د پوځي کتار په کوم سر کې ځان والوځوي.

له درې ورځې نظري درسونو وروسته يې په منصور باندې عملي کار پيل کړ. تعليمي واسکټ به يې ورواغوست. په دره کې به د موټرو کتار تېرېده. دی به کرار کرار ورغی د کتار منځوي موټر ته چې به ورسېد ، سويچ به يې په تخرګ کې داسې ټينګ کړ چې لاس به يې ونه خوځېد. دا کار يې بايد داسې کړی وای چې د چا پام يې ځان ته نه وای اړولی. د دې لپاره يې کله د مېږو رمه په مخه کوله، کله په بوټو بار خره. دا يې هم ورزده کړي وو چې کتار ته د نژدې کېدو پر مهال دې موټرو ته ونه ګوري. منصور په وړوکوالي کې خپله رمه پېوله، د مېږو او خرو په چوبولو کې تکړه و خو د ايران مېږې يې په خبرو نه پوهېدې.

له منصور سره به تر ايراني روزونکو امجد حسين ډېر ګړېده. هره ورځ به يې د شهادت فضيلتونه ورته بيانول، ويل يې: «شهيد چې څنګه بيا جوندی شي، په جنت کې به وي. له شهيد نه سوک تپوس نه کوي چې څه دې کړي څه دې نه دي کړي؟ دی چې سترګې خلاصې کي، نو دوه اويا حورې به يې ورله تيارې وي. مزې به وي، عيشونه به وي.»

دې خبرې سره منصور ته هغه کيسه ورپه زړه شوه چې د امريکايانو ترجمان ورته کړې وه. هغه ويلي وو: «يوه ورځ د بګرام په روغتون کې وم. په عاجل اتاق کې يو طالب په کوما حالت کې و. هغه غوښتل چې ځانمرګی بريد وکړي؛ خو امريکايانو پېژندلی او سم له واره يې ويشتلی و. ما د روغتون په دهلېز کې امريکايي ډاکتر سره خبرې کولې چې له عاجل اتاقه دوه تنه سپينې ښکلې نرسانې په منډو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راووتې. ډاکتر ته يې وويل «هله چې سړی ليونی شوی» ډاکتر په منډه عاجل اتاق ته ورغی، ما ته يې هم اشاره وکړه چې راشه. که ګورو چې ځانمرګی په سد شوی او شور يې جوړ کړی. درګرده يې ويل: «ما ته خو ملا صاحب ويلي وو چې په جنت کې به دوه اويا حورې درته ناستې وي، دلته خو دوې دانې وې، نورې يې چېرته دي؟»

منصور شونډه په غاښ وچیچله.

امجد حسين پوښتنه وکړه: مړه، سنګه خاندې؟

منصور وويل: جنت خو وي د خوشحاليو ځای. تش يې په يادولو سړی خوشحالېږي. ريښتيا تا ته خو د شهادت اجرونه معلوم دي؛ نو ولې ته هم له ما سره نه ځې چې دواړه فدايان شو. دواړه به امريکايان مردار کړو او پخپله به شهيدان شو.

امجد حسين وويل: مړه، ته خو ټيک خبره کې، خبره دا ده چې که زه شهيد شم؛ نو فدايانو له به سوک ټرېننګ ورکوي؟ سه پوې شوې؟ د دې کار اجر د شهادت نه سه کم نه دې.

د منصور ټرېننګ ډېر وخت ونه نيو. امجد سپاه پاسداران والاو ته وويل چې سړی بيخي تيار دی، نوره خواري ورباندې مه کوئ.

منصور په دربيمه اوونۍ بېرته د کابل په خوا روان شو. هماغه د آغا سړی ورپسې راغلی و.

کابل ته چې راورسېدل، نبغ ده سبز ته لاړل. هورې يې د حزب اسلامي د يوه پخواني قومانداان غلام نبي په کور کې واړول. ماخوستن تر جماعت وروسته کوربه د ملا امام په غوږ کې څه وويل. ملا منصور ته ټينګه غېږه ورکړه. ډېر يې ونازاوه. هره ګړۍ به يې ويل: «په ايمان دې برکت شه»

د آغا سړی سبا سهار په خپله مخه لاړ. منصور پاتې شو او ده سبز. په دربيمه ورځ د آغا کسانو په يوه امبولانس کې واسکټ وروررساوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واسکټ د بنداژونه په منځ کې په یوه لوی کارتن کې و. فیوز او مزي یې یوه عرب وروتړل. عرب د ده سبز په مدرسه کې د تفسیر استاد و. منصور به هره ورځ لس کیلو واسکټ په تن له څو میږو او وزو سره د کابل بګرام سړک ته څېرمه ګرځېده. ده ته یې ویلي وو چې بله جمعه به د امریکایانو لوی کتار له بګرامه د کابل خوا ته روانېږي. دی باید هره ورځ ځکه هلته لاړ شي چې له سیمې سره بلد شي او لاروي هم دې وګوري چې شپون دی. ده ته یې کوچانۍ زړې جامې له شکېدلي خیرن واسکټ سره وراغوستي وو.
غلام نبي منصور ته وویل: په لاره کې د امریکایانو وطني جاسوسان ګرځي راګرځي، که په چا باندې شکي شي، نو امریکایانو ته یې راپور ورکوي.
منصور حیران و چې خیبر او میوند څنګه خبر کړي؟ ده د لوی ډاګ په داسې ځای کې خپله رمه پېوله چې سړک څو ځایه درې څلور متره ژور تللی و. دغه ځای کې سړک په خوړونو کې تېر شوی و. د سړک لمرخاته پلو ښایسته لرې یوه نیمه چارد یوالي جوړه وه. د ډبرو او خښتو موټرونه هماغه خوا ته تلل.
منصور یوې لارۍ ته لاس ونیو، په کوچانۍ ژبه یې ورته وویل: وروووره، دا موبایل خو دې یو وار رااکه، سیرلی مې رانه ورک دی، وروووور به مې راوبولم.
سړي ورته موبایل ورکړ، په ریشخند یې وویل: چې ډېر ونه غږېږې. خبرې به لنډې کوې، هسې هم تاسې کوچیان خبرو ته داسې کش ورکوئ لکه د کابل نانوایان چې د دومره کې اوړو نه دوه ګزي ډوډۍ جوړوي.
منصور په هماغسې کش کړو تورو وویل: بې غـــــمه اوسه، بس یوه خبره ورته کوم، نووور څه نه وایمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند خاص نمبر ته یې زنګ وواهه، له روغبړه پرته یې ورته وویل:
منصووور یم، سیرلی مې ورک دی، وایم ژر راسه، اورې؟ شپږ
څلویښت، دوه ویشت.
موټروان خپل موبایل واخیست، ویې ویل: ما درسره ټوکې کولې، تا
خو په ریښتیا خبره لنډه کړه.
منصور وویل: کوووور دې ودان، د ما خبره همدوومره وه کنه.
موټروان وپوښت: دا شپږ څلویښت یې بیا څه شی دی؟
منصور ځواب ورکړ: مېېېږې او ورۍ مې شپږ څلوېېښت دي.
موټر لاړ. منصور د لوی خوړ خوا ته وخوځېد. رمه یې خوړ ته کوزه کړه.
ساعت وروسته د خوړ په سر کې د خیبر سر ښکاره شو. یو نا اشنا
رېبرور هم ورسره و. چې ښه ورنژدې شول، منصور هغه هم وپېژانده،
میوند و.

میوند لا بندي دی

شیرین آغا د میوند دوی کور ته ورغی. د میوند له رور یې پوښتنه
وکړه: د میوند حال لرې که نه؟ څنګه دی؟
هغه وویل: نه والله. وایي چې په عمومي ریاست کې دی. هره هفته په
شپږمه ورځ پاک کالي ورته وړو. عسکر رانه کالي اخلي، له هغې خوا
یې خیرن کالي راته راوړي؛ خو مخامخ مو نه پرېږدي چې ورسره
وګورو. تېره جمعه یې یوه پرزه خط هم رالېږلی و، لیکلي یې وو چې
زما غم مه کوئ، ما ته څه تکلیف نشته.
شیرین آغا وویل: په کور کې ووایه چې اند ښنه دې نه کوي. زه
کوښښ کوم چې راخوشې یې کړم. ها بله ورځ مې ورسره وکتل. خدای
مهربان دی، راخوشې به شي؛ خو یو څه بې غوري یې کړې ده نو.
کارتونه یې ورک کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ورور وویل: بس قسمت به یې همدا سې و.

شیرین آغا په ټېر باندې لاس کېښود ، ویې ویل: که هر امر و خدمت وي، ما ته یې وایه. وایم خپل ورور غوندې مې وګڼه.

شیرین آغا ریاست ته لاړ، خیبر یې مخې ته ورغی، له هغه یې پوښتنه وکړه: جان بیادر، څنګه دی، هغه جان جاني اشنا دې څنګه دی؟

خیبر وویل: څنګه به وي نو؟ هېڅوک یې لیدو ته نه ورپرېږدي. هر څوک چې وغواړي میوند وګوري، باید له عمومي رییسه اجازه واخلي.

د میوند پلان

میوند خپل کور ته هم نه ته. د ۰۸۵ د ریاست یو پټ مېلمستون په کلا فتح الله کې و. میوند په بدله څېره هماغلته اوسېده. خیبر هم د پلانونو د جوړولو لپاره هملته ورته.

له میوند سره په هغه ورځ خیبر هم یو ځای و چې منصور ټېلفون وروکړ. دواړه شپږ څلوېښت، دوه وېشت مربع کوردینات ته لاړل. د خوړ په پېچومي کې کښناستل، د منصور له تنه یې واسکټ په کراری سره راوایست. بیا یې سوکه سوکه فیوز ترېنه خلاص کړ. فیوز ته غځېدلې نرۍ مزی یې په پوښ کې د ننه داسې غوخ کړ چې پوښ یې روغ پاتې شو. هغه داسې چې د مزي پوښ یې په مخصوص څراغ باندې ګرم کړ، بیا یې کرار کرار یوې خوا ته راټول کړ، مزی چې لوڅ شو، په منځ کې یې غوڅ کړ او پوښ یې بېرته تر بل سره پورې وځکاوه. پوښ یې د مزي په سر کې په سریښ باندې ټینګ کړ. دا د دې لپاره چې ایرانیانو واسکټ داسې نه وي جوړ کړی چې په ریموټ باندې هم والوځي او څوک یې له لرې والوځوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور میوند دوی ته د ایراني کمپ نقشه او کوردینات رسم کړل.
خیبر منصور ته موبایل ورې و. منصور موبایل ته د خوړ په د بوالـه کې ورو کی ځای وکیند ، موبایل یې هلته کېښود او په بوټو بـاندې یې پټ کړ.
خیبر او میوند له امریکایانو سره خپل معلومات شریک کړل. هغوی سپوږمکۍ د ایران پر هماغه سیمه برابره کړه چې منصور یې ادرس ورکړی و ؛ خو هلته هیڅ شی نه تر سترګو کېده. لکه په نیمروز کې د شګو غونډۍ چې ماښام په یوه ځای کې ولاړه وي، بیا چې سبا هر څه پسې ګورې نه یې شې موندلای، سبا به باد څو کیلومتره لرې وړې وي. پخوا به د هلیکوپټرو پیلوټانو داسې قانون درلود چې د ناستې ځای ته نژدې به یې د ((نقطۀ نیرنګي)) په نامه یو شی په نښه کول چې د هغه په مرسته به یې بل وخت هماغه ځای پیدا کړي. د ډاکتر نجیب په حکومت کې یو نابلده پیلوټ په نیمروز کې همداسې د شګو غونډۍ د ((نقطۀ نیرنګي)) په توګه په نښه کړې وه. غونډۍ هغه کلي ته نژدې وه چې ده کوم قوماندان په کې کښته کړی و. سبا چې هر څه پسې وګرځېد ، د غونډۍ درک نه و. په هلیکوپټرو کې دوه پیلوټان وي، یو یې د عملې قوماندان وي بل یې د ښي لاس پیلوټ. قوماندان له ښي پیلوټه پوښتنه کړې وه چې تا خو به کومه بله ((نقطۀ نیرنګي)) نه وي په نښه کړې. پوهېږې چې هغه څه کړي وو ؟ د شپنو رمه یې په نښه کړې وه. خدای خبر چې به همداسې پېښه شوې وه ، که چا ورپورې ټوکه کړې ده؛ خو د سپاه پاسداران کمپ په ریښتیا سره ورک شوی و ، لس کیلو متره شمال خوا ته بل کمپ جوړ و.
د برید تر وروستي پورې میوند او خیبر په داسې نقشې کار کاوه چې د جمیل وروز راخوشې شي او د ترهګرو پلان شنډ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغا د جمیل په غم کې

له هغې ورځې چې منصور ایران ته استول شوی و، جمیل به اول سر کې هره ورځ د آغا کره ته او د ورور پوښتنه یې ځنې کوله؛ خو آغا ورته یاده کړه چې د ده هره ورځ ورتګ ښه نه وي. په هفته کې دې یو وار خبر واخلي.

دریېمه اوونۍ په ختمېدو وه. جمیل بیا آغا ته راغلی و. آغا وربانديې وغرېد: ته څومره شله یې، خو درته ومې ویل چې رابه شي.

جمیل وویل: تا پخپله ویلي وو چې بله اوونۍ به راخلاص شي.

- دومره آسانه درته ښکاري. رهبر بل کار نه لري، ستا د ورور د خوشې کولو امر به ورکوي. وه ځوانه لږ حوصله ولره، لوی کارونه ډېر وخت غواړي.

د جمیل شونډې ورپېدې، سترګې يې تنګې شوې، په سوک بانديې یې مېز وډباوه. ویې ویل: آغا صاحب، که مې ورور راخوشې نه کړې، ټوله کیسه به دې پولیسو ته وکړم.

آغا ورته وموسل: لکه چې زما د زور درک درته نه شو معلوم. یو سړی چې میدان ته بې تلاشۍ ننوتی شي، تا غوندې خلک هم ورک کولای شي.

جمیل وویل: که زه پوه شم چې ورور مې نه خوشې کېږي، بیا به د خپل سر پروا ونه کړم. مړ به مې کړې؛ خو تا به هم داسې روغ پرې نه ږدم.

دې سره یې په موبایل کې د آغا اواز چالان کړ: «که یو څوک راته پیدا کړې چې ځانمرګی برید وکي؛ نو اجمل به راخوشې کړم.»

آغا د مېز پر سر سویچ ټینګ کړ. په دهلېز کې زنګ وکړنګېده. دوه وسله وال کوټې راننوتل. آغا د جمیل په لاس کې موبایل ته اشاره وکړه او ویې ویل: ځنې وایې خله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل موبایل دوه لاسي ورته ونیو. ویې ویل: آغا صاحب، دغه اواز زما په کمپیوټر کې هم شته. کمپیوټر مې په کور کې دی، که دې وروړ راته راخوشې کړې، لوز درسره کړم چې هرڅه به درو سپارم، که نه نو د پولیسو لاس ته به ورسېږي.

آغا له موبایله خپل غږ ډیلیټ کړ. موبایل یې بېرته جمیل ته ورکړ.

جمیل لاړ خو آغا تر ماښامه په کوټه یوازې ناست و، پیره دار ته یې ویلي وو چې هېڅوک دې نه ورپرېږدي. ماښام باډیګارد ورته وویل: حاجي آغا، ډاکټر سورج راغلی.

سورج هماغه د جمیل خبره ورته وکړه.

آغا وویل: ایرانیان به یې کله راسره ومني.

- ته یې باید قانع کړې. دې ته دې پام دی چې جمیل پټان دی؟

ـ نو څه؟

ـ ولې نو ته یې نه پېژنې؟ دوی چې چا سره بدي وکړي، بیا یې زور ته نه ګوري. ځان به دربانده وژني؛ خو تا به هم روغ نه پرېږدي.

آغا چورتي شو.

سورج بیا وویل: پوهېږې، یوه ورځ یې له ما سره لانجه وشوه. د روغتون رییس چې هر څه ورته وویل، ده رانه معافي ونه غوښته. ښه پوهېده چې رییس کولای شي دی له کاره وباسي؛ خو دی یې په کیسه کې نه شو. زموږ وال خپل رییس ته بګوان وایي بګوان؛ خو دی په رییس باندې بیخي چورت نه وهي.

آغا ځمکې ته کتل.

سورج وویل: دې ته دې هم پام وي چې په منځ کې مو زما مسئله هم ده. جمیل تر اوسه پورې ما ته هم ستا راز نه دی ویلای؛ خو که ورسره دوکه وکو؛ نو له تا سره به ما هم په غمونو ککړ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج چې ووت، آغا ايران ته زنګ وواهه. د اجمل د خوشې کولو خبره يې ورته وکړه. هغوی وويل: بس همدا چې منصور ځان والوځاوه، موږ به اجمل ختم کړو.

آغا ورته وويل: جميل اخطار راکړی. وايي که يې ورور راخوشې نه کو؛ نو هر څه به پوليسو ته ووايي.

- که داسې وي نو د اجمل په خوشې کولو خو به هرو مرو دا کار کوي.

- نه داسې نه ده. منصور خو ده راوستی، که خبره افشا کړي، دی به هم بندي شي او بله دا چې که يې ورور خوشې شي، د افشا کولو ضرورت ورته نه پيدا کېږي.

_ ته يې ولې هماغلته چاره نه کوې؟

آغا يوه شېبه غلی و بيا يې په ساړه انداز وويل: زما غږ يې په موبايل کې ثبت کړی.

_ تا څه ويلي چې ده ثبت کړي دي؟

- هغه د ځانمرګي خبره چې مې ورته کړې وه.

_ وه خدايه! ته څومره بېباکه وختې.

آغا څه ونه ويل.

ايراني وويل: موبايل به دې ځنې اخيستی و.

_ سړی داسې خام نه دی. غږ يې په کمپيوټر کې هم سېف کړی دی.

- که مو راز افشا کړي؛ نو ټول پلانونه به مو شنډ شي.

آغا وويل: که هر خطر وي؛ نو ما ته به وي. هر څه دلته ما کړي دي. خو زه مطمين يم چې دوی به چا ته حال نه وايي.

_ ته څنګه دومره اطمينان لرې؟

_ که اجمل خوشې کړو؛ نو دوی به د خپل سر په خاطر چا ته غږ نه کوي. اجمل خو مو پوره وېرولی دی، ما جميل ته خپل زور ښيېلی دی؛ خو که داسې ونه کړو، زه ډاډه يم چې جميل به هرو مرو رسوايي جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایراني وویل: ګوره، ته ورته ووایه اجمل به په دې شرط خوشې کوو چې اول خپله کډه ایران ته راوړي. ورته ووایه چې موږ به ورته دایمي ویزه ورکړو.

ـ ګومان نه کوم چې وبه یې مني.

ـ ته خو ورته ووایه.

آغا جمیل ته زنګ وواهه، د ایران خبره یې ورته وکړه.

هغه وویل: بس دی، نوره توبه مې دې وي، د ایران خوند مو ولید.

آغا وویل: داسې نه ده، هلته به ازاد ژوند ولرئ. خرڅ خوراک به مو دولت درکوي. ګوره، دغه چانس هر چا ته په لاس نه ورځي. ته باید ډېر خوشحاله شي چې ایران درته دایمي ویزه درکوي. په دې دوړن وطن کې څه غواړې؟

ـ هر چا ته خپل وطن کشمیر دی.

ـ وه هلکه، ته لکه چې په خپل ښه هم نه پوهېږې، زه دې همدلته هم نیولی شم. دومره به دې وډبوم چې کمپیوټر دې پخپله راته راوړي.

ـ بې غمه اوسه، دومره ساده مې هم مه ګڼه. ستا غږ او عکسونه مې بل چا سره امانت ایښي دي. که زه یوه شپه هم کور ته لاړ نه شم، هغه به هر څه پولیسو ته وسپاري.

آغا له جمیله ناهیلی شو؛ خو ایرانیان یې قانع کړل چې اجمل ده ته حواله کړي. هغوی ته یې وویل چې اجمل ما ته راولېږه. ورور چې یې دی وګوري، پخپله به هر څه راته راوړي، بیا به یې د دواړو چاره زه پخپله وکړم.

ایرانیانو ورسره ومنله؛ خو دا یې هم ورته وویل چې تر هغې پورې چې منصور خپل کار نه وی کړی، دی دې اجمل پټ وساتي.

ده سبز ته د منصور د راتګ په دویمه ورځ اجمل هم د آغا د کور بندیوان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ده سبز کې ځانمرګی برید

د سهار لس بجې وې، حاجي آغا په کور کې دې خوا ها خوا ګرځېده، د غلام نبي زنګ ورته راغی. ويې ويل: کار و شو، مبارک دې وي.
آغا ژر ټلويزيون چالان کړ. په يوه چېنل کې هم خبرونه نه وو. همدا سې يې چېنلونه سره بدلول را بدلول چې د شيرين آغا زنګ راغی. د بريد خبر يې ورکړ؛ خو هغه هم په جزياتو نه و خبر.
د لس نيمو بجو په خبرونو کې چا دا خبر ورنه کړ. يوولس بجې وې چې په يوه ټلويزيون کې د عاجل خبر انانس راغی. په خبر کې د شپږو امريکايي سرتېرو د مړينې پخلی شوی و. په ويډيو کې يې يوازې له لوی خوړ سره د سړک په غاړه کې يوه ژوره کنده ښکاره کړه، د موټرو ټوټې يا سوځېدلي موټرونه په تصوير کې نه ښکارېدل.
آغا فکر وکړ چې سيمه له ښاره وتلې ده، خو پورې چې ژورناليستان وررسېدل، امريکايانو به ټول شيان وړي وي. غلام نبي ته يې زنګ وواهه چې وګوري هغه د پېښې ځای په خپلو سترګو ليدلی دی که نه؟ خو د غلام نبي ټېلفون بند و.
پر دوولسو بجو څو ټلويزيونونو د دفاع وزارت د خبرپاڼې په حواله وويل چې ځانمرګی بريد و او شپږ تنه امريکايان يې وژلي، لس نور يې ټپيان کړي او درې موټرونه يې ويجاړ کړي دي.
حاجي آغا ايران ته زنګ وواهه. چې ټيلفون يې بند کړ، څېره يې غوړېدلې وه.
وروسته يې جميل ته ټېلفون وکړ، ورته ويې ويل: راځه چې اجمل درو سپارم. خو ګوره چې څه دې هېر نه شي. هر څه به راوړې.
حاجي آغا د مېز پر سر ايښې ټنۍ کېکښله، په دهلېز کې زنګ وکړنګېد. د کانګفو په تورو جامو کې دنګ سړی مخ ته او دوه نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې کوټې ننوتل، د حاجي آغا مخ ته ودرېدل، د کانګفویي احترام په طریقه یې له ملا څخه ځانونه کړوپ کړل او بېرته نېغ شول. د دوی سروال لاسونه د چلیپا غوندې پر ټټر ونیول او په لوړ اواز یې وویل:
قربان ! بخښنه غواړم چې ځنډ مې وکړ، له هلکانو سره مې تمرین کاوه، امر وکړئ.
حاجي آغا وویل: فرامرزه ! نن بیا یو ماموریت درته سپارم.
- قربان ! هماغسې ماموریت؟
ـ هو، هماغسې. دلته به یو څوک راځي، جمیل نومېږي، د اجمل ورور دی. هر وخت چې ما درته وویل، دواړه به عزراییل ته سپارې.
ـ قربان ! په کوم ځای کې؟
حاجي آغا وویل: دلته به یې بې سده کړې، بیا به یې په موټر کې دشت برچي ته وړې. ها د خښتو په داش کې به یې اچوې.
فرامرز وویل: قربان ! جسارت به مې راته معاف کړئ، نن خو به هره خوا تلاشي وي، د هغه ځانمرګي برید په خاطر.
- د «بنیاد» په امبولانس کې یې یوسه. امبولانس څوک نه تلاشي کوي.
دې سره حاجي آغا د لاس په اشاره هغوی وپوهول چې ووځي.
فرامرز او انډیوالانو یې بیا لک بوک شول او له کوټې ووتل.
جمیل په پینځه لسو دقیقو کې ځان ورورساوه. څنګه چې پر اجمل یې سترګې ولګېدې، لپ ټاپ کمپیوټر یې آغا ته ورکړ. ویې ویل: هر څه په همدې کې دي. یو فایل یې خلاص کړ. د آغا هغه پخوانۍ خبرې او نورې ټېلفوني مکالمې، ټولې په کې وې.
آغا د جمیل په سترګو کې سترګې ښخې کړې. ویې ویل: څنګه باور وکړم چې د دې کاپي درسره نشته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل وویل: ریښتیا درته وایم، بله کاپي یې په کور کې ده. ما ویل چې راسره چل ونه کړې. اوس چې مې اجمل ولید ؛ نو یو شی به هم ونه ساتم.
آغا وویل: زما نفر به درسره لاړ شي. ځو پورې چې بېرته راځئ، اجمل به همدلته وي.
آغا وسله والو ته وویل: هله، موټروان ته ووایه چې موټر چالان کې.
وسله وال چې ووتل، په انګړ کې دربې شو. آغا وارخطا پرده لرې کړه، له کړکۍ یې د باندې وکتل. په بېړه یې جمیل ته مخ راواړاوه، ویې ویل: د سپي زویه، کار دې وکړ؟
جمیل هم کړکۍ ته ورنژدې شو. انګړ له وسله والو ډک و. د وسله والو په لیدو یې له خولې څخه ووتل: اوه، دا نو څوک دي؟
حاجي آغا غوښتل چې څه ووایي؛ خو مجال یې ونه موند. ور په شدت سره خلاص شو او له دېواله سره ولګید، د سترګو په رپ کې څلور تنه وسله وال چې پیکې شنې دریشۍ یې اغوستې وې، کوټې ته راننوتل. د آغا، اجمل او جمیل لاسونه یې تر شا وتړل.
حاجي آغا په ۰۱۲ ریاست کې هغې کوټې ته وروستل شو چې غلام نبي، شیرین آغا، ډاکتر سورج، جنرال امین او پینځه شپږ نور کسان وار له مخې په کې اچول شوي وو؛ خو جمیل او اجمل ورسره نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملګرو پلان

میوند او خیبر د منصور په واسکټ کې فیوز شنډ کړ، بیا یې داسې پلان ساز کړ چې د دفاع وزارت د استخباراتو ریاست به ورته د ملي اردو عسکر د امریکایانو په یونیفورم کې برابر کړي. له دوی سره به د امریکایانو زغره وال ګاډي او رېنجرونه هم وي. کتار به له بګرامه د کابل په لوري روانېږي. کتار به داسې وي چې هر څوک به د امریکایانو ګومان ورباندې وکړي.

خیبر به له خوړ سره د سړک په غاړه ریموټ والا ماین ښخوي. کتار چې خوړ ته راورسېد، منصور به ماین پټاو کړي. بیا به راډیو ګانو ته خبر ورکوي چې دلته ځانمرګی برید شوی دی.

پاو کم لس بجې کاروان له لرې ښکاره شو. منصور خپله رمه له خوړ سره خوشې کړې وه، په خپله سل ګامه پورته په بل خوړ کې پټ و. کاروان چې ورته نژدې شو، ده هغه نمبر ته زنګ وواهه چې میوند ورکړی و. تور شوورلیټ موټر له کاروانه بېل شو، د سړک څنډې ته ودرېد. منصور په بېړه وروخوت. نیم کاروان له لوی خوړ څخه تېر شوی او نیم نور یې د خوړ په بل سر کې و چې ماین وچاودېد، سرې لمبې او خړې دوړې پورته شوې. غلام نبي به له کلي څخه په دوربین کې دغه لمبې لیدلي وې چې آغا ته یې زنګ وواهه. چاودنه په خوړ کې شوې وه، هلته سړک څلور پینځه متره ژور و؛ نو د ورانۍ حال یې چا ته نه ښکارېده.

سیمه په بېړه کلابنده شوه او هېڅ څوک پرې نه ښودل شول چې د چاودنې سیمې ته ورنژدې شي. ژورنالیستان چې خبر بدل او سیمې ته رسېدل، دوی تللي وو.

ضرب علي د آغا د هغه ټېلفون شمېره پیدا کړې وه چې آغا به له ایرانیانو سره خبرې پرې کولې. دغه شمېره یوازې امریکایانو ځارلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـوه. خيبـر د هـرې ورځـې پـه ماښـام د دې ټېلفـون د مکـالمو مـتن د امريکـا لـه يـوه کمپـه رااخيست. پـه دې توګـه دوی د آغـا لـه هـر پلانـه خبرېدل.

د آغا د نيولو پلان ضرب علي برابر کړی و. څنګه چې جميل د آغا کور ته راورسېد ، ضرب علي د امنيتي کامرو کمپيوټر داسې اعيار کړ چې د تېرې ورځې عکسونه وښيي. نو د ملي امنيت د عسکرو ورتګ هېڅا ته ښکاره نه شو.

دوی جميل ناخبره پرې اينښی و خو دې ته يې پوره پام و چې هغه يا وروړ ته يې زيان ونه رسېږي.

د ميوند او خيبر ډلې اول غلام نبي، د جومات له امام او د ده سبز د مدرسې لـه استادانو سره ونيول. وروسته د شيرين آغـا او جنـرال لاسونه په خپلو دفترونو کې وتړل شول. ډاکتر سورج يې هغه وخت پـه روغتون کې ونيو چې جميل د آغا د کور پـه نيت لـه روغتونـه وتلی و. وروستی کس آغا و چې ۰۱۲ رياست ته وروستل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولـسمشر فـرمـان

د آغا او انډيوالانو تر نيولو وروسته، له ټولو څخه تحقيق پيل شو.

۰۱۲ رياست د عمومي رياست له لارې، د امنيت شورا ته خبر ورکړی و چې ايران، هند او روسيه په ګډه او د آی اس آی په همکارۍ زموږ د هېواد پر ضد ورانکاري فعاليتونه کوي.

ميوند ، خيبر، ضرب علي او منصور دې ته منتظر وو چې کله به خبري کنفرانس جوړېږي او دوی به د خپلو هڅو نتيجهويني. ضرب علي لا د وخته د ميوند او خيبر په ټينګار سره په ۰۱۲ رياست کې مقرر شوی و.

د دوی رييس د غه زيری هم ورباندې کړی و چې دوی ته به د ولسمشر په فرمان مېډالونه ورکول کېږي. هغه ويلي وو چې ولسمشر ته يې په دې اړه د رياست غوښتنليک ورلېږلی دی.

د نيونې په دويمه اوونۍ په کابل کې بلوا جوړه شوه. په دارالامان کې د هزاره ګانو او کوچيانو تر منځ لانجه جوړه وه. هزاره ګانو ويل چې کوچيانو د دوی هديرې لاندې کړې دي؛ خو کوچيانو ويل چې هزاره ګانو يې پر کېږديو حمله کړې ده، خيمې يې ورسوځولې او څو تنه يې وژلي دي.

پوليس چې ورغی، ورباندې ډزې وشوې، دوی هم متقابلې ډزې وکړې، په منځ کې څو کسان په مرميو ولګېدل. همدا وه چې له دارالامانه تر کوټه سنګي پورې لارې کوڅې په قهرجنو مظاهره چيانو ډکې شوې. دوکانونه لوټ شول، هنداري ماتې شوې، د درمان روغتون ټول وسايل چور شول. مظاهره چيانو د پوليسو کوټې وسوځولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خلکو کې وېره پیدا شوه چې د تنظیمي جګړو دور بیا رانه شي. پولیسو ته د ډزو اجازه نه وه، مظاهره چیان هم په بله نه پوهېدل، همداسې پر مخ روان وو.

هېڅوک نه پوهېدل چې دومره وړه لانجه څنګه داسې غټه شوه.

میوند دوی د رییس په دفتر کې منتظر وو چې هغه راشي. هغه له عمومي رییس سره یو ځای ارګ ته تللی و چې د خپلو کارکوونکو د مېډالونو فرمان په خپله راوړي او دغه زېری په خپله ورباندې وکړي. رییس تر ماښامه رانه غی. میوند دوی خپلو کورونو ته لاړل. سهار اته بجې بیا د رییس دفتر ته لاړل. رییس د دوی په لیدو داسې وموسل لکه وچ د زړه په زور چې وخاندي. میوند دوی ته یې د ناستې وویل. پخپله په دفتر کې په ګرځېدو پیل وکړ. سر یې ټیټ نیولی و، ته وا په کومې مهمې موضوع باندې به فکر کوي. وروسته یې اسویلی وکېښ، لویه ساه یې واخیسته. بیا یې وویل: پوهېږئ، بېګاه ولسمشر تر سخت فشار لاندې و.

بیا غلی شو.

خیبر وویل: د پرونۍ مظاهرې په خاطر؟

رییس وویل: هو.

میوند وویل: داسې مظاهرې خو پخوا هم شوې دي، بېګاه خبره خلاصه شوه

رییس یې خبره ورپرې کړه: نه، دا ځل مسئله بل خېل ده.

میوند وویل: دا دومره د ډاډ وړ خبره نه ده، پخوا ویل کېدل چې لا په کابل کې تنظیمي وسله وال پراته دي، په کابل کې چې داسې ده؛ نو د ولایاتو به څه حال وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرب علي وويل: په «بنياد امام» کې به هر وخت تر ضرورت زياتې وسلې پرتې وي. د سلاح کوټ کيلي به تل له آغا سره وه. څوک څه پوهېږي چې اوس يې له سره وسلې نه وي ويشلې؟
رييس وويل: پوهېږئ، ولسمشر ته يې ګواښ کړی دی چې بلوا به ټول کابل ولړزوي. د ارګ تر دروازو به ورسېږي. تر مزار و تر باميان و غزني و تر دايکندي پورې به يو ځای هم ارام پاتې نه شي.
منصور وويل: خبره خو دومره نه وه غټه. د کوچيانو او هزاره ګانو وړه لانجه وه، خلاصه شوه، نور نو څه غواړي؟
رييس ورته په چوپه خوله وکتل، بيا يې سر کښته واچاوه، په ارام غږ يې وويل: د بنديانو ازادي.
ميوند په بېړه وپوښت: د کومو؟
د رييس پر شونډو داسې موسکا خوره شوه، لکه له غوسې چې وخاندي، ويې ويل: دغه چې تاسو نيولي دي.
د منصور له خولې په بېړه ووتل: دا څه وايې؟
ټولو هک پک يو بل ته وکتل. ضرب علي وپوښت: تاسې څه فکر کوئ؟ ولسمشر به يې خبره ومني؟
رييس د مېز له سره مکتوب پورته کړ. خيبر ته يې کړه: دا ولوله. د ولسمشر فرمان دی.
څلور واړو ملګرو په ګډه فرمان ولوست. په فرمان کې ليکلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملي امنیت عمومي ریاست ته.

د ملي مصالحو په خاطر امر کوم چې د غه کسان خوشې کړئ او د هغوی دوسیې د تل لپاره بندې کړئ:

۱. هندي تبعه ډاکتر سورج

۲. د «بنیاد امام» عمومي مدیر سید علي اصغر توکلیان

۳. جنرال امین الله اعتماد

۴. د ملي امنیت کارکوونکی شیرین آغا

د افغانستان د اسلامي جمهوري دولت رییس
حامد کرزی

پای

د تلې شلمه ۱۳۸۹

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library